اغزن سیم
ناول
اغزن سیم
ناول
لیکوال: نصیر احمد احمدي
چاپ چاري:
momand.books@gmail.com
Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

اغزن سیم

ناول

ليکوال:
نصير احمد احمدي

۱۳۹۱ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د كتاب ټول حقوق خوندي دي .

د کتاب پېژندنه

د کتاب نوم	:	اغزن سیم
لیکوال	:	نصیر احمد احمدي
برېښنالیک	:	nasirahmad_ahmadi@yahoo.com
موبایل شمېره	:	۰۷۰۰۲۵۲۱۹۱
کمپوز او د پښتۍ انځور	:	ن.ا. احمدي
د پښتۍ ډیزاین	:	رضا پارسا
د چاپ شمېر او کال	:	۱۰۰۰ ټوکه - ۱۳۹۱ل
چاپ چاري	:	مومند خپرندویه ټولنه
انلاین چاري	:	مختار احمد احسان - د لراوبر ډاټ کام برېښنايي کتابتون

www.Larawbar.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

کمپیوټر مې چالان کړ، ایمېلونو ته ورغلم، څلور ایمېله ول. درې دفتري او یو هم ناشناخته.
ناشناخته ایمېل مې لومړی وکوت، لیکلي و:
_مرم، د ژوند کیسه مې لیکې؟
ادرس ته مې وکتل، ګډوډ توري لیکل شوي وو. سر مې پسې ونه ګرځاوه، د دفتر ایمېلونه مې ځواب کړل، د مېز پر سر د راډیویي خپرونو پرتومتنونو اصلاح غوښته.
لس بجې وې، په هماغه ادرس بل ایمېل راغی.
_فکر دې وکړ؟
ومې لیکل:
_ته څوک یې ؟
دقیقه ووته. ځواب راغی:
_ ستا دوه_ درې ناولونه مې له انټرنټه راواخیستل. هیله کوم. د چټ پاڼې ته ورشه !
هماغسې مې وکړل.
ویې لیکل:
_سلام
وعلیکم. ته څوک یې؟
_ام م م... ضروري ده؟
_هو
_دوه ویشت کلنه یم.
ومې لیکل:
_پوره ځواب نه و.
_ها ها ها...
_ولې خاندې؟
ویې لیکل:
_زما د ژوند کیسه لیکې؟
_نه !
_دوه ویشت کلنه یم.
_دوه ویشت کلنه یې که دوه ویشت کلن؟
_ها ها ها... دومره بې باوره؟
_د باور دلیل؟
ځواب یې رانه کړ.
ومې لیکل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـيو وخت مې له يو چا سره چټ کاوه، ځان يې نجلۍ معرفي کړی و ، خو وروسته مې ملګری وخوت، تر اوسه مې ځوروي.

څه يې ونه ليکل.

په کيسه کې يې نه شوم ګرځ ته مې وکتل، لس نيمې بجې وې، جلسه مو درلوده. يو نيم ساعت وخت يې ونيو ، د کنفرانس له سالونه سيده پورته طعامخانې ته وختم، ماسپښين يوه بجه بېرته کمپيوټر ته کېناستم، څو پرله پسې جملې يې ليکلې وې.

ـ د چا چې مرګ نږدې وي، دروغ نه وايي. زما د ژوند کيسه وليکه، هم به موضوع و مومې او هم به دې نورو ته خير ور ورسېږي. که امکان لري، د ټليفون نومره دې راته ايمېل کړه.

ومې ليکل.

ـيې؟

نه وه.

نومره مې ور وليږله.

* * *

تياره وه، په نيازبېک کې د دفتر له موټره کښته شوم، نيازبېک د کابل ښار په لوېديځه څنډه کې پرته سيمه ده، کورونه يې بې نقشې دي، تنګې کوڅې لري، زه هم همدلته په يوه کرايي کور کې اوسم.

دا تنګې کوڅې په ژمي کې د تګ وړ نه وي، بس! د دواړو خواوو د بامونو واورې کوڅو ته رالوېږي، هغوی چې موټر لري، موټر يې سلامت درې مياشتې په کورونو کې ولاړ وي.

برق نه و ، په توره شپه کې روان وم، خو له بامونو رالوېدلو واورو دومره رڼا کوله چې پل سم ځای کېږدم.

د کوڅې په سر کې نانوايي ته ور وګرځېدم. يوه ډوډۍ مې راواخيسته، بس وه، ماشومان کلي ته تللي ول.

په کوڅه کې راتاو شوم، تليفون وشرنګېد ، له جېبه مې راويست، سکرين شنه لمبه کوله، نومرې ته مې وکتل، خارجي وه. غوږ ته مې ور ووړ:

ـهلو !

ښځينه غږ راغی.

ـاوس دې باور وکړ؟

ومې پوښتل:

ـوبښه ! څوک ياست؟.

د خندا غږ مې په غوږ ننوت، ويې ټوخل، ويې ويل:

ـته هېرجن يې. فکر نه کوم چې زما د ژوند کيسه په سمه توګه ولېکې.

ومې خندل:

ـ ته خو په رښتيا هم نجلۍ يې.

په خندا کې يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ اوس خو دې باور راغی؟
ـ تر دې لوی ثبوت !
ـ بس نو ، شک دې له زړه ليرې که، دروغ نه درته وايم.
غلی شوم، د ځواب له پاره په مناسبه جمله پسې ګرځېدم.
ويې ويل:
ـ په ټيليفون کې غږهاری دی.
ـ کورته روان يم، په کلکه واوره خيژم. کابل مې هيڅوخت داسې سپين نه و ليدلی.
ويې ويل:
ـ دلته هم د واورې کمی نشته.
پوښتنه مې وکړه:
ـ چېرته؟
ـ په ايټاليا کې.
د کور دروازې ته ودرېدم، ډوډۍ مې تر ځنګلې لاندې کړه، جېب ته مې لاس کړ، کيلې په ماتو پيسو کې ورکه وه.
مقابل لورې وويل:
ـ هلو، زما خبرې اورې؟
ـ هو
ـ نو ولې غلی شوې.
کيلي مې په کولپ کې تاو کړه.
ويې ويل:
ـ دروازه نه خلاصېده؟
خندا راغله:
ـ سمه جادوګره يې.
ـ نه، ما د دروازې غږ واورېد.
ټيليفون قطع شو.
کوټې ته لاړم، برق راغلی و. د بخارۍ تر څنګ سهارنۍ ناولې پياله او ترموز ايښې ول.
اه ! په ژوند کې مې د لوښو له مينځلو ورتړ (کرکه) کيږي.
کوټې ته مې وکتل، غالۍ پاکه وه، جارو يې نه غوښته.
لومړی مې تلويزيون ولګاوه. اووه بجې وې، په خبرونو کې يې مظاهرې ښودلې، ويل يې چې په بګرام کې د قرآن شريف د سوځېدو په غبرګون، خلک کوڅو ته راوتلي وو. په تصوير کې د کرزي او امريکا پر ضد شعارونه ورکول کېدل، د سړک پر غاړه ځو واړه موټر په سرو لمبو کې پټ ول.
بخارۍ راپه زړه شوه، لرګي مې راوړل، لس دقيقې وروسته د کوټې لويو ښيښو مړه خوله ونيوله.
د ډيګ غم مې نه درلود ، بس، بيګانۍ قورمه پاتې وه. جامې مې بدلې کړې او د بخارۍ تر څنګ اوږد وغځېدم.
خوند يې کاوه، د لرګو د سوځېدو ټکا خته، د بخارۍ يوه خوا سره وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټلېفون راغی، هماغه نومره وه. ويې ويل:
ـ وبښه، پيسې خلاصې شوې.
ومې ويل:
ـ زه ډېر ګشنه يم؟
ويې خندل:
ـ ولې.
ـ هيڅ ! ما ټلېفون درته ونه کړ.
په خندا کې يې ټوخی ګډ شو، ښه شېبه يې وټوخل، بېرته يې وخندل:
ـ نه، داسې نه ده.
ومې ويل:
ـ دورواغ نه درته وايم، پرون مې نيمه کيلو غوښه راوړې وه، دوه وخته مې کړه.
خندا يې زور ونيو، له خندا سره يې بل ښځينه غږ هم ګډ شو، خو روښانه نه راته.
ومې ويل:
ـ دا څوک ده؟
ـ نرسه. وايي چې ډېرې خبرې مه کوه، صحت ته دې تاوان لري.
ومې پوښتل:
ـ ته په ايټالوي پوهېږې؟
ـ نه، خو د هغې ماته ګوډه انګليسي زده ده.
ومې ويل:
ـ څه ناروغي لرې؟
غلې وه، د امبولانس نری غږ راته، بيا يې يودم وخندل:
ـ بيړه دې ده؟
خبره مې واړوله:
ـ مصرف درباندې راځي.
ځواب مې وانهورېد.
ومې ويل:
ـ هلو.
ـ اورم.
خو په دې ټکي کې مې غريو احساس کړ.
يودم يې وخندل:
ـ هې ! په مصرف پسې يې مه ګرځه. لس زره ډالره راسره دي، چې کاغذي طيارې هم ترې جوړوم، په يوې مياشتې کې يې نه شم خلاصولی.
زړه نازړه مې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـولې ! مور، پلار، کورنۍ؟
ويې خندل، خو خندا يې ترخه وه. ويې ويل:
ـڅلور مياشتې مخکې مې هرڅه درلودل، خو اوس هيڅ هم نشته.
غلې شوه، خو ما يې د ژړا غږ تر ډېره اورېده.
ټليفون قطع شو.
ماخستن تر ناوخته خوب نه راته، د نجلۍ خبرې رښتيا راته واېسېدې، ذهن مې پوښتنو نيولی و.

* * *

اندېښنه مې وه. دفتر ته له رسېدو سره سم مې کمپيوټر روښانه کړ، يو اځې دفتري ايمېلونه راغلي ول. بس ! اته بجې بله جلسه وه.
ورغلم، له همکارانو سره د راډيويي خپرونو په اړه وغږېدم، خو زړه مې کمپيوټر ته راختلی و، ما ډېرې پوښتنې درلودې.
لس بجې خپلې شعبې ته راغلم، پر مېز څو کاغذونه پراته ول، اصلاح يې غوښته.
اه ! راډيو د اوبو د ژرندې غوندې ده، څلرويشت ساعته چالانه وي، په تېره بيا د نړيوالو راډيو ګانو کار ډېر دقت غواړي. وړه تېروتنه هم د منلو وړ نه ده، خو بيا مې هم په منډه د ايمېل پاڼه راواړوله، څه نه وو راغلي، کاغذونه مې راواخيستل، پوره دوه ساعته وخت يې وغوښت.
غرمه شوه، همکاران ډوډۍ ته لاړل، خو زه کمپيوټر ته کېناستم. په بيړه مې وليکل:
ـنه يې ! لکه چې پښېمانه شوې؟
درې بجې ځواب راغی.
ـوبښنه. معايناتو ته تللې وم، بس ! ژوند ته مې تمه نشته، خو دوی مې نه پرېږدي.
ورځ تېره شوه، ماخستن مې تر يوه وخته يو ناول ولوست، خو فکر مې سره راټول نه و. اخير مې زړه طاقت ونه کړ، نومره مې پيدا کړه. زنګ ورغی، خو ځواب مې وانه ورېد.
نيمه شپه ووته، زنګ راغی، ټليفون مې غوږ ته ونيو.
ـهلو
ويې ويل:
ـوبښنه، پوليس راغلي ول.
حيران شوم:
ـولې؟
ـبس، ځينې پوښتنې يې رانه کولې، هو رښتيا، يوه هيله !
ـوايه.
ـګوره !
په خبره کې ور ولوېدم
ـدرته ومې کتل.

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

له خندا شنه شوه:
ـ نو څنګه درته ښکارم؟
ومې ویل:
ـ کږې سترګې، یوه لویشت پزه او د چونګښې غوندې غټه، اوږده خوله.
خندا یې زور ونیو، ویې ټوخل، په ټوخي کې یې وویل:
ـ نه، دومره هم بدرنګه نه یم، خوله مې وړه ده، سترګې غټې، وېښته مې ګڼ او پېچلي، ږمنځ پکې بندیږي، بس، یوائې له رنګه، یو څه توره یم.
ومې ویل:
ـ ښه ! هیله دې یاده کړه !
ویې خندل:
ـ هو ! ته ټلیفون مه راته کوه. سمه ده؟
خندا راغله:
ـ ولې؟
ـ هسې، مصرف درباندې راځي.
په خبره کې یې ور ولوېدم:
ـ وړی درته ښکاره شوم؟
ویې خندل:
ـ هیله کوم، زما هدف دا نه و، ته زما د ژوند کیسه لیکې، نو ټلیفون هم باید زه درته وکړم.
ومې ویل:
ـ خو زه هم په موضوع پسې ګرځم.
ویې خندل:
ـ که مې دا خبره ونه منې، کیسه نه شته .
ـ سمه ده صیب.
خندا یې زور ونیو:
ـ مننه صیب.
ټوخي واخیسته، تر ډېره یې وټوخل، بیا یې اوږده ساه تېره کړه، په زحمت یې وویل:
ـ یوه دقیقه.
درب شو، له غږ څخه پوه شوم چې ټلیفون یې پر یوه کلک شي کېښود، مېز یا کوم بل څه.
ټیټ غږ مې واورېد، واضح نه راته، خو نارینه غږ و، کله کله به د ښځې آواز هم ورسره ګډ شو. ښه شېبه ووته، بیا مې په غوږ کې کړپ شو، مقابل لوري وویل:
ـ ښه، نور؟
ومې پوښتل:
ـ له چا سره خو دې تر څنو ونه نیول؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

له خندا شنه شوه:
ـنه، خو نرسه يې يوه روپۍ کړه.
ـولې؟
ـهيڅ ! د روغتون مشر نرسې ته په غوسه و ، ويل يې چې پوليس يې ولې زما کوټې ته راپرېښي ول.
ومې ويل:
ـنو پوليس څه وايي؟
ـهيڅ ! له مانه يې دوې، درې پوښتنې وکړې، خو ډاکټر وايي، دوی دا حق نه لري چې له داسې سختو ناروغانو پوښتنې وکړي. نظر يې دا دی چې ډېرې خبرې درته ښې نه دي.
ومې ويل:
ـ په رښتيا هم ډېره نه غږېږې.
له خندا شنه شوه:
ـنو زه ډېرې خبرې کوم؟
ـنه، يوا ځې لس دقيقې په ټليفون کې راسره وغږېدې.
خندا يې زور ونيو:
ـ پوهېږې ! دلته داسې څوک نه شته چې زړه ورته تش کړم. دا زوی مړي دومره نه غږېږي.
په خبرو کې يې ور ولوېدم:
ـزوی مړي؟:
ـهو ! ولې؟
ـدا خو ډېر کليوال ټکی دی.
له خندا شنه شوه:
ـهی ! ما په کلي کې ژوند کړی.
ومې ويل:
ـخو ته په انګليسي هم پوهېږې.
په خبره کې راولوېده:
ـدومره بېسواده مې هم مه ګڼه، ادبيات مې لوستې دي.
ومې پوښتل:
ـچېرته؟
ـپه کابل پوهنتون کې.
غلې شوم.
ويې ويل:
ـګوره !
په خبره کې يې ور ولوېدم.
ـدرته ومې کتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له خندا شنه شوه.
_ګوره ! پوهېږم چې ذهن به دې له پوښتنو ډک وي، زه کولای شم چې د ژوند ټوله کیسه په دوو ټکو کې درته خلاصه کړم، خو له دوو ټکو ناول نه لیکل کیږي.
ومې ویل:
_سم وایې صیب.
_نو ته یې دروغ بولې؟
_نه، خو یوه خبره ده، مابه ټلیفون غوږ ته نیولې وي، که به ستا کیسه لیکم؟
ویې خندل:
_ام م م... سمه ده.
غلی شوه.
ومې ویل:
_اورې؟
ویې خندل:
_فکر ته مې پرېږده !
یوه شیبه غلې وه، بیا یې وویل:
_چټ ښه نه دی؟
_نه، پردۍ مزدوري مه راباندې دروه. په کور کې هم انټرنیټ نه لرم.
_سمه ده، زه به یو بل فکر وکم. ښه، په کابل کې هوا څنګه ده؟
ښیښې ته مې لاس ور وغځاوه، غروی مې پرې تېر کړ، د انګړ د دروازې پر سر ژېړ ګروپ ته د واورې لوی بخرکي ور روان ول.
ومې ویل:
_واوره اوري.
ځواب مې وانه ورېد.

* * *

په سبا یې ټوله ورځ مصروفه وم، بس ! دفتر ته یې نوي کسان نیول، د انتخاب واک، ما او زما یوه بل همکار ته راکړل شوی و. تر ماښامه مو له هغو کسانو سره خبرې وکړې، چې د کار د موندلو له پاره راغلي ول، ټول ځلوېښت کسه وو، یو، یو مو راوغوښت، پوښتنې مو ترې وکړې، په پای کې مو لس تنه ترې راویستل، دوی ته مو باید درې ورځې ورکشاپ نیولی وای، څکه دفتر یوا ځې څلورو کسانو ته ضرورت درلود. دا سې کسان چې د راډیو یې خپرونو جوړولو ته جوړ وي.
ورځ تېره شوه، خوما دومره وخت ونه موند چې ایمېلونه وګورم.
لاره بنده وه، ناوخته له موټره کښته شوم، دوې هګۍ، څو رومې بانجان او وچه ډوډۍ مې راواخیستل، یخني وه، سترګو مې اوښکې کولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

برق نه و، د ګاز په ډبه پورې ترلې جالۍ لوېدلې وه، دوکان ته تګ د زړه زور غوښت.
بخارۍ مې د ټلیفون رڼا ته ولګوله، جامې مې بدلې کړې، په توره شپه کې د برق د راتلو په تمه اوږد وغځېدم، خو تیارې خوند رانه کړ، غیرت راته ودرېد، د کوټې په لستونو کې مې لاسونه ننه ایستل او د باندې ووتم.
سوړ باد چلېده، پورته راڼه ستورې ځلېدل. دوکان ته ودرېدم، شمه بله وه، بېسېکه رڼا یې پر ژېړې تلې سپینې لیکې جوړې کړې وې.
بنډل جالۍ مې راوخیستې، کور ته راغلم، شېبه وروسته د کوټې پر سره پرده ژېړه رڼا ولګېده.
وږی وم، هګۍ مې پخې کړې، خو رومي بانجانو یې خوند خراب کړی و، یخ وهلي ول.
د کړایي مینځل مې د برق راتګ ته پرېښوده. بخارۍ ته نږدې اوږد وغځېدم، زړه مې نیولی و، کتاب مې راواخیست، وچې خبرې وې، ښه کوه، بد مه کوه.
له ټلیفون څخه شنه رڼا پورته شوه. مسیج و، یوه ملګرې مې لیکلي و:
ـمزې دې وکړې. ها ها ها...
خو زه نه پوهېدم چې ما څه مزې کړې وې.
ورته ومې لیکل:
ـنه، مزې مې نه دې کړې، ها ها ها...
ټلیفون مې کېښود، خو شنه رڼا یې نه ورکېده، ورته ومې کتل، مسکال راغلی و، د نجلۍ نومره وه، زنګ مې ورته وواهه، خو ځواب یې نه راکاوه.
پینځه دقیقې وروسته مې بیا د ټلیفون پر شنه تکمه ګوته ټینګه کړه، لنډ یې وویل.
ـوروسته ټلیفون درته کوم.
برق راغی، تلویزیون مې ولګاوه، په یوه چینل کې امریکایي فلم و. رینګ اف لارډ. زما د خوښې فلم. څو ځله مې لیدلی و، خو زړه یې نه را واهه، له لوړ تخیل، تصویر او قوي لیکنې څخه مې یې خوند اخیست.
پام مې غلط و، ټلیفون راغی، هماغه نومره وه.
ویې ویل:
ـوبښه، زندان ته تللې وم.
حیران شوم.
ـهلته دې څه کول؟
ـد پلار لېدو ته.
ـپلار دې بندي دی؟
سوړ اسویلی یې ویست.
ـهو! پنځلس کاله بند ورباندې ختلی.
یودم غریو واخیسته، په ژړا کې یې وویل:
ـپوهېږې! زه یې سمه نه پیژندلم.
غلې شوه.
ومې پوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـولې؟
په غریو کې یې وویل:
ـنو څه وخت به زما کیسه لیکې؟
ـپه ټلېفون کې نه کیږي.
ـبس ! سبا ته دې ایمېل وګوره.
ومې ویل:
ـستا نوم؟
مریم.
یوه شېبه غلی شوه، بیا یې په مړاوي غږ وویل:
ـستړې یم، ډېره ستړې، وېرېږم چې کیسه به مې بشپړه نه شي.
بل ښځینه غږ مې واورېد. غږ نږدې و، مریم یې په ماته ګوډه انګلیسي پوهوله چې د دوا د خوړلو وخت دی.
مریم وویل:
ـاورې؟
ـهو
ـنرسه ده، وایي چې دوا وخوره.
یودم یې وخندل، خو خندا یې جړه وه، غریو پکې ګډ و، ویې ویل:
ـپوهېږې ! دا شنې سترګې باور نه راباندې لري، تر هغو به دلته ولاړه وي، تر څو چې پینځه ترخې ګولۍ تر ستوني تېرې نه کړم. ګرمه نه ده، ګولۍ یې په کثافت دانۍ کې موندلې وې. ښه نو، سبا ماخستن ټلېفون درته کوم، خو ایمېل دې هېر نه شي، ویې ګوره، ښه شپه.

* * *

سهار مې په بېړه کمپیوټر چالان کړ، خو د مریم ایمېل نه و راغلی، اته بجې ورکشاپ شروع شو، د نویو راغلیو کسانو ورتیا مو مالوموله، ځینې یې ښه ول، فکر یې درلود.
رخصتۍ ته لس دقیقې پاتې وې چې کمپیوټر ته کېناستم، مریم ایمېل رالېږلی و، لنډه جمله یې لیکلې وه.
ـسلام ! خبرې مې په غږ کې درولېږلې.
خبرې مې په فلش کې راواخیستې، د دفتر له موټره په کوټې سنګې کې کښېنته شوم، هوټل ته ور وګرځېدم، یو خوراک کباب یې په اخبار کې راته تاو کړ، یو څو مالټې مې هم په پلاستیکي کڅوړه کې واچولې.
کور ته ناوخته راغلم، برق و، لومړۍ مې بخارۍ ولګوله، بیا کمپیوټر ته کېناستم، د رالېږلو خبرو وخت مې وکوت، څه کم، لس دقیقې وې.
د مریم غږ مړاوی و:
ـسلام ! پوهېږم چې ډېر بوخت یې، خو بیا دې هم زما خبره ومنله، د یو داسې چا خبره چې مرګ یې لنډ دی. مننه.
شاید زما په خبرو کې اضافي ټکي ډېر وي، په خپله پوهېږې، یوازې د کار ټکي ترې دروا خله. تا ربښتیا ویل، کیسه اوږده ده، په ټلېفون کې نه ویل کیږي، بس ! همدا یې ښه لاره ده. زه به په ایمېل کې خپلې خبرې درلېږم. کېدای شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځيني پوښتنې ولرې، خو ما فکر کړی دی، هر ماخستن به ټلېفون هم درته کوم، که دې څه ویل، په ټلېفون کې پوښتلی شې.

ټوخې واخیسته، یو سوړ اسویلی یې ویست، ویې ویل:

ښښنه غواړم. د خپلې کورنۍ د غړو او کلي نوم نه شم درته اخیستلای، کتاب هرڅوک لولي، کېدای شي چې کوم شناخته پرې برابر شي، نه غواړم چې په کلي کې مې یوا ځینۍ مشره خور، د خپلې کورنۍ په کیسه پوه شي او نور پیغور ورکړي.

بس ! څه درته ووایم، خوشاله ژوند مو درلود، خو هر څه له مینځه لاړل، هرڅه، ټول زما له لاسه.

مریم غلې شوه، وروسته غریو واخیسته، په تیټ غږ یې وژړل، په غریو کې یې وویل:

_اه ! وبښه، خپل ځان نه شم کنټرولولی.

یو نارینه غږ مې واورېد، غږ رانږدې شو، په ماته ګوډه انګلیسي یې وویل:

_ښه یې؟

مریم ځواب ورکړ:

_هو

سړي وویل:

_پوهېږې، ژړا دې صحت ته تاوان لري.

چوپه چوپتیا شوه، شېبه وروسته مې د قدمونو د لېرې کېدو غږ واورېد.

مریم په غریو کې وویل:

_ نه مې ژړا ته پرېږدي او نه هم خندا ته.

یوه شېبه غلې شوه، بیا یې خپله خبره پسې وغځوله:

_ بس ! دا یو کوچینی دولتي روغتون دی، ډاکټران یې ښه خلک دي، ځیني یې په ماته ګوډه انګلیسي پوهېږي، پام راباندې کوي، نه پوهېږم، یا به یې زړه راباندې سوځي. دلته یوه زړه نرسه ده، لوسي نومیږي.

پوهېږې ! زه کله کله وینه راګرځوم، خو د لوسي ورتګ نه رانه کیږي، په بیړه خوله او غاړه راپاکه کړي.

لوسي په اصل کې د بوسنیا ده، هلته په نویمو کلونو کې جګړه وه، خاوند یې په خپل کور کې ولګېد، دې ایټالیا ته پنا راوړه، په خپله وایي چې له تېرو اتلسو کالونو راهیسې په همدې روغتون کې کار کوي.

زه له روغتونه دومره نه وځم، اجازه هم نه راکوي، لوسي وایي چې ډېره ګرځېدا درته ښه نه ده. ټوله ورځ په همدې کوټه کې پرته یم، هرې خواته سپینې کاشي دي، پاکې، مخ پکې ښکاري، د چت په ژېړ ګرد ګروپ، د لمر مینه ماتوم.

بس ! کله کله د روغتون انګړ ته وځم، خو خوند نه راکوي، اسمان تل وریځ وي، هر څه بې روحه ښکاري، یوا ځې د ناجو ولاړې کتار ونې ژوندۍ راته ایسي.

په دهلېز کې درې پایې کمپیوټرونه شته، پخوا ډېره ورتلم، پښتو سایټونه به مې کتل، پام مې غلط و، خو اوس مې سبکه ختلې ده، ډېره نه شم کېناستلی.

مریم ټوخې واخیسته، یو دم یې وخندل، ویې ویل:

_اه ! وبښه، لکه چې بلې خواته ولاړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لنډه شېبه غلې وه، بیا یې وویل:
ـڅو کاله مخکې له خپلې کورنۍ سره کلي ته لاړم، پلار مې ختګر را وغوښت، په زړو کوټو یې لاس وواهه، ویل یې چې کله کله به د مکتب په رخصتیو کې ورته راځو.
یو ماز دیګر مې پلار را ناري کړې، په خوند یې وویل:
ـخزانه مې پیدا کړه!
ورغلم، ده د وره له یوه زاړه چوکاټه خاورې پاکولې.
پلار مې وخندل:
ـدا وینې؟
ور نږدې شوم. د لرګي پر پاسنۍ برخه یو څه کښندل شوي و، ځیره شوم، لیکلي یې وو.
مریم
۱۳۲۸ هجري، شمسي کال، د حمل اتمه
دا زما د زېږېدو نېټه وه.
مریم غلې شوه، یو سوړ اسویلی یې ویست، ورو یې وویل:
ـښکلې ورځې وې، خندل به مې، د کلي له نجونو سره به ګودر ته تلم، خو خوشالي لنډه وي، تربرونه را مخته شول، پلار مې یې د کوټو جوړولو ته نه پرېښوده، ویل یې چې ګډ میراث دی، ټول حق پکې لرو.
پلار مې له بدو لېږې سړی و، د دعوو حوصله یې نه لرله، زړه یې مات شو، د کوټو کار یې په نیمایي کې پرېښود، بېرته ښار ته راغلو او بیا مو هیڅوخت کلي ونه لید.
موږ د کابل په خیرخانه کې اوسېدو، کوچینۍ کورنۍ وه، څلور نفره. مور، پلار، وړوکی ورور او زه، مشره خور مې په کلي کې واده ده، نه غواړم چې د هغې په اړه نور څه ووایم. بس، هوښیاره ده، د خسرګنۍ زړونه یې ساتلي دي.
پلار مې لوستی سړی و، خندا یې ډېره وه، ابا مو باله.
مریم وټوخل، ویې ویل:
ـپلار مې په ځوانۍ کې صاحب منصب و، خو د تنظیمي جګړو او طالبانو په وخت کې یې ازاد کاروبار کاوه، ده به له پاکستانه وړه راوړل او د کابل په منډه یې کې به یې خرڅول، خو د کلداري حساب مالوم نه و، په وروستیو کې یې تاوان وکړ.
کله چې د کرزي حکومت راغی، بیا یې هم ماموریت وانه خیست، څه پیسې ورسره وې، د کوڅې په سر کې یې د خوراکي موادو کوچینی دوکان جوړ کړ. کور خپل و، کرایه یې نه غوښته، مور مې هم په یوه شخصي مکتب کې معلمي کوله، ګوزاره مو کېده.
خوشاله ژوند مو درلود، مور مې تر پلار کشره وه، ډېره کشره، د دوی په عمرونو کې پنځلس کاله فرق موجود و. ښه مې په یاد دي، یو وخت د خپلوانو کره میلمانه وو، زه او مور مې د بس مخکینۍ دروازې ته ور وختو، کلینر راغی، مور مې کرایه ورته ونیوله، خوهغه وریاده کړه چې پیسې مې دي له پلاره واخیستې.
بس! مور ته مې خدای ورکړه، کله چې به مې پلار په غوسه شو، نو مور به مې جدي ځېره ونیوله او وبه یې ویل:
ـپلاره! څه خبره ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلار ته به مې خندا ورغله.
مور مې ډېره ښکلې وه، ډېره. تر غټو تورو سترګو يې اوږده باڼه راتاو ول، کله چې به يې وخندل، تر سپينو غومبرو لاندې به يې نرۍ ګونځې پيدا شوې. بس! مورېتول دې ته شوي و، يو اځې رنګ مو له پلاره اخيستی دی.
مريم وټوخل. يوه شېبه غلې وه، وروسته مې د اوبو د غړپ غږ واورېد، سوړ اسويلی يې ويست، په مړاوي غږ يې وويل:
_خوشاله وم، غم مې نه پېژانده، تر خبرو مې خندا ډېره وه. خو دا خندا تر يو ويشت کلنۍ راسره وه، بس! تېر کال هر څه بدل شول، هرڅه.
خبرې ختمې شوې.
وېرې وم، کمپيوټر مې بند کړ، لاړم او بخارۍ ته نږدې کېناستم.
کباب بد نه و، خو تر غوښې يې وچې ډوډۍ خوند راکړ، د مرچو او مثالو ښکه (مزه) ورو تلې وه.
ماخستن ناوخته د مريم ټليفون راغی، وار له واره يې وويل:
_په ليکلو ارزي؟
يودم يې وخندل:
_اه، وبښه، سلام!
د سلام ځواب مې ورکړ.
ويې ويل:
_خبرې دې واورېدې؟
_هو.
_پوښتنې لرې؟
فکر مې وکړ، تر دې دمه هرڅه روښانه ول:
_نه، خو يوه هيله!
_وايه!
_ داځل يو څه ډېرې خبرې راولېږه.
ويې خندل:
_ولې؟
_سبا پنجشنبه ده، جومه او شنبې رخصت يم، د ليکلو له پاره ښه وخت دی.
ويې ويل:
_سمه ده، تر تا زه ډېره بيړه لرم.
غلی شوم.
ويې ويل:
_هو رښتيا، يوه پوښتنه مې په ذهن کې راتېره شوه.
_وايه.
کور مو ډېر ارامه دی، د ماشومانو غږ نشته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ومې ويل:
ـهغوی غزني ته تللي دي.
ويې خندل:
ـغږ دې خوبولی دی. څو بجې دي ؟
ټليفون مې سترګو ته ونيو.
ـيوولس.
ويې ويل:
ـ ستړی به يې ، خوب به درځي.
فکر مې وکړ، پوښتنه مې نه لرله، د (هو) ټکی مې له خولې راووت.

* * *

د سهار په خړه کې عمومي سړک ته وختم، يخني وه، زړه مې نيولی و، خو علت نه رامالومېده. .
زموږ د دفتر رسميات په اونيمې بجې شروع کيږي، خو زه په شپږنيمې له کوره وځم. دفتر دومره ليرې نه دی، که مستقيم لاړ شو، تر شلو دقيقو نه اوړي، خو د دفتر موټر بايد په شپاړسو کسانو پسې ورشي، يو ساعت وخت نيسي.
شېبه وروسته موټر ته ور وختم، همکارانو ته مې لاس ورکړ، يوه يې رایاده کړه چې لاس دې تود دی. تبه خو دې نه ده؟
ځواب مې ورکړ:
ـنه
خو وروسته مې تبه شوه، سر مې درد کاوه، بدن مې تود و او د کار کولو سېکه نه وه را پاتې.
ماسپښين قضا مې په فلش کې د مريم خبرې راواخيستې، د مشر د شعبې دروازه مې وټکوله، رخصت يې راکړ، نيغ کورته راغلم.
ورځ تېره شوه، ماخستن هم وختي پرېوتم، کمپيوټر ته کېناستل مې له وسه وتلي ول، خو سهار ته ښه وم، تبه ختلې وه او د هوساينې احساس مې کاوه.
ټليفون مې راواخيست، د مريم بېګاني مسکالونه راغلي ول، خو زه نه وم ورباندې پوه شوی.
اته بجې مې د کور کمپيوټر چالان کړ. مريم له سلام وروسته وار له واره کيسه را اخيستې وه.
ـد پوهنتون په دريم کال مو صنف ته يو هلک راغی، غټې، زيړې، توري سترګې يې درلودې، له ونې لوړ و، زنه يې سوچې، پستې ږيرې نيولې وه، د مخ له روښانه او صاف پوستکي يې پوه شوم چې سختې نه دي پرې تيرې شوې.
دی وحيد نومېده، له کوم بل پوهنتونه يې تبديلي راوړې وه.
وحيد غلی هلک و، ډېرې خبرې يې نه کولې، د همصنفيانو هرې پوښتنې ته به يې يوازې په (هو) يا (نه) ځواب ورکاوه، خو په درسونو کې يې وړې وه، کله چې به تختې ته پورته شو، له ستړيا به وتلی و. ده د هرې موضوع په اړه مالومات درلودل. د وحيد خبرې په استادانو هم ښې لګېدې، هغوی به هم غوږ ورته نيولی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وحيد به هر سهار په يوه ښكلي شخصي موټر كې پوهنتون ته راته، موټروان به تر يوې بجې ورته ماتل و.
يوه اوونۍ ناروغه شوم، پوهنتون ته نه پاتې و، كله چې ښه شوم او صنف ته لاړم، د ځينو مضمونونو نوټونه رانه تېر
ول له دوو ، دريېو ټولګيوالو مې نوټ وغوښت، خو يوه يې هم پوره نه و ليكلى، يوې همصنفۍ د وحيد نوم راته
واخيست، د تفريح په وخت كې ورغلم، دى د ېوې ونې سيورې ته ناست و ، كتاب يې وايه.
ورنږدې شوم.
ومې ويل:
ـ وروره ! د تېرې هفتې نوټونه مې په كار دي.
نيغ يې راته وكتل، بېرته يې كتاب مخې ته ونيو.
مغرور راته واېسېد ، خو مجبوره وم:
ـ وروره ! امانت يې راكه، سبا ته يې درته راوړم.
پرته له دې چې راته وګورې ، بكس ته يې لاس ور وغځاوه، دوې كتابچې يې راته ونيولې، ورو يې وويل:
ـ دومره بد اخلاقه درته ښكارم؟
ومې ويل:
ـ ونه پوهېدم.
لاس يې هماغسې غځېدلى پاتې و.
كتابچې مې راواخيستې، صنف ته لاړم، شېبه وروسته استاد راغى، دى د لنډۍ په اړه غږېده، خو زما ذهن سره
راټول نه و ، په خپلو دوو جملو مې فكر كاوه. ما كومه بده خبره كړې وه؟
نه پوهېدم.
سبا ته مې بيا د هماغه ونې لاندې وليد ، ورغلم، كتابچې مې ورته ونيولې:
ـ مننه، وروره.
وېې خندل، خو په خندا كې يې ملنډې ګډې وې. ورو يې وويل:
ـ زه په خپله ځلور خويندې لرم.
غوسه راغله.
ـ نو څه درته وواېم؟
وېې ويل:
ـ تر اوسه دې له مانه كوم بېځايه حركت ليدلى دى؟
ـ نه
ـ نو بيا ولې رانه وېرېږې؟
په خبره كې يې ورولوېدم !
ـ ولې وو برېږم؟
وېې خندل:
ـ همدا چې ورور راته وايې، دا خپله د وېرې او بدګمانۍ علامه ده.
ولاړ شو او صنف ته ننوت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رخصتۍ په وخت کې د پوهنتون د لويې دروازې خواته ګوښې روانه وم، وحيد مې تر څنګ تېر شو، په غوسه يې راته وکتل.
له اعصابو سم نه شو راته ښکاره. پسې غږ مې کړ:
ـ پوروړې خو دې نه يم؟
ګامونه يې ګړندي کړل.
ما سپينين کورته ورسېدم، کوچيني ورور مې زما کتابچې سره راتوشپلي وې. علت مې وپوښت، ويل يې چې بيګاه مې په يوه کتابچه کې رسمونه وکاړل، سور پوښ يې و، اوس رانه ورکه ده.
پر تندي مې مړه خوله راغله. ورور مې د وحيد د نوټ په کتابچه کې رسمونه کښلي ول.
سبا ته لومړی درسي سات خالي و، وحيد مې په چمن کې وليد، ورغلم، پښې يې ورتولې کړې. پرته له دې چې راته وګوري ويې ويل:
ـ د ښښني له پاره راغلې يې؟
خبره يې سمه وه، خو غيرت راته ودرېد:
ـ نه
ويې خندل:
ـ دروغ مه وايه، ما درته وکتل، مخ دې چينجن نيولی و.
ځواب مې نه درلود.
ـ ليرې شوم.
تفريح شوه، خو د باندې ونه وتم، ځيني نوټونه رانه پاتې ول.
نږدې غږ مې واورېد.
ـ وبښه. تېروکه وه.
ور و مې کتل. وحيد و.
ځان مې مصروفه ونيو.
وحيد يوه شېبه ولاړ و، بيا د باندې ووت.
له تفريح وروسته د ګرامر استاد راغی، خدای خبر، طبع يې خټه وه، د درس ورکولو حوصله يې نه لرله. بس! مازې يې تېر درس تکرار کړ، مخکې له دې چې له صنفه ووځي، د مېز پر سر يې يو چپټر (د نوټ پاڼې) کېښود او د چپټر کاپي يې د هر محصل له پاره ضروري وګڼله.
د استاد له تګ سره سم، ګډوډې شوه، هر محصل په دې هڅه کې و چې چپټر د کاپي له پاره ورسره يوسي. وحيد رامخته شو، نظر يې دا و چې دی به په خپله له چپټره د ټرش کاپياني واخلي.
ټول قانع شول. سبا ته زه غيرحاضره وم، بله ورځ وحيد نه و راغلی، بس، يواځې ما چپټر نه درلود. خو وحيد دوهمه ورځ هم غيرحاضري وکړه. چپټر ضرور و، له يوه ټولګيوال مې د وحيد د ټلېفون نومره واخيسته، غږ يې نيولی و، رايادہ يې کړه چې ساعت وروسته به په پوهنتون کې يم. خبره يې سمه وه، په تفريح کې راغی، په شخصي جامو کې و، لاندنۍ شونډه يې ماته ښکارېدله.
ومې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

_ناروغ يې؟
ويې څندل:
_مهمه نه ده.
چپټر مې ورنه واخيست، دی له خبرو پرته روان شو، تر هغو مې پسې کتل چې د پوهنتون تر عمومي دروازې ووت.
نا ارامه وم، په زړه کې مې ملامتي راټوله وه، د وحيد چاودلې شونډه مې له ذهنه نه وته.
په سبا چې کله صنف ته ورغلم، لومړی مې په وحيد پسې سترګې ورغړولې، خو څوکۍ يې تشه وه. نه پوهېږم، ولې؟ خو وحيد مې ټوله ورځ په زړه کې ولاړ و.
ماخستن مې سل زړونه سره وتړل، د وحيد د ټليفون نومره مې ووهله، زنګ ورته، خو ځواب مې وانه ورېد.
پاو ووت، زنګ راغی، وحيد رایاده کړه چې اوس ښه دی، راتلونکې شنبې به په پوهنتون کې وي.
مريم وټوخل، غلې شوه، په بېړه مې د کمپيوټر سکرين ته وکتل، د خبرو وخت لا پاتې و.
چو په چوپتيا شوه، خو دقيقه لا نه وه تېره چې بيا مې د مريم غږ واورېد:
_وبښه، د ټايپ بيطرۍ کمزورې وې، پوهېږې، دا د غروي په اندازه کوچينی ټايپ دی، ښه ثبت کوي، د فلش ځای هم لري، لوسي راته راوور، ټيپ شوې خبرې په اسانۍ سره کمپيوټر ته ليږلی شم. ښه کيسه مې کوله.
مريم غلې شوه، يو سوړ اسويلی يې ويست، ويې ويل:
_پوهنتون ليرې و، ځو نجونو په ګډه يوه تونس موټر ته مياشتنۍ کرايه ورکوله، موټر به هر سهار اووه نيمې بجې راپسې راته، په لاره به يې ځو نورې نجونې هم را اخيستې او دولس نيمې بجې به بيا د پوهنتون مخې ته ولاړ و.
نجونو به په لاره کې خبرې کولې، خندل به يې او د يوې بلې حال به يې اخيست.
وخت تېرېده، پوهنتون ته پر لار يوې نجلۍ رایاده کړه چې رنګ دې بدل دی، ورځ تر بلې ډنګرېږې. دې خبرې ته د نورو نجونو هم پام شو، د يوې نظر دا و چې د پخوا په څېر نه خاندم، بلې ويل چې له خبرو هم لوېدلې يې، دربيمې بيا دا بدلونو نه دمينېدو علايم ګڼل.
نه پوهېدم، خو ما تر دې دمه مينه نه پيژندله.
په کور کې مې هم وضعې بدلون کړی و، ماته نه مالومېده، خو مور مې ويل چې له ډوډۍ ژر ولاړېږې، غلې يې، په نه خبره غوسه درځي.
فکر مې وکړ. ما کوم غم درلود؟
نه، هر څه د پخوا په څېر ول، يوازې زه بدله شوې وم. يو څه رانه ورک وو.
په ذهن مې زور راووست، ورکه مې ومونده، د وحيد ليدو به خوشالي رابښله.
له ځان سره مې وويل:
_مينه همدا ده؟
مريم وټوخل، سوړ اسويلی يې ويست، خبرې يې وغځولې:
_ما نه غوښتل چې مينه شم، خو مينه وم، پوهېږې؟ د مينې ښنې مې ولېدې. لومړی مې په دعا کې بدلون راغی، يو بل هم پکې ګډ شو، له مور، پلار او ورور سره به مې يو پردی هم په زړه کې راګرځېده. نه مې غوښتل، خو د سلام له ګرځولو سره به مې وحيد نيغ سترګو ته ودرېد، غم مې نه ورباندې لورېده، له خدايه به مې د ده خوشالي غوښته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته وويرېدم، په لمانځه کې به مې لا د وحيد څېره تر مخې تېرېدله، د سهوې سجدې ډېرې شوې.
يو پردی انسان مې ژوند ته راغی، خپل رانه پردي شول.
د مريم خبرې مې ودرولې، غوږ مې ونيو، د کور دروازه ټکېده.
ورغلم، د ګاونډي زوې راته وويل چې غرمې ته څه مه پخوه، ډوډۍ درته راوړم.
زحمت مې نه پرې لورېده، خو دی شله و. ومې ومنله.
له چوترې مې دوه-درې وچ لرګي راواخيستل. کوټې ته راغلم، يو غټ لرګی مې پر سره انګار کېښود. بېرته کمپيوټر ته کېناستم، خو بيا دروازه وټکېده. ورغلم، دوو ورو ماشومانو خير غوښت. يوه ته مې لسګون ونيو، بل مړې سترګې راته ونيولې، خو ماتې پيسې نه وې راپاتې، په سلګون مې زړه نه کېده. وريادہ مې کړه چې په دې لسګون کې دواړه حق لرئ، نيمې يې کړئ.
دروازه مې پورې کړه، چوترې ته لا نه وم ختلی چې له کوخې شور او زوږ راغی. دوو ماشومانو د لسګون پر سر سره خوړلي ول.
کمپيوټر ته کېناستم. مريم ويلي ول:
_نه مې له درسونو سره زړه ترلی شوای او نه هم د مور، پلار او کوچيني ورور خبرو خوند راکاوه. هر څه بدل شول. هر څه په ژوند کې مې يو لوی بدلون راغی، داسې بدلون چې خوشالي يې رانه واخيسته، خوراک مې هېر شو، د شپې به تر ډېره ويښه وم.
مور ته مې اندېښنه ورلوېده، روغتون ته يې بوتلم، ډاکټر رنګارنګ معاينات راته وليکل، دوا يې راکړه، خو زه پوهېدم چې کومه ګټه نه لري، د لابراتوار ماشينونه په مينه څه پوهېدل.
ورځ په ورځ خوړل کېدم، خو علت يې له ما پرته بل چا ته نه وو مالوم. ان وحيد ته هم نه.
بيا د دروازې د ټکېدا غږ راغی، پوهېدم چې سوالګر دي، څکه جومه وه، د جومې په ورځ خيرات غوښتونکي ډېر ول. ځان مې غلی ونيو، خو ددروازې ټکا ډېره شوه. د مريم خبرې مې ودرولې، کورتۍ ته ور ولاړ شوم، جېبونه مې ولټول، ماتې روپۍ نه وې.
فکر مې سم وخوت، په دروازه کې دوې زړې ښځې او د اوو کالو په منګ يو ماشوم ولاړ و. د ماشوم چاودې بغور د يخنۍ له لاسه سره ښکارېدل.
نه مې په زړه کېږي چې کوم سوالګرته مې تر لسو ډېرې افغانۍ ورکړې وې، څکه ډېر دي، په کوم يوه پسې به يې ورسيږې، خو د دې ماشوم سترګو تاثير راباندې وکړ، سترګې يې ژوندې نه راته وايسېدې، بې روحه وې، بس، لکه د سترګو پر تور چې يې خړ پلاستيک پروت وي، ما هيڅوخت د يو چا په سترګو کې دومره درد او نا اميدي نه وه ليدلې.
سلګون مې ورته ونيو او دروازه مې پسې پورې کړه.
کوټې ته لاړم، خو لا مې د ماشوم سترګې تر مخې تېرېدلې. وروسته مې يوه ټکي ته پام شو، هره ورځ مې په لسګونو سوالګر ليدل، پښتانه پکې ډېر ول.
يوه شېبه بخارۍ ته نږدې پرېوتم، بيا د مريم خبرې راپه زړه شوې، څوکۍ ته ور وښويدم، ويلي يې و:
_وخت ووت، وحيد مې يوازې په پوهنتون کې ليد.
وحيد به هم تر نورو له ماسره ډېرې خبرې کولې، خندل به يې، غږېدا يې له خونده ډکه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله کله به يې ټلېفون هم راته وکړ، پوهېدم چې د هغه هم راسره جوړه وه، خو هيڅکله يې له خولې د مينې خبره راته راونه وته.

يوه ورځ د تفريح په وخت کې له څو نجونو سره ولاړه وم، ګرمي وه، نجونې په يوه خوله وې چې ايسکريم اخلو. روان شوو، وحيد مې وليد، صنف ته ننوت، نجونو ته مې بانه وکړه، ورغلم، وحيد پر مېز ناست و.

غټې توري سترګې يې راواړولې، ځيره يې نيولې وه. ورو يې وويل:

ـمشوره راکه!

په حيرانۍ مې ورته وکتل، ده په خپلو تورو وېښتو کې ګوتې تېرې کړې، ويې وويل:

ـورونه مې په لندن کې دي، غوښتی يې يم.

زنګنونه مې ولړځېدل، پر څوکۍ کېناستم.

د وحيد غږ مې واورېد:

ـدا يو کال راپسې ول، خپل هوټل لري، وايي چې کار ډېر دی، په بل چا باور نه شو کولای.

غلې شو، سر يې وځړېد، ورو يې وويل:

ـخو زه غواړم چې پوهنتون خلاص کړم، له خپله وطنه مې زړه نه ځي.

د ژړا چيغه مې ستوني ته راغله، ولاړه شوم، وحيد راپسې غږ کړ:

ـچېرته ځې؟ څه يکې وايې؟

دهلېز ته راووتم، ګنه ګونه وه، ځان مې نه شو کابو کولی، د مخامخ صنف دروازه مې خلاصه کړه، څوک نه و، کېناستم، سترګې مې ډکې وې، خوځښه مې کوله چې له خولې مې کوکه راونه وځي.

ښه شېبه ووته، دروازه خلاصه شوه، يو هلک و، په حيرانۍ يې راته کتل.

ولاړه شوم. له پوهنتونه ووتم، ټکسي ته مې لاس ونيوراوه، سات وروسته په کور کې وم. مور ته مې سردردي بانه کړه.

خپلې کوټې ته لاړم او پر کټ اوږده وغځېدم.

مور مې ډوډۍ راوړه، خو ګوله مې تر ستوني نه تېرېده.

ماسپښين مبايل وشرنګېد، وحيد و، د ناځاپي ورکېدو پوښتنه يې کوله.

څه به مې ورته ويل؟ بس! ده ته مې هم ناروغي پلمه کړه.

د سمستر امتحان يې واخيست، نتيجه راووته، په درېو مضمونونو کې پاتې وم.

وخت ووت، وحيد ته ويزه راغله. د خدای په امانۍ جرات مې نه درلود، يوه اوونۍ درس ته نه پاتې و، له وحيد سره مې په ټلېفون کې مخه ښه وکړه، دی لاړ او زما روح يې هم ورسره يووړ.

د مريم له ډېرشو د قيقو غږېدا مې همدومره خبرې راويستې

ورځ تېره شوه، ماخستن ته مې يو ميلمه درلود. دی سپين ږيری و، له کلي يې د تدوای له پاره مخه رانيولې وه. بوډا تر ناوخته ويښ و، پخوانۍ کيسې يې کولې، خبرې يې ښې وې، خو تکرار يې ډېر درلود، وړه کيسه به يې ټکي په ټکي راته تېره کړه.

بله ورځ تر غرمې ورسره وم، تر دولسو بجو په ډاکترانو وګرځېدو، يوه بجه د دوا له پنډې سره کلي ته روان شو، د خدای په امانۍ پر وخت يې دعاوې راته کولې.

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماخستن وختې پرېوتم.

* * *

سهار دفتر ته لاړم، د مريم ايمېل نه و راغلی، ورځ تېره شوه، تر رخصتۍ مخکې بيا کمپيوټر ته کېناستم، هيڅ هم نه وو.

ماخستن مې ديګ پخاوه چې د مريم ټيلفون راغی. غږ يې ببسېکه و، له هرې خبرې سره به يې ټوخل.

دې د خبرو د نه رالېږلو علت، د ټوخې ډېر والی ګڼنه.

مريم لنډه وغږېده، ژمنه يې وکړه چې سبا ته به نورې خبرې راليږي.

ما هم غږېدا ونه غږوله، په غوړو کې د پرتو پيازو ټکا خته، رنګ يې مخ په ژېړېدو و.

خو ماخستن نهه بجې بيا ټيلفون وشرنګېد، مريم وه، ژړل يې...

د (ولي) ټکی مې خولې ته نه راته، هماغسې مې پرېښوده، دې تر ډېره وژړل، بيا يې په غريو کې ښښنه وغوښته، راياده يې کړه چې د زړه د تشولو له پاره بل څوک نه لري.

مريم يوه خبره کوله. ويل يې چې د کوچيني ورور په وينو لړلی غوږ يې له ذهنه نه وځي.

غلی وم کيسه نه وه رامالومه، هيڅ مې هم نه شوای ويلای.

ټيلفون قطع شو، سکرين ته مې وکتل، مريم، پينځه دقيقې ژړلي ول.

* * *

د خيرخانې په کوتل کې مې د موټر ښيښه خلاصه کړه، يوه همکار په بيړه لاس ور وغځاوه، په خندا يې وويل:

_يخني ده.

سوړ شمال مې له مخه ليرې شو.

موږ هره دوشنبې ساحې ته ځو، همکاران بايد جوړې کړې راډيويي خپروني خلکو ته ور واوروي، د هغوی نظريات واخلي او په راتلونکو خپرونو کې يې په پام کې ونيسي.

له موټروان سره اته تنه وو. په نيت کې مو د کابل د استالف ولسوالی نيولې وه.

د خيرخانې له کوتله ور هاخوا په سلګونو ښکلي، څو پوړيزه، پاخه کورونه په مخه راغلل، په واورو کې ولاړ ول، هر يو يې په لکونو ډالرو ارزېدل.

مخکې لاړو، نوي ښارګوټي په چټکۍ سره تېرېدل، پای يې نه و، د ليرو پرتو کليو نيمايي کورونه پاخه وو. هر دوه، درې سوه متره وروسته به د مکتب يا ليسې لوحه راغله. خلک تازه او پرېولې ښکارېدل.

يوه اوونۍ مخکې سفر مې سترګو ته ودرېد، غزني ته تلم، د کابل له ښاره همدومره ليرې شوی وم، خو نه مې پوخ ديوال ولېد او نه هم خوشاله خيره. بس يوازې تور سړک او رواني موټرې د يو ويشتمې پيړۍ نښې وې.

يو نيم ساعت مو مزل وکړ، لس بجې د استالف تخت ته ورسېدو، دروازه خلاصه شوه، د موټر ټايرونه تک تور او سوتره ښکارېدل. ټوله لار پر پاخه سړک راغلي و.

د استالف تخت لوړه غونډۍ ده، د ناجو زړې ونې پرې ولاړې دي. دواړو لورو ته يې ګڼ کورونه ښکارېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تخت پر سر یوې لویې ونې ته ودرېدم، وچه وه، نیمایي تنه یې سوځېدلې ښکارېدله.
یو غږ مې واورېد:
_از وقت های جنگ است.
مخ مې ور واړاوه، یو بوډا پیتاوی ته ناست و. د زړو ونو کیسه یې راته تېره کړه، ویل یې چې دا ونې یو نیم سل کاله عمر لري، دا لګېدلې ونه مو د تیرو جګړو یادګار ساتلې دی.
شاوخوا مې سترګې ورغړولې، لاندې په سپینو واورو کې د روانو اوبو تر څنګ له ګڼې ګوڼې ډک بازار و، په دوکانونو کې استالفي لوښې ځلېدل.
د بوډا خبره سمه وه، د جنګ علامې نه وې پاتې، ان په واورو پټ غرونه هم ژوندي ښکارېدل.
یوه همکار مې راغږ کړ، ورغلم، تر یوې ونې لاندې څو ماشومان راغونډ ول، دوی یوه راډیویي خپرونه اورېدله.
ټول غلي ول، تر پایه یې یو اځې ټایپ ته کتل.
همکار مې د خپرونې د ژبې او مالوماتو په اړه څو پوښتنې ورنه وکړې. ټول پوه ول.
له یوې دولس کلنې نجلۍ مې وپوښتل:
_اوس خو مکتبونه هم رخصت دي، نو له کتابونو ډک بکس دې ولې غاړې ته اچولی دی؟
لاندې بازار ته یې ګوته ونیوله، را یاده یې کړه چې هلته ژمني کورسونه دي، د شاوخوا کلیو نجونې او هلکان د راتلونکي کال درسونو ته تیاری نیسي.
لویدیځ ته مې وکتل، د اوږده غځېدلي غره سپینې څوکې لمر ځلولې، خو د همدې غره ور هاخوا لا اوس هم جګړه وه، واورې یې توري او پخخې په وینو سرې وې، سپین ږیرو به ماشومانو ته کیسې کولې " وو، نه وو ، په پخوا زمانه کې یو مکتب و...." خو دلته، په دومره لنډه فاصله کې سپین ږیري وايي "بود نبود ، در زمانه های قدیم جنگ بود... جنګ، درخت تخت استالف را سوختاند..."
د ملګري غږ جټکه راباندې راوسته.
_راځه! لاندې بازار ته ورکښته شو.
د هغه خبره سمه راته وایسېده، موږ تر یوې بجې په استالف کې وو. ملګرو مې له خلکو سره مرکې وکړې، د خپرونو په اړه یې د دوی نظریات واخیستل، درې بجې دفتر ته راورسېدو.
وار له واره مې ایمېل وکوت، د مریم خبرې مې په فلش کې راواخیستې، تیاره ماښام په کور کې وم.
مریم ویلي ول:
_وخت لمر او زه هم د یخ توټه. په لنډ وخت کې مې د اوږو هډوکي راوختل، تر سترګو مې توري حلقې تاوې شوې، د کور په دهلېز کې به له ولاړې هېنداري ښویه تېرېدم.
په دریېمه میاشت ټلیفون راغی، وحید و ، لنډ وغږېد ، ویل یې چې په همصنفیانو پسې خپه شوی یم.
سخته وه، په ډله کې یې راوستم، خو وروسته مې زړه سره راټول کړ، هېره یې نه وم. نومره مې تر اوسه ورسره وه.
غلې وم. سبک مې ختلی و. د قبرونو لیدو به ارامې رابښله.
څو څه موده وروسته مې ژوند ته تمه پیدا شوه. بس، یو لیرې خپل مو له کوچنیانو سره لندن ته ورسېد.
پلار ته مې وویل، د لندن خوبونه مې ورته تېر کړل، راتلونکې هوسایي مې یې سترګو ته ودروله. نه یې منله، را یاده یې کړه چې په خپل وطن کې ښه یو ، وچه، لنده رارسیږي، پردي ملکونه څه کوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له مور سره کېناستم، د لندن په صفتونو مې خوله سترې شوه، د هغې ځواب هم منفي و.
چاره نه وه. کوچيني ورور ته مې په غوږ کې ورپوه کړل، ذهن يې له خيالي دنيا ډک شو، ژر يې قناعت وکړ.
اوس نو په څلورو کې دوه تنه مخالف ول.
ورور او خور به هره ورځ د خيالي ژوند په اړه غږېدل، کيسې به يې کولې، خپل راتلونکی به يې په مزو کې لید.
دا خبرې مې په مور او پلار بنې نه لګېدې، اول يې نصيحت کاوه، واقعي ژوند ته يې راګرځولو، خو وروسته يې پر دوی هم تاثير وکړ، د لندن له خبرو يې خوند اخيست.
يوه ورځ مې مور د خپلوانو کره تللې وه، کله چې راغله، وار له واره يې د لندن کيسې را واخيستې. خبره مالومه شوه، دې له لندن نه زمونږ د خپلوانو راليږلې عکسونه ليدلي ول. ويل يې چې اولادونه يې په اسرات کې ول.
مور مې دا هم وويل چې د کورنيو د قبليدو چانس ډېر دی.
بس! پلار مې هم راضي شو، په لومړي ځل يې د کابل له دوړو او د دوکان تر مخ د لښتي له بوي ناکه او بو شکايت کاوه.
ماته خدای راکړه، رنګ مې راوګرځېد، ژوند خوږ راته وايسېد، راتلونکې مې له وحيد سره ليده. ډېر وخت به مې د انګليسي ويلي کتابونه له سره کتل.
پلار مې د خپلو ملګرو په مرسته يو قاچاقبر وموند، قاچاقبر د هر سړي پر سر اتلس زره امريکايي ډالره غوښتل، خو معامله پاکه ښکارېدله، پيسې په کابل کې، له صراف سره ايښودل کېدلې. بس، لندن ته په رسېدو يې يو ټلیفون غوښت. پلار مې صراف ته د رسېدو ډاډ ورکاوه او قاچاقبر خپلې پيسې اخيستې.
بل شرط دا و چې سفر زميني دی.
همدومره.
مور ته مې پر ځمکه تګ خوند ورنه کړ، ويل يې چې سل خطره ورسره تړلي دي. خو د پلار د ليل مې دا و چې د طيارې تګ ډېرې پيسې غواړي، ده د هر نفر پر سر ديرش زره ډالره ياد کړل، دا يې هم وويل چې له دې سره، بيا هم ټول سفر په طياره کې نه شي کولای، ځينو ملکونو ته به پر ځمکه ور اوړې.
د پلار په خبرو کې ما هم يو څه مرچ او مساله ورګډ کړل، د يوې کورنۍ کيسه مې ور ته تېره کړه، ومې ويل چې په همدې لارو روان شول، خو اوس په اروپا کې دي.
درې نفره په يوه خوله ول، مور مې هم راواوښته.
زمونږ کور بې نقشې و، پلار مې نفر ورته راووست، پنځه اويا زره ډالره يې جوړ کړل. د دوکان او کور وسايل هم خرڅ شول، پلار مې لس لکه افغانۍ ډالرو ته واړولې، ورغی، د څو شاهدانو تر مخ يې دوه اويازره ډالره له صراف سره کېښودل، پاتې پيسې مې ما او مور په خپلو زېرپيرانيو کې وګنډلې. په حويلۍ کې د منو د ونې پاڼې مخ په ژېړېدو وې چې له کوره راووتو.
مريم غلې شوه، سوړ اسويلی يې ويست او خپلې خبرې يې وغځولې.
_تر نيمروزه کومه ستونزه نه وه، بس، شپه مو په کندهار کې تېره کړه او بله ورځ غرمه رباط ته ورسېدو.
رباط د افغانستان هغه کونج دی چې په ايران او پاکستان، دواړو پورې نښتی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ په يوه کوچيني بازار کې له موټره کښته شوو ، پلي روان وو ، مور مې څو ځله په ځنګ ووهلم، پوه يې کړم چې چادرې په خاورو کې درپسې کرښي، خو وروسته خندا راغله، د چادرۍ له وړو ځلورکونجه سوروريو مې ورته کتل، دې په خپله دوه ځله ټوټه ووهله، د چادرې پيڅکې يې په پښو کې بند يدلې.
شېبه وروسته د تېلو د پلورلو يوه دوکان ته ودرېدو ، پلار مې يوه کوچيني کاغذ ته وکتل، دوکاندار ته يې څه وويل، هغه مخامخ کوټه ونيوله.
مور مې په بېړه کوچينی ورور تر وليو ونيو ، د موټر سايکل د برېک کرښنده اواز پورته شو.
موږ په پلار پسې ګامونه واخيستل، يوه تنګه کوڅه مو په مخه ورکړه، کوڅه لنډه راتاو شوې وه، ببرته د يوه خړ دوکان ترمخ ودرېدو.
پلار مې پر بايسکل سپور سړی ودراوه، سړي يوه هلک ته ورناره کړه، هغه ته يې څه وويل، نه پوهېدم، بلوچي ژبه راته ښکاره شوه.
هلک روان شو ، موږ هم ګامونه پسې واخيستل. يوه خيرنه پرده مې ليرې کړه، تږخی راغی، لو يه کوټه د چيلم له لوګي ډکه وه. په بېړه مې دواړو خواوو ته وکتل، څو تنه پر غوړ تخت پراته ول، خرهاری يې خوت، ځنګ ته يې پر پلاستيکي څوکيو دوه ځوانان ناست ول، د يوه له خولې سپين لوګی راووت، د چيلم سرخانه سره انګار نيولې وه.
په هلک پسې د لرګي پر زينو وختو ، تنګ دهلېز و ، دواړو غاړو ته يې غوړ وروته راپرې ول.
همالته ودرېدو ، هلک په منډه لاندې کښته شو.
يو تور ، ډنګر سړی راغی، پلار مې کاغذ ورته ونيو ، سړي هيڅ هم ونه ويل، له جېبه يې کونجي (کيلي) راويسته، دروازه خلاصه شوه.
زه، مور او کوچينی ورور مې ورې کوټې ته ورننوتو ، پلار مې په دهلېز کې له سړي سره ودرېد.
ما دروازه پورې کړه، مور مې کړکۍ ته لاس وروغځاوه، په کوټه کې د خولو له پخوانې تروش بوی سره پوست باد ګډ شو.
مورته مې وکتل، خندا راغله، سپين مخ يې د چادرۍ د سوريو په اندازه سپېره و..
ما هم خپله چادرې ليرې کړه، شاوخوا مې وکتل، له کاه ګلي دېواله، زنګن ميخ راوتلی و ، چادرې مې پر ميخ راوځړوله.
ورور مې ورسۍ ته ولاړ و ، ورغلم، د هغه د ککرۍ پر ګڼو تورو ويښتو مې زنه ولګوله، لاندې مې وکتل، يوه دوکاندار وچې سترګې راته نيولې وې.
ګام شاته شوم. دوکاندار د ورسۍ د شنه چوکاټ تر لاندينۍ برخې پټ شو.
مخامخ د دوکانونو خړ بامونه ښکارېدل، زاړه ټيمان، مات چوکاټونه، د تېلو غوړې بوشکې... پرې پرتې وې تر ټيټو غونډيو ور هاخوا د سمندر غونډې هواره دښته ښکارېدله.
کړپ شو. مورته مې وکتل، د اوږې لوی بکس خلاصه خوله پروت و. مور مې مخ ته آيينه نيولې وه، پر يوه ټوټه يې د سترګو شاوخوا دوړې پاکولې.
ورور مې يو دم چيغه کړه، منډه يې واخيسته، له وره سره ودرېد.
رنګ يې ژيړ و ، په راوتلو رډو سترګو يې ورسۍ ته کتل.
مور مې چټکه ولاړه شوه. علت يې وپوښت،. هلک لړزې اخيستی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورسی ته مې وکتل، په بیړه شاته شوم، تر بنیښې لاندې یو مړ ژواندی کربوړی پروت و.
پلار مې له ډکې پلاستیکي خلطې سره کوټې ته راغی. کربوړي ته یې لاس وروغځاوه او د تشناب له کاغذ سره یې یو ځای د ورسۍ تر خلاصي پلې، لاندې وغورزاوه.
پلار مې پر هواره خیرنه توشکه کېناست، خلطه یې خلاصه کړه، شېبه وروسته د ټولو ژامې خوځېدلې. کیک مو له پپسي سره خوړ، خوند یې نه راکاوه، خو پلار مې ویل چې د هوټل تر خوراکه پاک دی.
له ډوډۍ وروسته اوږده وغځېدو، ستړي وو، ورور ته مې مخ ور واړاوه، لا یې د کربوړي ځای ته کتل، د توشکو له سوړ بوی سره د تېلو غوړ بوی هم ګډ و.
له پلاره مې وپوښتل:
_ابا: دلته د تېلو دوکانونه ډېر دي، ولې؟
ویې ویل:
_تر پولې ور هاخوا د ایران، زاهدان دی، تېل په بوشکو کې قاچاقي را اوړي.
پلار مې غلی شو، ور ومې کتل، له خپل سپین لستوني یې توره غټه سپږه ور واخیسته، ولاړ شو او لاس یې تر کړکۍ ویست.
ماته یې وکتل، ویې خندل، بېرته پر خپل ځای پرېووت، ورو یې وویل:
_خارج ته تګ، دا کیسې لري.
مور مې ورته وکتل، نه وه پوه شوې.
ټلېفون راغی، خبرې مې ودرولې، مریم وه، د خبرو د رسېدو ډاډ یې غوښت.
ور یاده مې کړه چې کمپیوټر ته ناست یم.
بښنه یې وغوښته، ویې ویل چې ساعت وروسته به ټلېفون وکړي.
بېرته مې د کمپیوټر کیبورډ ته لاس ور وغځاوه.
مریم ویلي ول:
_ماښام د کوټې دروازه وټکېده، پلار مې دهلېز ته ور ووت، پاو وروسته بېرته راغی، ویل یې چې سبا ورځ هم همدلته یو.
ورور ته مې غوسه ورغله، خو مور مې له خدایه خیر غوښت.
د شپې تر ډېره خوب نه راته، ورور مې له پلار سره ویده و، نا ارامه ښکارېده، نه پوهېدم، سپږې وې، که وږي، زه یې هم خوړلم، د کمپلې د بوی له لاسه مې مخ نه شو پټولی.
سبا، تر غرمې کړکۍ ته نږدې ولاړه وم، بازار ته مې کتل، په پټکو او خولیو کې به یو نیم سر تور سر هم تېر شو، پسې وبه مې کتل، سر تور کسان پاک ښکارېدل، رنګونه یې هم ښه ول، ډېرو یې پر موډ برابر پطلونونه اغوستي وو، داسې راته وابښېده، لکه له ایرانه چې یې را اړولي وي.
دروازه خلاصه شوه، پلار او ورور مې ول، دوې دوې پلاستیکي خلطې پر غولي کېښودې، مور مې په پوښتونکي نظر ورته وکتل، پلار مې ور یاده کړه، چې په یوه خلطه کې حجابونه دي. دوهمه خلطه یې ور واخیسته او تشناب ته ننوت.
ورور مې په خوند وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـله نږدې غونډیو ، تودې اوبه راوځي.
په خبره یې ونه پوهېدم.
ورور مې وويل:
ـبازار ته نږدې غونډۍ دي، چیني لري، ما په خپله لاس ورته ونیو ، تودې اوبه راتویېدلې.
د مور غږ مې واورېد:
ـدا څنګه اغوښتل کیږي؟
ور ومې کتل، توره اوږده ټوټه یې پر زنګنو پرته وه.
ودرېدم، ټوټه مې په ځان پورې ونیوله، بیډیو ته رسېده.
ومې ويل:
ـاسانه ده، بس، د ټکري غوندې ځان پکې پټ کړه.
د پلار غږ مې واورېد:
ـڅنګه ده؟
ور ومې کتل، د تور پطلون له پاسه یې سپین یخن قاق اغوستی و.
دا لومړی ځل و چې ما په ملکي دریشي کې لید.
مور مې ولاړه شوه، د ابا د یخن قاق غاړه یې سمه کړه، ورو یې وويل:
ـله کومه دې کړل؟
پلار مې کوچیني ورور ته اشاره وکړه، هغه تشناب ته ننوت. ویې ویل:
ـسرحد دی، په دوکانونو کې هر څه پیدا کیږي.
کور مې سترګو ته ودرېد ، تلویزیون ته نږدې د ابا پخوانی عکس ولاړ و ، عسکري دریشي یې کړې وه. په مخ کې یې یوه ګونځه هم نه ښکارېده، خو اوس هم ښکلی راته وایسېد ، په پطلانه کې ځوان مالومیده.
ورور مې راغی، په کاوبای پطلون کې ښکلی ښکارېده.
پلار مې د یخن قاق له پاسه کورتۍ واغوسته، ویې ویل:
ـسفر مو مابنام ته شو.
د مریم خبرې مې ودرولې.
بخارۍ ته ورنږدې شوم. مړه وه، دروازه مې یې خلاصه کړه، لرګي پوره نه ول سوځیدلي. ور پوه مې کړل، غوټه ایرې مې سترګو ته راغلې. بخارۍ مې په خپل حال پرېښوده، لاړم، تلویزیون مې ولګاوه او کمپله مې پر پښو راکش کړه.
د کارو پروګرام مې ونه موند ، یا به زما په ذوق نه ول برابر. بس، تلوېزیون مې بېرته مړ کړ. د ټلیفون چونګا شوه، ولاړ شوم، د ټلیفون چارجر مې په ساکټ کې بند کړ.
بېرته په کمپله کې پربوتم. د بخارۍ په نل کې د باد د تاوېدو غږ راته.
ټلیفون راغی، له کمپلې سره ورونښوېدم، مریم وه.
ساکټ ته نږدې ستوني ستغ اوږد وغځېدم، ملا مې سره ولګېده، تر غالۍ لاندې سیمیټ وو.
مریم خوشاله ښکارېدله، خو تر اوسه یې لا په خبرو کې ټوخی ګډ و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خوشالۍ علت مې وپوښت:
را ياده يې کړه چې له دوو مياشتو وروسته يې يو پښتون وليد.
په خبرو کې يې ورولوېدم:
ـ څنګه دې وپېژاند ؟
مريم سړه ساه واخيسته:
ـ نه پوهېږم. لوسي مې څنګ ته ولاړه وه، سيروم يې تاړه. له دهلېزه د وطن د خاورې بوی راغی. له لوسي مې هيله وکړه چې دهليز وګوري.
د سر په ښورولو يې پوه کړم چې د سيروم له تړلو وروسته به احوال درته راوړم.
زما شک سم وخوت، يو چا په ټليفون کې پښتو ويله.
په بېړه ولاړه شوم، د سيروم ستن مې له لاسه وختله، لوسي تر مټ ونيولم، چيغه مې کړه:
ـ پښتون دی.
لوسي په حيرانۍ راته کتل. له هغې مې وغوښتل چې دهليز وګوري.
همداسې وشول، يو په ونه لوړ سړی کوټې ته راغی، تر پنځوسو اوښتی و، په څېره کې يې حيراني نه ښکاريده له سړی مې سر ته ودرېد، زما پر ککرۍ يې لاس تېر کړ، پر شونډو يې خوږه موسکا پرته وه.
پوه شوم. لوسي په منډه پوه کړی و.
دی لنډ وغږېد، ويل يې چې پکتياوال دی، خو اوس په امريکا کې اوسي، دی له خپلې ايټاليا وي مېرمنې سره په چکر راغلی و، د سيل په وخت کې يې د مېرمنې پښه اوښتې وه، تر دې کوم بل ټرډې روغتون يې نه و موندلی.
له ما يې کومه پوښتنه ونه کړه.
سړی يوه شېبه راسره کېناست، وروسته ټليفون ورته راغی، له خبرو يې پوه شوم چې مېرمن يې ورته ماتله ده.
مريم وټوخل، غلې شوه. يو دم يې وخندل:
ـ ښه ! کيسه دې څنګه کړه؟
ومې ويل:
ـ اورم يې، د کار خبرې ترې را اخلم
ويې خندل:
ـ د کار خبرې؟.
پوه شوم، ښه خبره مې نه وه کړې، ومې ويل:
ـ هدف مې دا نه و، ته خو پوهېږې، ادبيات دې لوستي، ليکنه چاڼ غواړي.
ويې خندل:
ـ ټوکه وه.
زړه مې خپل ځای ته راغی.
ويې ويل:.
ـ کومه پوښتنه لرې؟
ـ نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خندا یې وویل:

_خو زه یوه پوښتنه کوم.

وایه.

_هر څه په پښتو درته ووایم که نه، ایرانۍ پارسي او انګلیسي هم پکې ګډه کړم.

خندا راغله:

_پوه نه شوم.

ویې ویل:

_ګوره، په لاره کې له ګڼو خلکو سره مخامخ شوم، ځینوېې پارسي ویله، یو شمېر په انګلیسي پوهېدل، داسې خلک هم ول چې په نا اشنا ژبو یې خبرې کولې، د هغوی ډېرې خبرې مې په یاد دي، اوس دې نو خپله خوښه، ددوی خبرې هم په پښتو درته ووایم، که نه، په اصلي ژبه یې غواړې.

فکر مې وکړ، پښتو ښه راته ښکاره شوه. دوه علته وو، لومړی، که مې د مریم په خبرو کې نورې ژبې را اخیستی، مجبوروم چې پښتو مانا هم ورسره ولیکم، دوهم دا چې لیکنه بې خونده راتله، ځکه مې وویل:

_نه، هر څوک چې په هره ژبه غږېدلی دی، ماته یې په پښتو ووایه.

ویې خندل:

_سمه ده.

_ښه کومه بله پوښتنه؟

_نه، لوسي راته ولاړه ده، وایي چې خیرنه شوې یې، حمام تیار دی.

ټیلیفون قطع شو.

کمپیوټر ته مې وکتل، د مریم خبرې لا پاتې وې، خو د لیکلو حوصله مې نه درلوده.

ولاړ شوم، په کمپیوټر کې مې یوه پخوانۍ هندي سندره راوسته.

ګروپ مې مړ کړ، اوږد پرېوتم، د سندرې نرۍ ساز راته.

کړپ، د پیشو کریږې او پر کاشیو د لوښو د لوېدو اواز راغی.

دهلېز ته مې منډه کړه، له اشپزخانې یوه خیرنه پیشو راووته، غولې ته مې وکتل، د دهلېز پر سره فرش داسې څه نه وو، چې د پیشو ویشتلو ته جوړ وي. پیشو د دهلېز له خلاص وره ښویه ووته.

د اشپزخانې وره ته ورسېدم، بله پیشو راووته، خو دا پیشو ورو تله، کېنه پښه یې درنه پسې اخیسته.

تر پیشو مخکې د دهلېز وره ته ورسېدم، پیشو نوک ونیو، لار ورنه ورکه وه، بېرته اشپزخانې ته ننوته.

ور مې بند کړ، ورغلم، د اشپزخانې پر ګلداره کاشیو ماتې کوکۍ، د وریجو دانې او چیچل شوې هډوکي پراته ول.

لړمون مې اور واخیست. جارو ته مې لاس وروغځاوه، پیشو د ګاز د لوېې ډېې تر شا غلې وه، وچې سترګې یې راته نیولې وې، وارخطا ښکارېده.

ور مخته شوم، جارو مې تر سر پورته کړه، پیشو هماغسې راته کتل. په سترګو کې یې معصومیت پروت و.

یوه شېبه مې د پیشو سترګو ته وکتل، سترګو یې یوه خبره کوله:

_ملامت نه یوو، په دې واورو کې څه وخورو؟

نه پوهېږم، ماته یې په سترګو کې همدا ټکي ښکاره شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیشو ته مې لار ورکړه، دهلېز ته ووته، په وره کې يې نوک ونيو، را ويې کتل، پوه يې کړم چې د دهلېز دروازه پورې کوه او ککړ لوښي سبا ته مه پرېږده.
غولي ته مې جارو ونيوه، د غاب ماتې ټوټې مې راټولې کړې. کله ، چې کوټې ته لاړم، سندره ختمه وه. يخنۍ واخيستم، ګروپ مې بل کړ، بخارۍ ته ور وګرځېدم، غټې، غوړ لرګي ته مې د اورلګيت دانه ووهله، وار له واره يې پرررر شو ، لمبه تر نورو نيمه سوځېدلو لرګو راتاوه شوه.
خوب نه راته، بېرته کمپيوټر ته کېناستم.
مريم ويلي ول:
ـ ماښام قضا دروازه وټکېده، پلار مې ورووت، بېرته راغی، راياده يې کړه چې بايد لاړ شو.
تياري ته ضرورت نه و ، بس، په حجابو کې مو ځانونه ونغاړل، پلار مې د اوږې بکس ور واخيست، همدا يو بکس و ، د ټولو کالي پکې پراته ول.
لاندې کښته شوو ، په يوه ډنګر ځوان پسې موګړندي ګامونه اخيستل، ساه مو لا نه وه سوځېدلې چې په يوه کور ننوتو.
لويه حويلۍ وه، ډله خلک ښکارېدل، ډېری يې تنکي ځوانان ول، د غاړې له بکسونو يې پوه شوم چې د سفر نيت لري.
يوه ديوال ته ودرېدو ، شاوخوا مې وکتل، شينۍ ډکۍ نه تر ستر ګو کېده، ټوله ځمکه غوړه وه، ځای ځای د تېلو زړې بوشکې پرتې وې.
لويه دروازه خلاصه شوه، يو سيته باډۍ لرونکی کوچينی موټر و ، تېزه رڼا يې پر ولاړو خلکو لګېدله.
موټر ودرېد ، ځوانانو منډه ور واخيسته، هر يوه هڅه کوله چې لومړی باډۍ ته ور وخيژي.
د موټر له سيټه دوه تنه راکښته شول، ايراني فارسي يې ويله، دوی په نرمه ژبه د نوبت غوښتنه کوله. باډۍ ډکه شوه، د خلکو ملاوې ترې راوتلې وې.
موټروان زموږ خواته اشاره وکړه.
پلار ته مې وکتل، حيران و. ورغی، له خبرو يې پوه شوم چې زموږ ځای هم د موټر باډۍ ده.
پلار مې تر ډېره ورسره و ، لاسونه يې خوځېدل، داسې راته واېسېد ، چې ځای مناسب نه ورته ښکاري. وروسته راغی، بله چاره مو نه درلوده.
ورغلو ، موټروان د باډۍ په پورته سر کې ځای راته جوړ کړ، زه او مور مې په مينځ کې کېناستو ، يوې خواته مې پلار ځای ونيو او بل لورته مې هم ورور. خو بيا مې هم له زنګنو سره د مخامخ ناست ځوان ملا لګېدله.
موټر ته مې وکتل، په وره باډۍ کې شپاړس تنه ناست ول. دوه نور راغلل، ځای نه و ، د باډۍ په وروستۍ برخه کې له موټره پر وتلو دړو کېناستل.
موټروان باډۍ ته نږدې ودرېد ، مساپرو ته يې ډاډ ورکړ، ويې ويل چې ځانونه کلک ونيسی، ساعت وروسته به په زاهدان کې يو.
موټر حرکت وکړ، څراغونه يې مړه ول، د سپوږمۍ په کمزورې رڼا کې يې لاره پرې کوله. کله چې به د موټر ټاېر کومې کندې ته ورولوېد ، ملا به مې په شدت شاته پر ولاړو اوسپنو ولګېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوو ځوانانو په ټيټ غږ خبرې سره کولې، له غږېدا يې پوه شم چې روان موټر سيمرغ نوميږي، وروسته مې زړه ولړزېد، يوه يې ويل چې تېره اونۍ په همدې ځای کې ډزې وربانديې وشوې.

موټر ودرېد. له موټروان سره ناست برېتور سړی راکښته شو، ليرې بل ګروپونه يې راوښودل، ويل يې چې ايرانۍ پوسته ده، نه به خبرې کوئ او نه به هم سګرټ ته د اورلګيت دانه نيسئ.

وروسته يې ګامونه واخيستل، ما تر هغو پسې کتل چې په تياره کې ورک شو.

موټر حرکت وکړ، ورو روان وو، بس، د بنيادم تګ يې کاوه، ناست کسان غلي ول، حرکت يې نه درلود، ان د ساه ايستلو غږ يې هم نه راته.

ورورته مې وکتل، په تورو غټو سترګو کې يې د سپوږمۍ رڼا ګډه وه.

مخکې لاړو، بل ګروپونه رانږدې شول، يو سيوری راغی، هماغه برېتورسړی و، موټر ودرېد، سړي موټروان ته څه وويل، ماشين مړ شو.

سړی باډۍ ته راغی، له ما، ورور مورا و يوه بل کوچيني هلک پرته يې ټول له موټره کښته کړل. له ډلې يې اووه، اته، پياوړي کسان پرېښودل، پلار مې هم پکې و، پاتې مسافر له برېتور سړي سره په تياره کې ورک شول.

ولاړو کسانو د موټر د باډۍ پر شاتنۍ برخې زور راووست، باډۍ جټکه وخوړه، ټايرونه تاو شول، سيورو حرکت وکړ.

موټروان د سيټ تر شيبنې سر را ايستلی و، مخکينې ټايرونه يې هواري ته سيخول.

موټر په مړه ماشين روان و، ما بلو څراغونو ته کتل، نږدې ول، سپينه رڼا پر ايراني بيرغ لګېدله.

ناڅاپه موټر ودرېد، د باډۍ وروستۍ برخې ته مې وکتل، يو هم نه و، غږۍ مې اوږده کړه، ټول پر ځمکه پراته ول پر اوږه مې فشار راغی، د موټروان لاس و، پوه يې کړم چې سر ټيټ ونيسم.

پوستې ته مې وکتل، عسکر و، د لاسي بټۍ سپينه رڼا يې تر موږ نه رارسېدله. عسکر يوه شيبه ولاړ و، وروسته کوټې ته ننوت.

پر ځمکه غځېدلي خلک پورته شول، لاسونه يې د موټر پر شاتنۍ برخه کېښودل، موټر حرکت وکړ.

له سرحدي پوستې واوښتو، موټر ګړندی شو، جمپونه نه احساسېدل، له باډۍ مې سر ور وايست، ټاير پر توره ليکه تاوېده. بل څراغونه ورو ورو ليرې کېدل. په سترو کسانو کې مې د پلار د سا ايستلو غږ لوړ و

بنه شيبه ووته، موټر ودرېد، شاوخوا مې وکتل، د سپوږمۍ رڼا سپينه وه، خو نږدې غونډۍ تورې ښکارېدلې.

د موټروان ورو شپېلکی مې واورېد. د پله له لاندې ډله کسان راووتل، ټول باډۍ ته را وختل، برېتور سړی له موټروان سره کېناست.

موټر په مړو څراغونو ګړندی روان و، د باد پرهاری خوت، د حجاب ژۍ مې له بغور (اننګي) سره لګېدله.

پاو ووت، ليرې دوه څراغه ښکاره شول، رڼا زموږ خواته را روانه وه، موټر ورو شو، خامې ته ولوېد، مخکې لاړ، ودرېد، رڼا تر ټيټې غونډۍ پټه وه.

دوو مسافرو په يوه خوله وويل:

_ګزمه ده.

د موټر له سيټه خلاصې ګوتې راووتې. ټول غلي شول.

رڼا د غونډۍ له بلې خوا راووته، نېغه د پوستې کمزورو څراغونو ته ور روانه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موټر حرکت وکړ، پاخه سړک ته وخوت، تګ یې تر پخوا چټک و.
له غوندیو ووتو، د سپوږمۍ رڼا تر لیرې رسېده، هواره دښته وه. مخکې لاړو، ګڼ ځاغونه ښکاره شول، نه پوهېدم، بازار و که کوم عسکري ځای، د موټر د ماشین غرهارې خوت، باد تېز لګېده، ټکرۍ مې د زنې دواړو خوا ووته ټینګ نیولې و.
ناڅاپه درب شو، سپیرې دوړې تر موږ تېرې شوې. وروړ مې تر مټ ټینګه ونیولم، موټر خامې ته ولوېد، خو تګ یې د پخوا په څېر ګړندی و.
یودم کوکه شوه:
_وروړ مې !
په بیړه مې ور وکتل، د باډۍ په وروستۍ برخه کې یوه سړې چیغې وهلې، له موټر وتلې دړې ته مې پام شو، زړه مې ولړزېد، څوک نه و.
د سړي له کوکو سره ژړا ګډه شوه:
_موټر ودروئ !
د موټر ټاپرونه په وړو ډبرو وښوېدل، خلک په دوړو کې پټ شول
سړي ټوپ کړل، د پاخه سړک خوا ته یې منډه ور واخیسته.
برېتور سړی تر ښیښې سر راویست. یوه مسافر په بیړه وویل:
_وروړ یې ولوېد.
موټر حرکت وکړ. پلار مې د موټر د سیټ بام ته سوکان ونیول. موټر ودرېد. موټروان راکښته شو. په غوسه و، ویل یې چې خپلې غاړې مې دربانديې خلاصې کړې وې، څوک چې ولوېدل، نو ولوېدل، زه نه شم کولای چې د بل یوه له پاره خطر ومنم.
یوه مسافر چیغه کړه !
_دا څنګه مسلمان یې !
کړس شو، مسافر خپل مخ ته لاس ونیو.
وروړ مې زما پر اوږه سر کېښود.
موټروان بېرته سیټ ته ور وګرځېد، موټر حرکت وکړ. لیرې دوه تنه ښکارېدل، ناست سړي ځمکې ته سوکان نیولې وو نرۍ چیغې یې راتلې، بل په تورو خاورو کې پروت و.
د مریم خبرې ختمې شوې
بخارۍ ته مې وکتل، سره وه، خو تاو یې تر کمپیوټره نه رارسېده.

* * *

سهار دفتر ته لاړم، یوه ملګرې مې کوژده کړې وه، نورو همکارانو شیرینې ترې غوښته، بس، سلا په دې شوه چې غرمې ته به ماهیان راباندې خوري.
همداسې مو وکړل، شپږ تنه پوره دولس بجې له دفتره ووتو. نږدې ځای د خیرخانې قلعه یې نجارا وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورغلو، په يخه هوا کې د ماهيانو خوراک خوند وکړ، د چايو د سورورلو په وخت ټليفون راغی، حيران شوم، مريم وه، دې به يوا ځې له ماښامه وروسته ټليفون کاوه.

د باندې ووتم، ښښنه يې وغوښته، را ياده يې کړه چې د کار په وخت کې يې مزاحمت وکړ، خو وروسته يې يودم وويل:

ـ د موټرو غږ دی.

يوه مې کړه چې د ماهيانو د خوراک له پاره قلعه يې نجارا ته راغلي يو.

په غږ کې يې بدلون راغی، په خوشالي يې وويل:

ـ په چهار راهي کې يې؟

ـ هو

ـ کومې خوا ته.

ـ شمال !

ـ خو په جنوبي برخه کې ښه ماهيان ورکوي، ته ورته وګوره، زه مې له مور سره څو ځله ورغلې يم.

ومې کتل. تر سړک ور ها خوا له لويې کړايې څخه تاوونه پورته کېدل.

ومې ويل

ـ اورې

ـ هو

غږ يې ژړغونی و. خو و روسته يې يودم وخندل.

ـ هی، چهار راهي ته وګوره، هغه بوډا ترافيک شته، اوږده ږيره لري.

ومې کتل، يوه ځوان ترافيک د موټرو نظم برابراوه.

مخکې تر دې چې د (نه) ځواب ورکړم، مريم په خوند وويل:

ـ مور به هر سهار همدلته د پوهنتون يوه ملګرې را اخيسته، خو وروسته يې د دربدو ځای بدل کړ، ويل يې چې زوړ ترافيک ډېر راته ګورې. بس، خدای را کړه، ملګرې به مو ځوروله، ويل به مو چې زوم خو بيا ولاړ دی.

مريم ټوخې واخيسته، ټوخی يې اوږد شو، وروسته يې غاړه صافه کړه،ورو يې وويل:

ـ وبښه.

شاته مې وکتل، يوه ملګرې مې ساعت ته اشاره کوله.

د مريم نيولی غږ مې واورېد.

ـ قلعه يې نجارا څنګه ښکارې؟

ـ هيڅ، لاندې دوکانونه دي، پورته منزل د ډاکترانو لوحو نيولی دی، د ژی واورې د موټرو په لوګيو تورې دي، خو له سړکه دورې پورته کيږي.

مريم سوړ اسويلی ويست:

ـ اه، تر هماغه دوړو ځار شم.

يوه شېبه غلې وه، وروسته يې په غريو کې و ويل:

ـ يوه هيله ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـوايه
ـيوه ژوره ساه واخله.
خندا راغله
ـولي؟
ـزما په خاطر
پزه مې کش کړه، د لبنتي بوی له دوړو سره ګډ و، ټوخی راغی، ټلېفون مې ليري ونيو. خو ومې نه ټوخل.
لاس مې بېرته غوږ ته ورنږدې کړ.
مريم وويل:
ـبختور يې.
ومې خندل.
مريم سوړ اسويلی ويست:
ـ د وطن دوري مې يادېږي.
غلی شوه.
د ملګري غږ مې واورېد، ويل يې چې د دفتر کارونه راته پاتې دي، بايد لاړ شو.
مريم يو دم وخندل:
ـاه، اصلي خبره مې هېره شوه، سبا د روغتون دهلېز رنګوي، کمپيوټرونه بايد ليرې کړي، له سهاره راهيسې د کيسې په ثبتولو اخته يم، غواړم چې ډېرې خبرې درولېږم، رخصتي مو په څو بجو ده؟
ومې ويل:
ـخلورنيمي.
ـښه، که مې ايمېل ناوخته در ورسېد، چې هير يې نه کړې.
ـسمه ده.
ـوښه، اخيري خبره، که زما منې، تر سرک واوړی، هغه بلې غاړې ته ښه ماهيان پخوي.
هيڅ مې هم ونه ويل، موږ ماهيان خوړلي وو.
دفتر ته لاړو.
په رخصتۍ کې مې د مريم خبرې راواخيستې. ماخستن کمپيوټر ته کېناستم، نه چالانېده، برق کمزوری و.
د خنګ ګاونډی راپه زړه شو، برق يې نه درلود، زموږ له کوره يې لاين کش کړی و. ورغلم، سيم مې له ساکټه واېست.
راغلم، کمپيوټر چالان شو. ټلېفون وشرنګېد، همسايه و، ويل يې چې ستاسو د حويلۍ د دروازې د سر ګروپ بل دی.
ولاړ شوم، برق مې بېرته ور خوشی کړ.
راډيو مې راواخيسته، يوځې د جنګ خبرونه ول، مړه مې کړه. اورېد وغځېدم، د مريم خبرو ته مې سودا وه. اته بجې وې، د کوټې د خلکو تر وېده کېدو مې د برق د قوي کېدو تمه نه درلوده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیاله مې له چایو ډکه کړه، الماری ته ودرېدم، د خرما قوطۍ رانه ورکه وه. برق لاړ، بېرته په خپل ځای کېناستم، د لندو وړیو بوی راغی. ګوتې مې وتپولې، تودې شوې، پیاله چپه وه.

کوټه سپینې رڼا ونیوله، تېزه وه، کمپیوټر ته ورغلم، چالان شو، خو چونګا یې خته. همسایه ته مې زنګ وواهه، وریاده مې کړه چې ضروري کار لرم، که مو ابګرمي بنده کړې وي، لیرې یې کړئ.

فکر مې سم وخوت، د کمپیوټر چونګا غلې شوه.

مریم ویلي ول:

ـیوې زېرزمینۍ ته ورکښته شوو، ساه پکې بندېده، د روغنی رنګ بوی یې درلود. دوه ژېړ ګروپونه راځړېدل. کړنګ شو، ټیمي قوطۍ ورغړېده، له دېوال سره ولګېده، پر لانده سیمینټ د نخودي رنګ ځاځکي توی شول.

ورور ته مې وکتل، خپلو پښو ته یې وچې سترګې نیولې وې، د پطلانه شنه پایڅه یې په نخودي رنګ ککړه وه.

مور مې د هغه سر په خپل ټټر پورې ولګاوه، مخکې لاړل.

زیرزمینې اوږده وه، د ناستې له پاره هیڅ هم نه ښکارېدل، پلار مې له سیمینټو څو ډکې بوجۍ د دېوال ته پرېیستې. پر بوجیو کېناستو، شاوخوا مې وکتل، د رنګ ډک او خالي ډبې پراته ول، ځای ځای د پخو خښتو لندې ټوټې ښکارېدلې.

موټروان دروغ ویلي و، ساعت لاره نه وه، پوره دوه نیم ساعته مو پر پخو او خامو لارو مزل کړی و، سر مې ګرځېده، ملا مې د موټر د اوسپنې له لاسه ټوک ټوک وه.

پر مخامخ دېوال یو سیوری راغی، په عمر پوخ سړی پر زینو راکښته شو، ملا یې ختلې وه، له خولې یې د سګرېټو تېز بوی ته.

سړي یوه نکلي کاسه پر غولي کېښوده، بېرته چوپه خوله پورته وخوت.

پلار مې پر کاسه هواره وچه ډوډۍ ورپورته کړه، لاندې سپېرې سپینې وریجې وې.

د ډوډۍ وره ټوټه مې خولې ته واچوله، د ربړ غوندې وه، نه ژدویل کېده، د خاورو خوند پکې ګډ و.

مور ته مې وکتل، په رنګ ککړ برس ته یې وچې سترګې نیولې وې.

پوه شوم، له موټره لوېدلی ځوان یې له زړه نه ووت.

ورور مې ګروپ ته کتل....

پلار مې یو دم مخ واړاوه، ویې ټوخل، وریجې دانه دانه پر رنګ شوي دېوال ولګېدې.

بښنه یې وغوښته، بیا یې کاسې ته لاس ور ونه غځاوه. ملا یې دېوال ته ولګوله، پورته یې وکتل، له سترګو یې پوه شوم چې په راتګ پښېمانه دی.

ټول غلي وو، ورور مې د مور پر اوږه سر ایښی و، سترګې یې پټې وې. له وریجو یوائې یوه ګوله پورته شوې وه.

ښه شېبه ووته، سترګې مې درنې شوې.

سمندر و، پراخ سمندر، ډوبه شوم، لاندې تورې اوبه ښکارېدلې. لاسونو او پښو ته مې ټکان ورکړ، اوبه مې ستوني ته راغلې، ترخې وې، ساه مې نه شوای ابستلی، د لاسونو او پښو حرکات مې ډېر شول، سر ته راوختم، مور، پلار او ورور مې هم ځکنو شپو اخیستي ول.

ورور مې چیغې وهلې، مرسته یې غوښته...

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نهنګ لکۍ مې ولېده، له اوبو لویه خوله راووته، سپین تېره غاښونه یې زما د ورور سر ته سیخ شول، سپین ځګونه سرو وینو ونیول.

چیغه مې کړه، پر خولې مې ترخې اوبه راواوښتې.

ور ته مې وکتل، نه وه، لاندې لاړم، لاس او پښې مې له حرکته لوېدلې ول. پورته مې وکتل، په سپینو اوبو کې د لمر رڼا ګډه وه.

ور ته مې مخ ور واړاوه، خلاص غونچه وېښتان یې یوې بلې خواته کېدل، لاندې روانه وه، له خولې یې حبابونه (پوکڼۍ) راوتل.

له سمندري شنو اوږدو پاڼو یو غټ نهنګ راووت، په غاښ کې یې زما د ورور په وینو لړلې خیرې کمیس بند و، د ور خواته مې ور وګرځېد، چیغه مې کړه، غږ مې نه راووت، واړه حبابونه مې تر سترګو تېر شول، حبابونه مخ پورته روان ول.

نهنګ ورغی، غټه خوله یې خلاصه کړه. سترګې مې پټې کړې، بېرته مې ورته وکتل، ور مې نه وه، د نهنګ له خولې راوتلې سرې وینې له اوبو سره ګډې وې، له تېرو غاښونو یې زما د ور اوږده وېښته راوتلي وو، اوبو یوې بلې خواته وړل.

نهنګ زما خواته راغی، خوله یې خلاصه وه، چیغې مې وهلې، پلار مې را روان و، نه شوای راتلی، اوبو بېرته شاته ووړ.

غږ مې واورېد، اوږې مې وښورېدې، سترګې مې رڼې کړې. پلار مې په غېږ کې ټینګه نیولې وم، ور مې په حیرانۍ راته کتل، ورور مې لا ویده و.

و مې ویل:

_ښه یم. خوب مې لید.

پلار مې بېرته پر سیمیټي کښوړې کېناست. کیڼ لاس مې را پورته کړ، دوه نیمې بجې وې.

سر مې درد کاوه، ټوک ټوک وم، د نهنګ خلاصه خوله مې له ذهنه نه وته.

غږ مې واورېد، یو چا زما د پلار نوم اخیست. پلار مې په بېړه پر زینو وخوت، لنډه شېبه وروسته بېرته راغی، ویې ویل چې باید لاړ شو.

ور مې د ورور اوږې وښورولې، هغه خوبولې سترګې خلاصې کړې، له څه ویلو پرته ولاړ شو.

د باندې راووتو، تیاره وه، سپوږمۍ نه ښکارېده.

کوڅې ته راغلو، یو کوچینۍ موټر ولاړ و، پر سر یې د ټکسي لوحه ټومبلې وه.

پلار مې له موټروان سره مخکې کېناست، مور د شا سیټ ته ورپورته شوو.

شا وخوا مې وکتل، هسکه وه، لاندې په زرګونو سپین او ژېړ څراغونه بل ول، فکر راولوېد، مور د زاهدان د ښار په څنډه کې وو.

موټر حرکت وکړ، په یوه کوڅه کې راتاو شو، عمومي سړک ته وخوت، مخکې لاړ، سړک ته نږدې په پیاده رو کې ودرېد.

موټروان په بېړه دروازه خلاصه کړه، له مور څخه یې وغوښتل چې له موټره کښته شو، همداسې مو وکړل، سړک ته نږدې په ګڼو ونو کې کېناستو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سړک دواړو غاړو ته تېز ژېړ ګروپان بل ول، رڼا يي تر هغو ځانګو رارسېده چي موږ يي تر لاندي ناست وو.
موټروان ته مي وکتل، د موټر له مخکېني ټاېره يي هوا ايسته، شېبه وروسته د موټر پر بانټ کېناست.
چو په چوپتيا وه، کله کله به يو ــ يو موټر په تېزۍ سره تېر شو.
موټروان شېبه په شېبه خپل ساعت ته کتل.
يو موټر راغی، ټيوټا وه، پر سر يي سور څراغ تاوېده، پر دروازه يي سپاه پاسداران جمهوري اسلامي ايران ليکلي و.
موټر بربېک ونيو، يو عسکر له ښېښي سر راويست، موټروان د ټکسي خالي ټاېر ته ګوته نيولې وه.
وروسته يي ټلېفون ته اشاره وکړه، نه پوهېږم، خو دا مانا مي ترې واخيسته چي د بل ټاېر راوړلو ته انتظار باسم.
د پوليسو موټر حرکت وکړ، موټروان سګرېټ ولګاوه، هماغسي پر بانټ ناست و.
وروسته يي ټلېفون غوږ ته ونيو، د لاس له خوځولو يي پوه شوم چي په غوسه دی.
پاو ووت، يو دري سوه دري بس ودرېد، موټروان راغږ کړل، ورغلو، بس ته ور وختو. شاتنۍ اوږده څوکۍ تشه وه.
لاړو او هماغته کېناستو.
بس حرکت وکړ، دواړو غاړو ته واړه زاړه ناست ول، په تورو ويښتو کي د بس د چت د څراغونو کمزوري رڼا ښکارېدله، سپين سرونه هم پاک ول، ځای ځای په تورو حجابونو پوښلي ککرۍ هم زنګېدلې. ټول غلي ول.
مخکی مي وکتل، د بس پر ماشين يو تنکی ځوان ناست و.
نيم ساعت ووت، ځوان ولاړ شو، يو پلاستيکي سطل يي ورواخيست. مخکي راغی، يو ماشوم يي له بغوره کش کړ، ويي خندل، له سطله يي يو جوس ورکړ.
ځوان دوو دريو نورو کسانو ته د اوبو بوتلونه ونيول. وروستۍ څوکۍ ته راغی، سطل يي کېښود، يوې بلې خوا ته يي وکتل، له جېبه يي دري کارتونه راوايستل، ورو يي وويل:
ــ مخکی پوسته ده، پوليس راخيژي. د شا سيټ ته نه راځي، له ليري همدا کارتونه ورته پورته کړئ.
پلار مي يو کارت ورواخيست، سر يي وخوځېد، بېرته يي ځوان ته وکتل. هغه پر خپلو شونډو ګوته اېښې وه، په ټيټ غږ يي وويل: وارخطا نه شئ، لار ورسره لرو، پيسي مو ورکړې دي.
ځوان يو دم وخندل، په لوړ غږ يي وويل:
ــ جوس غواړئ؟
د جوس پاکټ يي زما د ورور پر ځنګنو کېښود، مخ يي واړاوه، بېرته موټروان ته نږدې کېناست.
پلار مي کارت راکړ، کارت ته مي کتل، پورته يي شناسنامه ليکلي وه، لاندي د يوه بربټور سړي عکس ښکارېده.
پلار ته مي اشاره وکړه، په شونډو کي موسکی شو، خپل کارت يي راوښود، عکس يي نه درلود.
مور ته مي وکتل، کارت يي په ګوتو کي سره اړاوه، په عکس کي يوه ږيرور بوډا سپينه لونګۍ تړلې وه.
يو وړوکی بازار راغی، بس ودرېد، دوکانونه بند ول، خو د هوټل تر لويو ښيښو ور هاخوا ګڼ خلک ښکارېدل، ټولو په قاچوغو او پنجو خوراک کاوه.
بس ته يو وسله وال عسکر راوخوت، په لوړ غږ يي د اسنادو غوښتنه وکړه، لاسونه پورته شول، مور ته مي وکتل، د عکس خوا يي ځانته نيولې وه.
عسکر له لومړۍ څوکۍ راتېر شو، په دوهمه څوکۍ کي يي د يوه بوډا اوږې وخوځولې.

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بوډا تر څنګ ناستې ښځې څه ورته وويل.
. زړه مې ولړزېد ، عسکر مخکې راغی ، مور ته مې وکتل، کارت يې پر ځنګانه ايښی و ، له غروي يې مازې د کاغذ
څنډه مالومېدله، د پلار سترګې مې رډې راختلې وې، عسکر دوو ـ دريو نورو ناستو کسانو ته هم ملا کړوپه کړه.
کارتونو ته يې وکتل، ښښنه يې وغوښته، پورته بې پر څو ورو بکسونو ګوتې وتپولې، يو ناست ځوان يې ولاړ کړ،
د هغه جېبونه يې وکتل، زمور مخې ته ودرېد. د کارت غوښتنه يې وکړه، پلار مې بې عکسه کارت ورته ونيو.
عسکر وخندل، پلار ته مې يې اشاره وکړه، دواړه د بس له شاتنۍ دروازې کښته شول.
مور مې ولاړه شوه، مټ ته مې يې لاس ور وغځاوه، بېرته پر خپل ځای کېناسته.
ورور مې په وېره وويل:
ـ ابا يې چېرته بوت؟
ورو ښځينه غږ مې واورېد:
ـ ډېر ښکلې دی.
ورمېږ مې کوږ کړ.
تر مخې مو يوه زړه ښځه ناسته وه، په عينکو کې يې سترګې غټې ښکارېدلې، تر څنګ يې زما ورور ته کتل.
وروسته يې ماته مخ راواړاوه، ورو يې وويل:
ـ افغانان ياست؟
غلی وم.
ښځې وخندل:
ـ د ماشوم له خبرو پوه شوم چې ايرانيان نه ياست، خو پاکستانيان هم نه راته ښکارئ، د هغوی رنګ مالوم دی. تک
تور دی.
مور مې وويل:
ـ افغانان يو.
ښځې له خپل بکسه د بسکيټ قوطۍ راوايسته، ورو ته مې يې ونيوله. ورور مې مور ته وکتل، هغې اوږده بانه سره
وروستل، ورور مې بسکيټ ور واخيست، ويې ويل:
ـ ابا ته خو به څه نه وايي؟
زړې ښځې وويل:
ـ څه وايي؟
مور مې سوړ اسويلی واېست:
ـ هيڅ ! پلار ته يې اند ښنه ده.
زړې ښځې وخندل، مخکيني غاښونه يې د زرو ول، ورو يې وويل:
ـ مه ويرېږئ، د لارو پوليس د څو تومنو سپي دي.
خبره يې سمه وه، پلار مې راغی، په خپل ځای کېناست، خو د تندي ګونځې يې ژورې وې. مور مې د غوسې علت
وپوښت، پلار ور ياده کړه چې سل ډالره يې ورنه يووړل.
موټر حرکت وکړ، ښه شېبه ووته، زړې ښځې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـپه تومنو يې بدل کړئ !
ښځه د (ډالرو) په تکي پوهېدلې وه.
پلار مې د ورور په لاس کې د بيسکيټو نيولې قوطۍ ته وکتل.
مور مې وويل:
ـښځې ورکړ.
د باندې تياره وه، ځای ځای به د بس د څراغونو تېزه ژېړه رڼا پر را روانو ترافيکي لوحو لګېدله، نور هيڅ هم نه ښکارېدل.
سترګې مې درنې وې، د بس د چت سپين څراغونه ورو ورو کمرنګي کېدل، وروسته خوب وړې وم.
مريم وټوخل، ټوخی يې اوږد شو، بيا يې په کمزوري غږ وويل:
ـشور او زوږ و، سترګې مې رڼې کړې، دواړو غاړو ته کتار بسونه ولاړ ول، خلک يوې بلې خواته ګرځېدل. مور ته مې وکتل، له زړې ښځې سره يې خبرې کولې.
بس تش و، دوې څوکۍ ور هاخوا يوه بوډا کتاب وايه.
پلار ته مې پام شو، د مجلو او اخبارونو غرفې ته نږدې له موټروان سره ولاړ و
ورور مې راغی، له سرو شونډو يې د ګشنيزو نرۍ ډکۍ راوتلې و، برګر يې خوړ.
ولاړه شوم، مور مې راوکتل، خو څه يې ونه ويل.
د بس له شاتنۍ زينې کښته شوم، مخکې لاړم، يوه دوکان ته ودرېدم، ژاولو ته مې زړه وشو، خو ايرانۍ پيسې نه وې.
د پلار غږ مې واورېد:
ـڅه غواړې؟
ور ومې کتل، په لاس کې يې پلاستيکي نازکه خلطه نيولې وه. د پيپسې بوتلې او برګر پکې پراته ول.
ومې پوښتل:
ـتومن دې له کومه کړل؟
کيڼ لور ته يې اشاره وکړه، صرافي وه، د غرفې پر لوېه ښيښه رنګارنګ لوټونه سرېښ ول.
له دوکانه مې دوه درجنه ژاولې راواخيستې، ورغلم، پلار ته نږدې د لرګي پر اوږده څوکۍ لمر ته کېناستم. مخې ته مې وکتل، تر چمن ور هاخوا سيمټي نرۍ سړک و، ډله خلک ګرځېدل، خو پر سړک يو کاغذ هم نه ښکارېده.
پلار مې په ډکه خوله وويل:
ـتهران ته يو زرو دېرش کيلو متره لار پاتې ده، تر ماښامه به په بس کې يو.
د مخامخ دوه منزله تامير پر سر لوی ساعت ته مې وکتل، د سهار اووه نيمې وې.
ومې پوښتل:
ـدا کوم ځای دی؟
ـد کرمان دبسونو اډه.
يو وړوکی توپ راورغړېد، د مرسل د ګلانو په بوټو کې ننوت. کوچيني ماشوم منډه پسې راواخيسته، بوټي ته نږدې ودرېد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورغلم، توپ د مرسل د بوټي په ژېړو لوېدلو پاڼو کې پروت و. لاس مې ور وغځاوه، توپ مې له اغزنو بوټوراويست.
ماشوم غبرګ، ټنډ لاسونه راته ونيول، توپ يې ور واخيست ، د بس خوا ته يې منډه کړه.
ګلانو ته مې وکتل، اخره يې وه، مړاوي ښکارېدل.
بېرته پر اوږده څوکۍ کېناستم.
پلار مې وويل:
_مننه درنه کوي.
مخامخ مې وکتل، له ماشوم سره نږدې ولاړې ښځې لاس راته خوځاوه.
پر سړک يوه نجلۍ روانه وه، نرۍ اندام يې درلود ، له ټکري يې د ويښتانو څوکې را وتلې وې.
ومې ويل:
_ملايان څه نه ورته وايي؟
ځواب مې وانه ورېد.
پلار ته مې وکتل، رنګ يې ژېړ و ، دوو راروانو عسکرو ته يې وچې سترګې نيولې وې.
په بېړه مې وويل:
_مه ورته ګوره !
سر يې وځړېد.
عسکر راغلل، د يوه په لاس کې مخابره وه، د دوهم په کمربند پورې توپانچه ځړېدله.
يوه يې وويل:
_ښاغليه، شاته دې کثافت دانۍ ده.
پلار مې موسک شو ، پښو ته نږدې د پپسي خالي قوطۍ يې ور واخيسته او په سره ټوکرۍ کې يې وا چاوله.
مخابره وچونګېده: وارخطا غږ ترې راووت:
_دوه افغانان رانه ورک شول، يو يې اوږده ږيره لري، له رنګه سپين دی، د برش کلن ښکاري، د بل پر مخ د زخم چاپ مالوميږي، دواړه د ترمينال شمالي دروازې ته لاړل.
عسکرو منډه کړه.
پلار مې وويل:
_په موټر کې ناسته مو په خير ده.
روان شوو ، ورور مې له مور سره ناست و. زړې ښځې کتاب وايه.
پلار ته مې مخ ور واړاوه، د پوليسو ولاړ موټر ته يې کتل:
ومې ويل:
_ويې نه پېژندلو.
پلار مې يوا ځي موسک شو.
پاو ووت، د سهار چايو ته تللي خلک بېرته موټر ته راوختل، د زړې ښځې لاس ته مې وکتل، ټيټه شوم، پاو کمې اته بجې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موټر حرکت وکړ، له دښتو او ورو ښارونو تېر شوو، يوه بجه مو په اصفهان کې ډوډۍ وخوړه، ماښام تياره يې د عمومي سړک پر غاړه له بسه کښته کړو.

د تېلو ټانک و، ليرې رنګارنګ رڼاوې ښکارېدلې.

يو خيرن ډنګر بوډا راغی، موسک و، له څه ويلو پرته يې بکس او وړې ته واچاوه.

په هغه پسې لاړو، د تېلو د ټانک شاته وړه حويلۍ وه، پر چمن کېناستو. شا و خوا مې وکتل، د يو اځينۍ کوټې سپين ديوالونه د ونو له ژېړو پاڼو ښکارېدل.

بوډا هماغه کوټې ته ننوت.

ورور مې منډه واخيسته، د هغه له تورو وېښتو ور ها خوا، له وچو بوټو د بټو (قو) سپينې غاړې راوتلې وې.

ورغلم، درې بتې د کوچيني حوض په رڼو اوبو کې ګرځېدې.

پلار مې راغږ کړ، ور و مې کتل، پياله يې پورته نيولې وه.

ورور ته مې وويل:

ـ چای تيار دی.

راوېي نه کتل، بتو ته يې د بسکېټ وړې ټوټې وراچولې.

سر مې پسې ونه ګرځاوه، د پلار تر څنګ کېناستم. مور ته مې مخ وراړاوه، د چايو له سورولو يې خوند اخيست.

بوډا يو غاب پر چمن کېښود، څو قند خيشتي پکې پرتې وې.

پياله مې راډکه کړه.

بوډا په خواره خوله وويل:

ـ بل څه خو به مو نه وي په کار؟

پلار مې مننه تري وکړه، خو بوډا لا په خپل ځای ولاړ و، د خولې د دواړو غاړو ګونځې يې ژورې وې، خندل يې.

پلار مې جيب ته لاس کړ، بوډا ته يې يو لوټ ونيو، خو بوډا لاس ور ونه غځاوه.

پلار مې بل نوټ ورسره يو ځای کړ، بوډا هماغسې خندل.

خوښ مې شو، ورې نه و. خو يو دم يې وويل:

ـ ډالر غواړم.

پلار ته مې غوسه ورغله، لاس يې ور ټول کړ.

بوډا کېناست، په خواره خوله يې وويل:

ـ ښاغليه مه خفه کېږه، دلته يو اځې هغه افغانان راوړي چې اروپا ته ځي، ډېر يې ډالر راکوي.

پلار مې وخندل، له پيسو سره يې يو بل لوټ هم يو ځای کړ، بوډا ته يې ونيو، هغه لاس ور وغځاوه، خو هماغه پخوانی خندا يې نه وه.

چمن خوند کاوه، سړه هوا لګېده، د لندو خاورو بوی ته، په ذهن کې مې د وحيد خبره راګرځېدله.

بوډا د کوټې تر مخ ولاړ و، پر پايپ يې څمکه آبپاشي کوله.

نيم سات ووت، بوډا راغی، په لاس کې يې مبايل و، په غوسه يې وويل چې په ماپسې راځئ.

پلار مې بکس ور واخيست، د تېلو د ټانک تر مخ ولاړ ټکسي ته ور وختو.

موټر حرکت وکړ، مخکې لوحه راغله. ليکلي يې و، تهران، لس کيلومتره.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو موټر لنډ راتاو شو، خامه وه، کله کله به د موټر ژېړه رڼا د ونو په سپېرو څانګو ولګېده.
پاو ووت، د پوې ټيټې غونډۍ سر ته وختو، لاندې زرګونه رنګارنګ ګروپونه بل وو.
پلار مې موټروان ته تر څنګ وکتل، ورو يې وويل:
_تهران دی؟
ځواب مو وانه ورېد.
پاخه ته ور وختو، موټر په نورو سلګونو موټرو کې ګډ شو. وروسته ودرېد، مخې ته مې وکتل، ترافيکي اشاره شنه وه.
شاوخوا مې سترګې واړولې، د مغازو له لويو ښېښو سپينې رڼاوې راوتلې وې. په پياده رو کې واړه زاړه روان ول، ټول پاک او پرېوللي ښکارېدل، د نجونو له نريو ټکريو او تنګو پطلونونو پوه شوم چې اخوندانو ازادي ورکړې ده.
آينې ته مې پام شو، د موټروان پړسېدلې سترګې ښکارېدلې، زما مور ته يې کتل.
موټر حرکت وکړ، زړه مې ډاډه شو، آينه د موټروان د ککرۍ سپينو وېښتو نيولې وه.
غټ ښارو، سړکونه پاک ښکارېدل، د سړک دواړو غاړو ته غځېدلي ګلدانونه لا شنه وو. ځای ځای به هسک تاميرونه په مخه راغلل، عمومي سړکونو ته پخې کوڅې راپرېوې، په هر څه کې نظم ليدل کېده.
هماغسې مخکې تلو، هسک تاميرونه کم شول، زراعتي ځمکې راغلې، خو لا هم ځای ځای ښکلي کورونه ولاړ ول.
موټر له عمومي سړکه ووت، تر ټيټ د بوال تېر شوو، مخکې لاړو، يوې لويې دروازې ته ودرېدو، پر غټه لوحه د برګو غواوو عکسونه ښکارېدل.
دروازه خلاصه شوه، موټر حرکت وکړ، د خوشايو بوی ورو ورو ډېرېده.
موټر ودرېد، کښته شوو، د ونو په مېنځ کې نرۍ لار پورته ختلې وه.
مخکې لاړو، موټروان په يوه وړه دروازه ننوت، دوه منزله تاميرو، له يوې کوټې د خندا غږ راته.
دوهم منزل ته وختو.
د مريم خبرې مې ودرولې، د خرما قوطۍ مې راواخيسته او له ډکې پيالې چای سره بېرته کمپيوټر ته کېناستم.
مريم ويلي وو:
_ورور مې وار له واره کټ ته ور ټوپ کړل، ما په کوټه کې دوهمه دروازه خلاصه کړه، نل ته مې لاس ور وغځاوه، لاندې په سره سطل کې د اوبو د تويېدو غږ غلی شو.
آينې ته ودرېدم، مخ مې پاک و.
له تشنابه ووتم. مور مې سرتور سر ناسته وه، پلار مې د تلوېزيون د ريموټ بيطرۍ را ايستلې وې.
ورغلم، د مور پر څنګانه مې سر کېښود.
شاوخوا مې سترګې ورغړولې، کوټه لويه وه، شيرچايي رنګ يې درلود، پر زړه غالۍ د لرګي درې او سپنيز کټونه ولاړ ول.
د مور غږ مې واورېد:
_مه يې څنبه!
ورور ته مې وکتل، د کوچيني مېز له سره يې جګ ورپورته کړی و.
پلار مې د اوبو جګ ورواخيست، پزې ته يې ور نږدې کړ، ودرېد، ګروپ ته يې ونيو او له کوټې ووت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تلویزیون ته ورغلم، سویچ مې کړ، په ګوته مې څو چاینلونه واړول، ملایان غږېدل.
کړکۍ ته ورنږدې شوم، پله مې خلاصه کړه، د چرسو بوی راغی، لاندې مې وکتل، دوه تنه پر پلاستیکي څوکیو ناست ول، د مېز پر سر په سګرېټ دانۍ کې سور سوکی ښکارېده.
پله مې وتړله، بلې کړکۍ ته ورغلم، پرده مې چوله کړه، لیرې زرګونه ګروپونه بل ول.
د دروازې کړپ شو، پلار مې تشناب ته ننوت.
مور ته مې وکتل، پر کټ اوږده پرته وه.
ورغلم، د هغې پر ورانه مې سر ولګاوه، ګوتې یې زما پر وېښتو کې تېرې کړې.
چوپه چوپتیا وه، کله کله به د څنګ له کوټې د خندا دپ اواز راغی.
دروازه وټکېده، ورور مې ورغی، د لسو، یوولسو کالو په عمر وچه کلکه نجلۍ کوټې ته راننوته، لوی پتنوس ورسره و، د پیالو د رېږدېدو غږ راته.
ور ولاړه شوم، پتنوس مې یې له لاسونو ونیو.
نجلۍ غلې له کوټې ووته.
مېز ته ور نږدې شوم، دواړه د یک برغولی مې لیرې کړ، مستې وې.
د پلار غږ مې واورېد:
_اوبه یې رانه وړې؟
مستو ته یې وکتل، په خوند یې وویل:
_هلې نو، لاسونه پرېمنځئ.
مور مې تشناب ته ننوته، خو ورور مې لا په خپل ځای ناست و. ویل یې چې زړه ته یې نه کیږي.
د ډوډۍ له خوړلو وروسته مې د چایو پیاله راډکه کړه، ریموټ مې تلویزیون ته ونیو، خو کار یې نه کاوه.
مور مې په قبله پسې ګرځېده، یوه ته هم نه وه مالومه.
ټول ستړي وو، ورور مې له مور سره پربووت، پلار او ماته بېل بېل کټ راورسېد.
چوپه چوپتیاوه، په سطل کې د څاڅکو د تویېدو غږ راته، وروسته مې سترګې درنې شوې.
یو وخت مې اوږو ټکان وخوړ، ور ومې کتل، مور مې وه، ویل یې چې په لمانځه کې لټه شوې یې.
سترګې مې وموښلې، د پردې پورتنۍ برخه د لمر رڼا ژېړه کړې وه. کړکۍ ته ور نږدې شوم. پرده مې چوله کړه، لېرې، تر هسکو تامیرونو تېر اسمان ژېړ ښکارېده.
د تشناب وره ته مې لاس ور وغځاوه، اودس مې وکړ، په لمانځه کې مې د پلار خرهاری اورېده.
ختلی لمر، دروازه وټکېده، بېګانۍ نجلۍ وه، د اوبو ورې جګ یې راپه زړه کړ. غوسه راغله، پتناسه ته ور ولاړه نه شوم.
مور مې پتنوس ور نه واخیست، نجلۍ په وېره وویل:
_اوبه مې هېرې شوې.
پلار مې وخندل:
_پروا نه کوي.
نجلۍ هماغسې په وېره وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

_خير دی، علی رضا ته مه وايا ست.
د پلار خندا مې زور ونيو:
_علی رضا څوک دی؟
غلې شوه.
لهجه يې ايرانۍ فارسي ته نه وه ورته.
ومې ويل:
_د کوم ځای يې؟
غټې مړې سترګې يې راواړولې، چو په خوله د باندې ووته.
د چايو د سورولو په وخت يودم زوړ شو. ټول کړکۍ ته ودرېدو ، لاندې ډله کسان ګرځېدل، ډېر يې په کميس او پرتوګ کې ول.
پلار مې وويل:
_يوا ځې نه يو.
پلار، مور او ورور مې ببرته خپلو ډکو پيالو ته ور وګرځېدل، خو زه له کړکۍ سره ودرېدم. د حويلۍ د دروازې تر څنګ مې يوه پطلون کړې ځوان ته پام شو ، پاک او سوتره و ، په لاس کې يې کېبل ښکارېده.
نورو کسانو ته مې وکتل، ځينې ګرځېدل، نور د بوال ته ناست وو ، سترې ښکارېدل، زياتره يې خيرن او په دوړو سپېره ول.
د پلار غږ مې واورېد:
_چای سړېږي.
ورغلم.
مور مې وويل:
_تر کومه به دلته يو ؟
پلار مې ور وکتل:
_نه پوهېږم.
مور مې سوړ اسويلی ويست، پياله يې ور واخيسته او پر کټ کېناسته.
ريموټ مې راواخيست، بيطرۍ مې ترې ويستې، لاړم او د کړکۍ تر لاندې مې لمر ته کېښودې.
حويلۍ ته مې وکتل، هيڅوک هم نه ول.
بلې کړکۍ ته ور وګرځېدم، لاندې پټې ول، د مخملو (لمرمخو) وچ بوټې پکې ولاړ وو ، ور هاخوا دوه اوږده سالونونه ښکارېدل، مخې ته يې لويې تکې سپينې ډبرې پرتې وې، د کاشيو د جوړولو کارخانه راته وا يسېده.
ليرې مې وکتل، تر هسکو تاميرونو کمرنګه لوګی را تاو وو.
د پلار خوشاله غږ مې واورېد:
_په تشناب کې تودې اوبه راځي.
ورو مې کتل، مخ يې لوند و.
ټول خوشاله شوو ، ځانونه مو په کابل کې وللي ول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لس بجې ماته وار راورسېد ، اوبه تومړۍ وې، خو بدې نه لګېدې. کله چې له تشنابه راووتم، پلار مې رېږې ته چاړه نيولې وه.

مور ټوله ورځ په کوټه کې وه ، له ورې نجلۍ پرته مو بل هيڅوک هم ونه ليدل. نجلۍ هم د ډوډۍ د راوړلو له پاره راغله او چوپه خوله بېرته له کوټې ووته.

بل سهار مې د ورور خلق تنګ و ، ويل يې چې په کوټه کې خپه شوی يم، پوره يو سات خبرې مې ورسره وکړې، راتلونکې ژوند او د لندن کيسې د زحمت په تېرولو ارزېدې، خو په دربيم سهار د ټولو زړونه تنګ ول، پلار مې حويلۍ ته کښته شو ، کله چې بېرته راغی، ډونګېده، ويل يې چې يوائې د غواوو په فارم کې د ګرځېدو اجازه لرو.

يوولس بجې ټول له کوټې ووتو ، په حويلۍ کې مې شاته وکتل، لاندې منزل د زندان غوندې جوړ و ، کړکيو پنجرې درلودې، ورهاخوا ډله ولاړو کسانو وچې سترګې راته نيولې وې.

د باندې لاړو ، د ونو په مينځ کې نرۍ لار کښته شوې وه، څومره چې مخکې تلو ، د خوشايو بوی ډېرېده.

پراخه ميداني راغله، په عمومي دروازه کې دوه تنه ولاړ ول. کيڼ لور ته اوږد سالون ښکارېده، د بام اهن چادر يې سترګې بربېنولې.

د غوا رمباړه راغله، ورور مې هماغه لور ته منډه ورواخيسته، ورغلو ، په سالون کې دواړو غاړو ته په پنجرو کې نيول شوې لسګونه برګې غواوې ولاړې وې.

مخکې لاړو ، ورور ته مې وکتل، د يوه تور کوچيني سخوندر تر غاړې يې لاسونه تاو کړي وو.

غولې ته مې پام شو ، سپيني پربوللې کاشۍ وې، خو لا هم د خوشايو بوی خوت.

د مور غږ مې واورېد:

ـغواوې يې په اسرات کې دي.

ورومې کتل، په پلاستيکي اخورونو کې د جوارو ميده شوې ژيړې پاڼې پرتې وې.

په سپينه چپنه کې يو دنګ سړی راغی، د څو غواوو غولانځو ته يې پايپونه ورواغوستل، د ېوال ته يې لاس ور وغځاوه، سويچ يې وواهه، په ړنو پايپونو کې سپيني شېدې رواني شوې.

څو نور کسان راغلل، د غواوو ورنونو ته يې برسونه ونيول.

پلار مې د تلو راته وويل، خو د ورور مې پام غلط و ، له سخوندره نه ليرې کېده.

پلار مې زه او مور د کوټې تر وره راورسولو ، دی بېرته فارم ته لاړ.

دروازه مې خلاصه کړه، ورې نجلۍ زړې غالۍ ته جارو نيولې وه.

مور مې پر کټ کېناسته، بکس ته يې کتل. وروسته تشناب ته ننوته.

په کړکۍ کې ابېنو بيطريو ته مې وکتل، سيوری پرې راغلی و. راوامې خيستې، شېبه وروسته مې تلويزون ته ريموټ ونيو ، کار يې نه کاوه.

نجلۍ ته مې مخ ورواړاوه:

ـنوم دې څه دی؟

را وېې کتل، په خواره خوله يې وويل:

ـزېبا.

ومې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـنوې بيطرۍ نشته؟
ـعلي رضا ته به ووايم.
غلی شوه.
ومې ويل:
ـد کوم ځای يې؟
يوه شېبه غلې وه، بيا يې نرۍ شونډې وخوځېدې:
ـد بدخشان.
حيرانه شوم.
ـنو دلته څه کوې؟
د نجلۍ په سترګو کې اوښکې راټولې شوې.
هغې ته مې ژاوله ونيوله. راويې کتل، غومبرې يې سره ول.
ورو مې وويل:
ـدلته څه کوې؟
ځواب يې رانه کړ.
ترلاس مې ونيوله، پرکټ کېناسته، سر يې وخوړېد، جارو ته يې وکتل، ورور يې وويل:
ـکوټه پاتې ده.
ومې ويل:
ـپروا نه کوي.
ـعلي رضا ته غوسه ورځي، وايي چې ډالري کوټه سمه پاکوه!
خندا راغله:
ـډالري کوټه؟
نيغ يې راته وکتل، په سترګو کې يې وېره ښکارېدله.
ومې ويل:
ـمه ډارېږه.
سر يې وخوځېد:
ـدې کوټې ته ډالري کوټه وايي، ډېر پام ورباندې کوي، دلته يوازې هغه کسان اوسي چې اروپا ته ځي.
د مور غږ مې واورېد، ناولې جامې يې غوښتې.
ولاړه شوم، د تشناب ور مې خلاص کړ، دستشويي له څګه ډکه وه.
بېرته کټ ته ور وګرځېدم.
ومې ويل:
ـښه، زېبا! دلته دې خوک شته؟
سوړ اسويلی يې وايست.
ـنه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجلۍ جارو ور واخيسته، تر مټ مې ونيوله، ښېرته مې په خپل ځای کېښوله.
تندی يې تريو شو:
ـعلي رضا مې وهي.
ومې ويل:
ـهيڅ هم نه درته وايي.
غريو واخيسته:
ـنه، پرون يې هم موټ موټ وېښته رانه وشکول.
زبيا خپل سر ته لاس وروړ، ټکری يې وښوياوه، غوږ يې وينې و.
په ژړغوني غږ يې وويل:
ـسهار يې خوله پرې ولګوله
زړه مې ولړځېد.
نجلۍ يو دم وژړل:
ـډالرې کوټه مې نه وه پاکه کړې.
د نجلۍ مټ مې پرېښود. جارو يې ور واخيسته.
ومې ويل:
ـدا سپی څوک دی؟
ځواب يې رانه کړ.
پر کټ اوږده وغځېدم، چت ته مې وکتل، د جارو له کرښنده غږونو سره ژړا هم ګډه وه.
د مريم يوه برخه خبرې خلاصې شوې، دوهمه برخه پاتې وې، خو ناوخته و، کمپيوټر مې مړ کړ، غبرګې درنې کمپلې مې پر ځان راکش کړې.

* * *

درب شو، سترګې مې رڼې کړې، پردې ته مې لاس ور وغځاوه، شين سهار و، د ځنګ همسايه واوره اچوله.
د بخارۍ له سره مې د اوداسه له پاره ترمې اوبه راواخيستې، لس دقيقې وروسته مې د دهلېز ور خلاص کړ، سور فرش ته سپينې واورې راورغړېدې. ګام مې واخيست، ښۍ پښه مې تر ځنګانه په واوره کې ننوته.
سړژمی سوړ و، تر دې مخکې هم واوره شوې وه، خو په يوه ځل دومره ډېره نه وه اورېدلې.
د همسايه غږ مې واورېد:
ـدا ځل مجبوره يې چې بام ته ور وخېژې.
ور غږ مې کړ!
ـد پارو ژۍ د بام ايزوګام ورسره اړوي.
ويې ويل:
ـ مخکينۍ واورې وچې وې، پروايې نه وه، خو دا واوره لنده ده، بامونه درنېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چاره مې نه درلوده، د لرګي پر زينه وختم. شاوخوا مې وکتل، پر هر بام يو ـ دوه تنه ولاړ وو.
احتياط مې کاوه، خو بيا هم د پارو ژۍ څو ځايه د ايزوګام سپين زرورق او د قيرورې تو ټې توري ورسره واخيستې.
ټليفون راغی، موټروان و، ويل يې چې سړک يوه ډېره ده، موټر چاپن شکولی، د باغ بالا پر غونډۍ نه شي درختلی.
د غيرحاضرۍ دليل پيدا شو. تر غرمې د بام پر سر وم، خو لا هم د دوو کوټو بامونه پاتې ول.
د څنګ ګاونډي راغږ کړل.
ـ درشم؟
ورومې کتل، خپل بامونه يې تور وو.
ستړی وم، (نه) ته مې خوله نه جوړېده، لنډ يې زموږ بام ته د لرګي زينه ودروله، د ماسپښين له اذان سره سم بامونه خلاص شول.
ټوک ټوک وم، اوږو مې درد کاوه.
ماخوستن وختي پرېوتم سهار دوه- درې ځله موټروښوېد ، خو سرعت يې کم و ، له ستونزې پرته دفتر ته ورسېدو.
پنجشنبه وه، د تېرې ورځې کار هم راته پاتې و ، له کاغذونو مې سر نه شو پورته کولی.
په رخصتۍ کې ايمېلونو ته ورغلم، د لوسي په نوم ايمېل راغلی و ، خلاص مې کړ. ليکلي يې وو:
د مريم خبرې مې در ولېږلې.
کور ته لاړم، برق نه و.
سهار مې له بامه په رالوېدلي واوره کې لار وا بسته، د حويلۍ تر دروازې پورې ايله لس ګامه فاصله ده، خو دوه ساعته کار يې وغوښت، کله چې ببرته کوټې ته تلم، د لارې دواړو غاړو ته تر نامه واوره ولاړه وه.
لومړی مې چای دم کړ، بيا کمپيوټر ته کېناستم، د مريم پاتې دوهمه برخه خبرې مې راواخيستې. ويلي يې ول:
ـ زېبا مې له ذهنه نه وته. دوه ځله يې ډوډۍ راوړه، خو څه يې ونه ويل.
بل سهار مې پلاراو ورور د باندې ووتل، مور مې پرکټ پرېوته، رايادہ يې کړه چې بېګاه يې د سر د درد له لاسه ټکې خوب هم نه دی کړی.
کړکۍ ته ور نږدې شوم، لاندې مې وکتل، زېبا د يوه سپورتي نوي موټر سايکل ټانکۍ ته سپينه ټوټه نيولې وه.
د مېز له سره مې د اوبو جګ راواخيست، ببرته کړکۍ ته ورنږدې شوم، ښيښه مې وټکوله، نجلۍ راوکتل، جګ مې پورته ونيو ، په اشاره يې پوه کړم چې درځم.
ببرته پر کټ کېناستم، مور ته مې وکتل، سترګې يې پټې وې.
زېبا راغله، د مخ سرخي يې ډېره شوې وه، جګ ته وروګرځېده.
ومې ويل:
ـ غواړم چې خبرې درسره وکړم.
له اوښکو ډکې سترګې يې راواړولې، جګ يې ور واخيست، له کوټې ووته.
وخت ووت، د موټر سايکل د چالانېدو غږ راغی، کړکۍ ته ورغلم. په عمر پوخ، تور سړی و ، راوتلی ټټر يې درلود ، د موټرسايکل په آينه کې يې د اغوستي تور يخن قاق غاړه سموله.
موټر سايکل حرکت وکړ، تر هغو مې پسې کتل چې د ونو څانګې پرې راغلی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بېرته پر کټ پرېوتم. سترګې مې پټې کړې، کرپ شو، ور ومې کتل، پر مېز د اوبو جګ ایښی و.
زېبا مې ترمټ ونیوله، غلې کېناسته.
و مې وویل:
_علی رضا و؟
راویې کتل، له ډکو سترګو یې پوه شوم چې ګومان مې سم وخوت.
ومې ویل:
کیسه راته وکه.
سر یې وځړېد.
ومې ویل:
_څومره وخت کېږي چې دلته یې؟
_دوه کاله.
زړه مې ولړزېد:
_کورنۍ لري.
غریو واخیسته.
_نه
_ولې؟
یوه شیبه غلې وه، وروسته یې په ډک ستوني وویل:
_دوه کاله مخکې مې پلار ته یو لیک راغی، د جومات ملا ورته ولوست، تره مې تهران ته غوښتي وو، پلار ته مې یې لیکلي و چې دلته مې د خښتو په بټۍ کې سرګاریګري درته موندلې ده، د یوه کال د دهقانۍ پیسې، په یوه میاشت کې موندلی شې.
د پروړې له خرخولو وروسته له کلي راووتو.
تر نیمروزه مو خپلې پیسې بس شوې، یوه هوټلي قاچاقبر راته وموند، د سړي پر سر یې یو میلیون تومنه غوښتل.
پلار مې خپل ورور ته ټلیفون وکړ، هغه وریاده کړه چې تاسو تر دې ځایه راشئ، مصارف مو زه په غاړه اخلم.
له زاهدانه ژر راووتو، خو په کرمان کې مو دوې هفتې تېرې کړې، وچه ډوډۍ یې راکوله، د شپې به د موټرو په ګراج کې وید بدلو. قاچاقبر ویل چې د تهران لارې سختې دي، پولیس په افغانانو پسې ګرځي او د لارې ډېر هغه عسکر یې بدل کړي چې له دوی سره جوړ ول.
وروسته یې یوه بل وړوکي ښار ته یوړو، علی رضا مې همالته ولید، په دوهمه ورځ یې یوه بار وړونکي موټر ته ورو خېژولو، تر لسو یوولسو غواوو تېر شوو، څو نور افغانان هم پر شنو وښو ناست ول.
دوه ورځې مو مزل وکړ، دلته یې راوړو.
زېبا غلې شوه، ور ومې کتل، پر سرو غومبرو یې مرې اوښکې روانې وې.
ومې ویل:
_بیا؟
شونډې یې وخوځېدې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ پلار مې څو ځله خپل ورور ته ټليفون وکړ، خو کار يې نه کاوه. علي رضا پيسې غوښتې، ويل يې چې له دې ځايه نه شئ وتی.

يوه اوونۍ تېره شوه، مورې په همدې حويلۍ کې وو.

وروسته مې پلار د علي رضا پښو ته ورولوېد، ورياده يې کړه چې د تهران د ښنتو بټيو ته ورسره لاړ شي. خو علي رضا نه منله، دليل يې دا و چې دلته به سلګونو بټۍ دي، کومه يوه به پسې غواړې.

خو په دوهمه ورځ مې د مور ژړا تاثير ورباندې وکړ. پلار مې له علي رضا سره په موټر سايکل کېناست، خو کله چې مازديګر بېرته راغی، شونډې يې چاودلې وې.

ډوډۍ يې ونه خوړه، ټوله شپه له ځان سره ډونګېده، ورور ته يې بد رد ويل.

په بله ورځ يوه ايراني وريادې کړه چې څه موده مخکې د ښنتو بټيو ته پوليس ورغلي ول، کوم افغان چې به په مخه ورته، موټر ته به يې خېژاوه، کېدای شي چې ورور دې هم پکې وي.

د پلار تمه مې وخته، داخل مې مور د علي رضا تر ځنګنونو لاسونه تاو کړل، خو د هغه وروستۍ خبره دا وه چې دوه کاله به د غواوو په فارم کې له تنخوا پرته کار کوی.

مورې ته يې د همدې تامير په پای کې کوټې کوټه راکړه، وره او چټله کوټه، خو بيا هم ښه و، د نورو مساپرو سترګې نه راباندې لګېدې.

پلار به مې ټوله ورځ په فارم کې خوشايي پاکول، کله چې به بيګا کوټې ته راغی، له جامو به يې سوړ بوی ته مور مې مساپرو ته ديګ پخاوه.

پلار به مې هر ماښام د کوټې پر دېوال ليکې ايستلې، وروسته به يې ټولې ليکې حساب کړې، له ځان سره به يې وويل:

ډېرې ورځې لا پاتې دي، ډېرې.

يوه ورځ علي رضا کوټې ته راغی، د وريجو صفت يې کاوه، مور ته مې يې ويل چې خوندورې يې پخې کړې وې. خو وروسته يې راتګ ډېر شو، دی به هغه وخت راته چې پلار به مې په فارم کې و.

يوه غرمه مې پام شو، مور مې ديګ کاوه، ده ورته کتل.

په بله ورځ يې زما مور ته يو کميس ونيو، هغې نه اخيست، خو علي رضا ټينګار کاوه. ماښام چې مې پلار د کوټې په کونج کې لوېدلی کميس وليد، مور مې يې دومره ووهله چې دوې ورځې له ځايه پورته نه شوه.

پوره څلور وخته مې مساپرو ته وچه ډوډۍ وروړه.

په درېيم سهار مې مور د مجبوريت له مخې ديګ ته ور پورته شوه، ما ويل چې پيازو به يې سترګې ور ترخې کړې وې، خو نه، هغې ژړل.

پلار مې هم خوابدی و، له مور سره به مې نه غږېده، دی به ډېر وخت غلی ناست و، د دېوال ليکې به يې شمېرلې.

يوه ورځ مې وريادې کړه!

ـ وبه تښتو.

سوړ اسويلی يې وايست:

ـ تاسو تر دېوال اوښتی شئ؟!

يوه شوم، پلار مې زموږ له پاره چېرته نه شو ای تلای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي رضا څو ورځې ورک و، يو ماسپښين راغی، زما د مور پر ورانه يې لاس کېښود، ويې ويل چې په سختو مې نه لورېږی. ته او لور دې له ما سره لاړې شئ.

مور مې همدا يوه خبره کوله:

_د خدای له پاره، له کوټې ووځه!

علي رضا ماته وکتل، رایاده يې کړه چې د پورتنۍ کوټې له يخچاله اوبه راوړه.

کوټې ته وختم، اوبه مې راواخيستې، کله چې مې وره ته لاس وروغځاوه، نه خلاصېده، ور د باندې له خوا تړل شوی و.

نه پوهېدم چې څومره وخت ووت، بيا په وره کې کيلي تاو شوه، دهلېز ته ورغلم.

علي رضا و، په مخ او غاړه يې سرې کرښې تيرې وې. د نوکانو نښې راته ښکاره شوې، رایاده يې کړه چې که دې چاته څه ويلي ول، نو پلار دې وژنم.

چاته به مې څه ويل؟ نه پوهېدم.

دی تر ما مخکې لاندې کښته شو.

مور ته ورغلم، لوڅه لغړه پرته وه.

زېبا يو دم چيغه کړه، پر خوله مې يې لاس ونيو، مور ته مې وکتل، ويده وه.

د زېبا سر مې پر خپل ټټر پورې ونيو، هغې ژړل، ما هم خپلې اوښکې نه شوای کابو کولی.

ښه شېبه ووته، وروسته يې په غريو کې وويل:

_مور مې کېناسته، شکېدلې جامې يې واغوستې، له کوټې ووته، بېرته راغله، پر ما يې خپرې کړې، تر ډېرو يې په غېږ کې ټينګه نيولې وم، بيا يې کلکه پر تندي ښکل کړم، يودم يې منډه واخيسته او سرتور سر د باندې ووته.

ټکری مې راواخيست، پسې ورغلم، درب شو، له ځمکې دوړه پورته شوه، پښو ته مې وکتل، مور مې په خاورو کې پرته وه، تر خولې يې سرې وينې راووتې. دې د تامير له سره ځان راغورځولی و.

د زېبا پر خوله مې لاس کېښود، چيغه مې خولې ته راغله، په غريو کې مې وويل:

_بس دی! نور څه مه وايه!

زېبا سرې سترګې راواړولې. لاس مې د هغې له خولې ليرې کړ، نجلۍ وويل:

_تا کيسه غوښته!

غريو واخيستم:

_سمه ده. ووايه!

نجلۍ وويل:

_چيغې شوې، په کوټه کې د ولاړو افغانانو ګوتې د پنجرې تر او سپنيزو سيخانو تاوې وې، زورونه يې وهل، ايرانيانو ته يې کنځلې کولې، خو د اوسپنې سيخان ټينګ ول.

د فارم کاريګر راغلل، پلار مې هم پکې و، دی زما مور ته ورنږدې شو، د هغې لاس يې پورته کړ، بېرته يې پرېښود، لاس پر ځمکه ولګېد.

تر ډېره غلی و، د مور شکېدلې ټټر ته يې وچې سترګې نيولې وې، وروسته يې د هغې سر له خاورو پورته کړ، په غېږ کې يې ونيو، يودم يې کوکه کړه، له چيغو سره يې په پنجره کې د ولاړو خلکو ژړاوې ګډې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلار مې ښه شېبه وژړل، بيا يې ماته وکتل، سترګې يې له سرو رګونو ډکې وې. په غريو کې يې وويل:
ـعلي رضا و؟
سر مې د (هو) په ښه ورته وخوځاوه.
پلار مې د ېوال ته ولاړ ببل ور واخيست، منډه يې کړه، له حويلۍ ووت.
زېبا غلې شوه.
په غريو کې مې وويل:
ـنور؟
د نجلۍ سر وځړېد:
ـمور ته ورنږدې شوم، سترګې يې لوڅې وې، ماته يې کتل. يو دم يې پر ټټر ور پرېوتم، پر غاړه مې يې مخ کېښود، خوله مې تروه وه، نه پوهېدم، زما اوښکې وې که د وينو خوند.
بيا چا تر وليو ونيولم، ور ومې کتل، علي رضا و، ټټر ته مې يې سوکان ونيول، علي رضا پورته کړم، پر ځمکه ولګېدم، په سترګو مې تياره راغله، هڅه مې کوله چې بانه سره جلا کړم، نه کېده، په سترګو مې زور راووست، څو پياوړو کسانو له ځمکې توره لويه پلاستکي خلطه پورته کوله، له خلطې زما د مور سپين لاس راوتلی و.
نور مې هيڅ هم ونه ليدل.
زېبا غلې شوه، د پلار غږ مې واورېد:
ـد باندې نه ځې، ښکلې هوا ده.
ور ومې کتل، پلار مې مور ته وچې سترګې نيولې وې.
وېې ويل:
ـخه پرې شوې.
ځواب مې ورکړ!
ـسر يې خوږېده، ويده ده.
ـته نه ځې
ـنه، مور مې يوا ځې نه شم پرېښودی.
پلار مې بېرته له کوټې ووت.
زېبا ته مې وکتل، سترګې يې له سرو رګونو ډکې وې. يوه شېبه غلې وه، وروسته يې ترخې موسکا شونډې سره ويرې کړې، په غريو کې يې وويل:
ـتاسو مه ويرېږئ، دوی ډالري مسافرو ته څه نه وايي.
په خبره کې يې ور ولوېدم.
ـدوی؟
ـهو، ماته يې ډېرې کيسې مالومې دي، دلته رقم رقم خلک راځي، علي رضا ډېر کسان پېژني، ځانته کوټه لري، ما څو ځله ډوډۍ ور وړې ده، ټول ترياک څکوي، توپانچې مې يې په خپلو سترګو ليدلې دي.
دوی دوه ډوله مسافر راوړي، ډالري مسافر کم دي، همدا کوټه يې ورته بېله کړې ده، خوراک، څښاک يې هم له نورو جلا دی، پام ورباندې کوي، خو هغه نور بيا داسې نه دي، علي رضا د تومني مسافرو نوم پرې ايښی دی، دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

کسان ايران ته د کار له پاره راغلي، تر هغو د پنجرو تر شا ولاړ وي چي کوم خپل يا ملګرى يې د قاچاقبر پيسې ورته راورسوي. خو داسې کسان هم پکې شته چي په هفتو هفتو دلته پراته دي. دوى د سهار له خوا يواځې لس دقيقې له کوټې راباسي، علي رضا وايي چي تښتي، لس دقيقې تشناب ته د تګ او پښو غوړولو له پاره بس دي. که مړه هم شي، څوک ورنه ور خلاصوي، تېره هفته مې د يوه مساپر چيغې واورېدې، ځوان و، ګېډه يې خوږېدله، خو هيڅوک يې هم په کيسه کې نه شول، سهار ته مړ پروت و.

زېبا غلې شوه.

ومې ويل:

ــ ته دلته څه کوې؟

ــ ديګ پخوم.

لاس ته مې يې وکتل، غتېه تڼاکه پرې ختلې وه.

په غريو کې يې وويل:

ــ د مور له مرګه وروسته يې يوه کورته بوتلم، څلور ښځې پکې اوسېدې، يوه زړه او درې ځواني، هرې يوې بيله کوټېه درلوده، .دوهمه شپه مې پام شو، کور ته درې نارينه راغلل، بوډۍ پيسې ورنه واخيستې، بيا يې هر يو بيلې کوټې ته ور ولېږه.

زېبا غلې شوه.

ور ومې کتل، شونډې يې لړزېدلې.

ومې ويل:

ــ بيا؟

ــ درې ورځې هلته وم، علي رضا راغى او بېرته يې دلته راوستم. خو يو شناخته مې هم ونه ليد. د پنجرو تر شا نور خلک ولاړ ول، د فارم کارګران هم بدل شوي وو، يواځې په دروازه کې ولاړ خلک مې پېژندل.

له علي رضا نه مې د پلار پوښتنه وکړه، ويل يې چي لږ ژوبل شوى دى، بس، چي له روغتونه رخصت شو، ورسره تلاى شې.

د شا کوټې ته يې بوتلم، يوه زوړ سرې ديګ پخاوه، علي رضا راياده کړه چي مرسته ورسره کوه!

د شپې به يواځې وم، د کوټې کونج ته مې نه شو کتلى، مور مې ليده، لوڅه لغړه وه، د سروينته يې شکول. تر سهاره به ګروپ راته بل و، خو وروسته عادت شوم. علي رضا به د پلار احوال راته راووړ، ويل به يې چي مخ په جوړېدو دى.

ورځې تېرې شوې، پلار مې رانه غى. ما به هر وخت له علي رضا نه د هغه پوښتنه کوله. يوه ورځ يې راته وويل چي پلار دې پوليسو نيولى، اوس به يې خپل وطن ته اړولى وي.

. تمه مې ونه خته ، ځاى ور مالوم و، ضرور راپسې راته.

يوه غرمه فارم ته لاړم، شېدې مې را اخيستې، د يوه کاريګر پښه وښوېده، نه شو ولاړېدى، له مانه يې وغوښتل چي د خوشايو ډک سطل د باندې ورباسم.

ډېران د فارم د حويلۍ په کونج کې دى، دوى د ټولې هفتې خوشايې همالته اچوي، جومه موټر ورته راځي.

ورغلم، يو بوټ پروت و، شناخته رامالوم شو، په ټکري مې پاک کړ، زما د پلار بوټ و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دروازې ته مې منډه کړه، چیغې مې کړې، بوټ مې د زاړه پیره دار سترګو ته ونیو.
هغه وارخطا و، یوې بلې خوا ته یې کتل، وروسته یې سترګې له اوښکو ډکې شوې، لاسونه یې رانه تاو کړل، ټېر ته یې ور نږدې کړم، پر ککرۍ یې شونډې راکېښودې.
ده ژړل، خو زما د پلار په اړه یې څه نه ویل، اخیر یې رایاده کړه چې علي رضا خبرېږي. له دې ځایه لاړه شه.
دوې ورځې وروسته علي رضا راغی، ورته مې ویل. رایاده یې کړه چې پلار دې راځي.
وخت تېر شو، دیګ به مې یوا ځې پخاوه.
یوه ورځ ځوان ساتونکی په ډوډۍ پسې راغی، د پلار پوښتنه مې ترې وکړه، په غوسه یې راته وویل چې نه پوهېږې.
په هماغه ماخوستن دروازه خلاصه شوه، هماغه ساتونکی و، د برق په رڼا کې یې سترګې سرې ښکارېدلې.
ده په دېوال پسې لاس ونیو، په دروازه کې کېناست، بوتل یې پر غولي کېښود، رایاده یې کړه چې د پلار په اړه مې پوهېږې.
خوشاله شوم، د مالوماتو پوښتنه مې وکړه، خو ده اول مچه غوښته. څه پروا یې کوله، مور او پلار ډېره ښکل کړې وم، خو دده مچه بل رنګ وه، زما ټوله خوله یې راللنده کړه، بوی یې ته، زړه مې راپورته شو، منډه مې ترې واخیسته.
دی همالته ړنګ شو، له وېرې کوټې نه شوای ورتلای. شپه مې رڼو سترګو تېره کړه. سهار چې کوټې ته ورغلم، نه و. اته بجې راغی، وېرې اخیستی و، خواست یې کاوه چې علي رضا ته څه ونه وایم، هر څوک د نشې په حال کې چټیات وایي، پلار دې ژوندی دی
، خو ماته یې هیڅ هم نه و ویلي.
زیبا غلې شوه، ماته یې وکتل، په غریو کې یې وویل:
_پلار مې راځي؟
د هغې تر نرې ورمېږ مې ګوتې تاوې کړې، ټېر ته مې رانږدې کړه.
د زیبا ورو غږ مې واورېد:
_علي رضا اوس هم راته وایي چې پلار دې راځي، بیګاه یې کوټې ته ور وبللم، همدا خبره یې راته وکړه، له خولې یې د هغه ځوان د خولې غوندې بوی ته. بیا یې وخندل، زما ټټریې څو ځله په خپلو ګوتو ټینګ کړ، ویل یې چې خوند درکوي؟
په چونډیو کې به نو څه خوند وي. ځواب مې (نه) و، خو هغه خندل، ویل یې چې ستاسو په راوستو کې تاواني نه یم، بس دوه، درې کاله وروسته د لارې سل چنده تومن راته ګټلی شې.
د مریم خبرې ختمې شوې.
جېب ته مې لاس کړ، فلش مې راویست، د لوسي په ایمېل راغلې خبرې لا پاتې وې. خو ټلیفون راغی، ملګری مې و، ویل یې چې مېلمه مې یې، موټر مې راوستی، پاخه ته راووځه.
بانه مې ورته وکړه، خو دی ټینګ و.
جامې مې بدلې کړې. کور ته ورسره لاړم، له هالنډه مو د لیسې دوه ختیو همصنفی راغلی و، نه یې پرېښودم، شپه مې وکړه، سهار په دوو نورو ټولګیوالو وګرځېدو، ماښام تیاره کورته راغلم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مریم خبرو ته مې ببړه وه، ویلي یې ول:
ـ په سره اورناسته وم، ټیکه نه راتله، له علي رضا او دې کوره مې کرکه کېده، پلار به مې نن، سبا راته کول
وخت ولاړ و، نه تېرېده، د زېبا مړاوو سترګو مې زړه خوړ، له وسه مې څه نه و پوره.
یو مازدیګر مې د پلار له جیبه د لسو زرو تومنو نوټ راوایست، زېبا ته مې ونیو، ډېرې نه وې، درې ـ درې نیم سوه
افغاني راتلې، خو زېبا نه اخیست، ویل یې چې څه یې کوم، په نږدې سیمه کې دوکان نشته.
وروسته ټوخی راته پیدا شو، پلار مې علي رضا ته وویل، ګولۍ یې راوړې، خو کرکه مې ترې کېده، ومې نه
خوړې.
ورور مې هم تبې کولې، کوچیني سخوندر یې زړه وهلی و، ډېر وخت به له کټه نه ولاړېده.
یو ولسمه ورځ له فارمه راووتو، مور، پلار او کوچیني ورور مې خوشاله ول، د موټر له ښیښو یې یوې بلې خواته
کتل، خدای ته یې شکرونه ایستل، خو ما په لاس کې سوځېدلې ورېړاتې ته کتل، د زېبا له اوښکو ډکې سترګې
مې له مخې نه لیرې کېدې، دهغې وروستۍ جمله مې په ذهن کې راګرځېده:
ـ هه ! دا پړاټه مې په خپله درته پخه کړه، ورېې به شي.
د مور حیرانه غږ مې واورېد.
ـ ته ژاړې؟
مخ مې واړاوه، نه وم پوه شوې.
پلار مې وخندل:
ـ اې لېونۍ، خوشاله اوسه، له زندانه راووتو.
څه مې ونه ویل، مخامخ په پیاده رو کې د زېبا په عمر ډله نجونې روانې وې، ښکلې ښکارېدلې، خندل یې، په
ملاوو پسې یې د مکتب بکسونه سرېښي ول.
ټکسي وان په یوه باغ کې پرېښودو، رنګارنګ ونې وې، غولی ژېړو پاڼو نیولی و.
لنډ وخت وروسته د اوبو یو لوی ټانکر راغی، حیران شوو، موټروان ویل چې ټانکر ته ورکښته شئ.
پلار مې په غوسه و، نه یې ورسره منله، خو موټروان سل دلیلونه راوړل، د لارو سختۍ یې یاده کړه، ویې ویل چې
ډېرې کورنۍ مو په همدې ټانکر کې وړې دي.
پلار مې نه قانع کېده، د موټروان وروستۍ خبره دا وه چې علي رضا ته به ټلیفون وکړي.
زړه مې ولړزېد، پلار مې وپوهاوه چې بیا هغه کور ته نه شو تلای.
ټانکر ته ورکښته شوو، وچ و، خو د ماهیانو غوندې سوړ بوی پکې لګېده.
ټول پر یوه هواره پنډه توشکه کېناستو، شاوخوا مې وکتل، تیاره وه، پورته اسمان د شنې دابرې غوندې
ښکارېده.
موټروان رایاده کړه چې د موټر د درېدو په وخت کې به له توشکې سره د ټانکر شاتنۍ برخې ته ورځی.
شېبه وروسته موټر حرکت وکړ، د جمپونو له
ورکېدو پوه شوم چې پاخه ته وخوت.
یو، یو نیم ساعت ښه وو، خو وروسته مو ساه بندېده، ټولو پورته، ګردې دریڅې ته خولې نیولې وې.
یو ځای موټر ودرېد، توشکه مو په احتیاط شاته یووړه، یوه دقیقه لا نه وه وتلې چې موټر حرکت وکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیم ساعت وروسته بیا موټر ودرېد ، موټروان و، ویل یې چې د هوا د تبدیلۍ له پاره د باندې راووځئ.
موټر له عمومي سړک نه چپ په ژېړو ونو کې ولاړ و.
موټروان کیڼ لور ته اشاره وکړه، له یوه لوړ ځایه، رڼې اوبه راتوېېدلې.
سر مې ګرځېده، ورغلم، اوبو ته مې لاسونه ونیول.
پلار ته مې وکتل، له موټروان سره یې خبرې کولې.
کله چې بېرته ټانکر ته ورکښېنته شوو، پلار مې رایاده کړه چې تر مهاباده به همدلته یو. د مهاباد په اړه مې مالومات ترې وغوښتل، د موټروان له خولې یې وویل چې ترکیې ته نږدې کوم ولایت دی.
سفر سخت و، خو بیا هم د ترکیې نوم زړه راکاوه.
یو ځای مې د وړور خوا راوګرځېده، پلارمې تر ډېره پر اوږو کېنولی و، وړور مې ازاده هوا اخیسته، وروسته یې یخني وشوه او بېرته پر توشکه کېناست.
لمر لوېدلی و چې مهاباد ته ورسېدو.
یوه کور ته لاړو، ساه مو لا نه وه سمه کړې چې یو دوه سیټه ټیوټا موټر راغی. خامې لارې مو په مخه ورکړې، ماخستن ناوخته ترې کښېنته شوو.
تیاره وه، سپي غپ ووهل، وړور مې د مور غېږې ته ځان وراچاوه.
لاټین ښکاره شو، مخکې راغی، یوه بوډۍ وه، په ژبه نه سره پوهېدو، په هغې پسې روان شوو.
د وره غنجا مې واورېده، ورغلو، یوه لویه کوټه وه.
په زړه درې کېناستو، د لاټین په ژېړه رڼا کې مې سترګې ورغړولې، تنور، په کونج کې له ختې جوړ نغری، څنګ ته اېښې وچ لرګي... ټول د کلیوال ژوند نښې وې.
بوډۍ زوړ دسترخوان پرانیست، وچه ډوډۍ مو له پنیر سره وخوړه.
وروسته یې خلور کمپلې راوړې، ستړي وو، پلار مې بکس تر سر لاندې کړ، نور له بالښته پرته، پر کلکه درۍ پرېوتو. ناوخته مې د وړور غږ واورېد، له بولو پاذاب وم، خو ځان مې غلی ونیو. د کوټې له دروازې سره د پراته سپي د ساه ایستلو غږ راته.
سهار وختې مې مور د وړور جامې وربدلولې، د هغه د وېدېدو ځای ته مې وکتل، دوه لویشتې درۍ لنده وه.
د باندې ووتم، سوړ باد چلېده، د یوې هسکې غونډۍ په لمنه کې درې، خلور خام کورونه ولاړ ول. له دودکشونو یې لوګي ختل، په دېوالونو کې یې تیرې او ښویه لرګي کار شوي وو.
زړه مې خولې ته راغی، سپي ته نږدې ولاړه وم، وغرېد، ټوپ یې کړل، ځنځېر وشرنګېد.
بوډۍ منډه راواخیسته.
ځای پر ځای ناسته وم، له پښو مې سبکه ختلې وه.
بوډۍ لښته پورته کړه، ترلې سپي کوړنچ وهل، غلی د پواله ته پرېووت.
بوډۍ تر مټ ونیولم، تر بې پاڼو غوټه نیالګیو تېر شوو، په لښتي کې رڼې اوبه راتلې.
کله چې په کوټه کې قبلې ته ودرېدم، غابنونه مې سره لګېدل.
له چایو وروسته د باندې ووتم، لمر و، پر یوه هسکه غونډۍ د ترکیې بېرغ رپېده. مور ته مې ورناره کړه، راغله، د بېرغ په لېدو یې بېرته کوټې ته منډه واخیسته، شېبه وروسته ټولو بېرغ ته وچې سترګې نیولې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه مې ټوپونه وهل، ترکيه تر يوه کيلو متره نېږدې وه.
بوډۍ راغله او په اشاره يې پوه کړو چې بايد کوټې ته ننوځو.
هماغسې مو وکړل، ټول پر درۍ کېناستو، ورور مې پر لانده ځای بکس کېښود.
د بوډۍ غږ مې واورېد، دومره يې وپوهولو چې ډله مه وځئ. خو شېبه وروسته مې له مور سره يو ځای د باندې ووته. له ورسۍ مې وروکتل، بوډۍ اوزه لوشله، مور مې د لښتي په اوبو کې د ورور لندې جامې پرېوللې، ورهاخوا، د غونډۍ تر سره ژېړ وابنه ختلي وو.
ورځ تېره شوه، ماښام قضا يو جګ سړی کوټې ته راغی، پر شونډو يې سپين برېتونه پراته ول، ټول تندی يې ګونځو نيولی و.
سړي د بګدان ته ور وګرځېد، له جوش د ډکه يې د چرګ ورون ور وايست، ور پوه يې کړل، خولې ته يې ور ووړ، د بريتو اوږده سپين وېښته يې د چرګ پر ورانه راپرېوتل. زما مور ته يې وکتل، په ډکه خوله يې وويل:
ـ ښکلې مال دی.
زړه مې ولړځېد.
پلار مې ولاړ شو، مخې ته يې ودرېدم.
سړي وخندل:
ـ پرې يې ږدئ. هيڅ هم نه شي کولای.
پلار مې کېناست.
سړي چيچل شوی هډوکی په اورکې واچاوه، په زوره يې وويل:
ـ ننه، چای راوړه!
وروسته يې له جېبه څه راويستل، د قير غوندې سرېښناکه وړې ټوټې وې. ويې خندل:
ـ چرس، ډېر خوند لري.
بوډۍ کوټې ته راغله، پرېولې پياله او کوچينی ترموز يې د سړي تر مخ کېښودل.
سړي ډکه پياله خولې ته وروړه، پلار ته مې يې وکتل:
ـ صاحب منصب يې؟
پلار مې وچې سترګې ورته نيولې وې.
سړي وويل:
ـ ډېر ايراني پوځيان راسره بلد دي، له ولاړېدو دې پوه شوم.
پلار ته مې وکتل، په غوسه و.
شېبه وروسته کوټه د چرسو له بويه ډکه شوه. بيا يې زما پلار ته سګرېټ ونيو، لاس يې هماغسې غځېدلی پاتې شو، بېرته يې سيګرېټ خپلې خولې ته ور نږدې کړ، ټوخې واخيست، زما پلار ته يې وکتل، په ملنډو يې وويل:
ـ ډېر غيرتي يې!
يو دم يې وخندل:
ـ خو دلته هيڅ هم نه شي کولای.
د پلار په سترګو کې مې غوسه لېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړي وويل:
_تېر کال مې يوه ايرانۍ کورنۍ له سرحده اړوله، دوې پيغلې پکې وې، په تګ کې مې له يوې سره ناپامه اوږه ولګېده، ورونو ته يې وويل، د سوکانو وار نه راباندې کېده، خو کله چې له سرحده واوښتو، هماغه نجلۍ مې په غېږ کې ونيوله، مچې مې ترې واخيستې، ورونو يې راته کتل، خو هيڅ يې هم نه شواى کولاى.
څه به يې کول؟ هه! هيڅ، نه پوليسو ته ورتلاى شواى او نه يې هم ماته کومه څپېړه راکړه. زارۍ يې کولې، ويل يې چې خويندو ته مې څه مه وايه.
خاوره هماغه وه، هوا هماغه وه، زه هماغه وم، دوى هماغه ول، خو وطن هماغه نه و. يوا ځې يو کيلو متر واټن ټول غيرت ورڅخه واخيست. د غونډۍ په دې سر کې مې په ناپامۍ اوږه ورسره ولګېده، د سوکانو وار نه راباندې کېده، خو د همدې غونډۍ په بل سر کې مې مچې ترې اخيستې، زارۍ يې کولې. ډېر فرق دى، نه؟
د سړي خبره سمه وه، تېر کال له پوهنتونه کورته تلم، په کوڅه کې يو هلک ولاړو، مازې يې راته وخندل، خو ښه نه راباندې ولګېده، پلار ته مې وويل، ماښام کور ته ورغى، د هلک پلار يې راوايست، جنرال و، يوه عادي دوکاندار يوه روپۍ کړ، خو دلته يې يوه معتاد ايراني ته هيڅ هم نه شو ويلى.
د سړي په غږ مې فکر سره راټول شو.
_مه ويرېږئ!
ور ومې کتل، زما مور ته يې وچې سترګې نيولې وې.
سړي وخندل:
_مونږ دوه ډوله مساپر لرو، ځيني کمې پيسې راکوي، مازې يې تر سرحده اړوو، نور يې خپل کار، څه کوي، چېرته ځي، په مونږ پورې اړه نه لري، خو ستاسو غونډې مساپر بيا په ټولو قاچاقبرو پورې تړلې دي، بس، ما هم په همدې ډله کې وشمېرئ، هره مياشت، لس، پنځلس مساپر تر سرحده اړوم، د هر مساپر پر سر زر ډالره راکوي، اعتبار نه شم خامولى، ډېرې پيسې دي.
غلى شو. ګړۍ ته يې وکتل، ويې ويل:
_دولسو بجو ته ځانونه تيار کړئ.
ودرېد او له کوټې ووت.
يوولس نيمې بجې راغى، زما پلار ته يې يوه پلاستيکي کځوړه وروغورځوله، ويې ويل چې د پوستې د عسکرو له ديده مو ساتي.
پلار مې له خلطې دوه، تور يخن قاقه را وايستل، يو يې په خپله واغوست، بل يې زما ورور ته ونيو. کله چې د باندې راووتو، پلار او ورور مې په توره شپه کې سم نه ښکارېدل.
مخکې لاړو، سړي راياده کړه چې له پښو سره مو پام کوئ، هڅه وکړئ چې وړې ډبرې لاندې ونه رغړي.
دا يې هم وويل چې تشويش مه کوئ، يوه پوسته ده، ليرې ورنه تېرېږو، په پنځلس کاله کې يې يوا ځې يو ځل ډزې راباندې کړېدي.
ټول د غونډۍ په پيڅکه کې په سړي پسې روان وو، يو ځاى ودرېدو، د يوې هليکوپټرې له کمزورې غړه پرته، نور څه نه اورېدل کېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخکې لاړو، وچ خوړو، پورته وختو، یو ځای تیږه ورغړېده، پرېوتو، تر ډېره مو حرکت نه کاوه، بیا ولاړ شوو،
سړي زما له پلاره بکس ورواخیست، په احتیاط مخکې تلو، یودم ډزې شوې، له ډېرو سره سوکې (سپرغي) باد
شول، شاته مو منډه واخیسته، تر کمره لاندې پرېوتو.
مور مې چیغه کړه!
ـزوی مې.
سړي یې پر خوله لاس کېښود.
زړه مې ولړزېد، ورور مې نه و.
پلار مې ولاړ شو، سړي تر پښې ونیو، په ټیټ غږ یې وویل: ـوژني مو.
غږونه مو واورېدل، عسکرول، چیغې یې وهلې.
پر مخامخ ډبرو د بټۍ سپېنه رڼا پرېوته، ورور مې ولید، پروت و، سپینې سترګې یې نیولې وې، د غوږ لاندینۍ
برخه او غاړه یې لانده ښکارېدل
رڼا بلې خواته ولاړه.
مور مې لاندې ورغړېده، ورغلم، خرهاری یې خوت.
چیغې شوې، پورته مې وکتل، د بټۍ سپېنه رڼا مې په پلار لګېدله، هغه زما د ورور خواته منډې ور وهلې، ډزې
شوې، مخې ته یې سره سوکې باد شول، بېرته راوګرځېد.
سړي راغی، زما مور یې له ځمکې پورته کړه، مخ کښته ګړندي روان شو.
پر سر مې د مرمیو شنهارۍ واورېد، پلار مې تر مټ ونیولم، دواړو لاندې خوړ ته منډه واخیسته.
سړي راغږ کړل، ورغلو، د لویې تیږې تر شا کېناستو.
مور مې پرته وه، خرهاری یې خوت.
سړي یودم منډه واخیسته، پورته د سپینو رڼاوو خواته ورغی، ډزې شوې، بېرته راغی، درب شو، بکس پر ځمکه
ولوېد.
عسکرو چیغې وهلې، کله کله به د بټیو سپینې تېرې رڼاوې پورته په تیاره کې تېرې شوې.
مریم غلې شوه، ورروسته غریو واخیسته، ویې ژړل، بیا یې په ډک ستوني وویل:
نه وم پوه شوې، یو وخت مې د پلار ژړغونی غږ واورېد:
ـمریم، مریم، سترګې رڼې کړه!
ور و مې کتل، هماغسې په ډبرو کې پرته وم. پلار مې زما د لاسونو غروې موښل.
ځان مې د هغه غېږې ته ور وغورځاوه، ومې ژړل، د ورور په وینو لړلی غوږ مې له ذهنه نه ووت.
مور ته مې وکتل، بې حرکته پرته وه، خرهاری یې نه خوت.
د غونډۍ په بل سر کې سپینې رڼاوې یوې بلې خواته کېدلې.
د سړي غږ مې واورېد:
ـکمه لاره پاتې ده.
پلار مې حرکت ونه کړ.
سړي د هغه پر اوږه لاس کېښود، ورو یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ سخته ده، خو بله چاره نه لرئ.
پلار مې هماغسې ژړل.
سړې بکس ته ډېره ووهله، يوه شيبه غلى و، بيا يې وويل:
ـشاته نه شئ تلاى، د ايران پوليس مو نيسي، لور او ښځه د زنانه زندان په نوم درنه بيايي، هر څه چې يې زړه ول، کوي يې.
پلار مې هماغسې ژړل.
سړي بکس ور واخيست، ولاړ شو، ويې ويل:
ـ رښاوې ليرې دي، داسې وخت بيا نه شي موندلى.
پلار مې يوه شيبه غلى و، بيا ودرېد، مور مې يې پر اوږه واچوله. نيم ساعت لا نه و پوره چې د سرحد بلې غاړې ته ورسېدو.
د مريم خبرې ختمې شوې.
پاو وروسته يې ټلېفون راغى، ويې ويل چې د روغتون د دهلېز رنګ يوه ورځ نور وخت نيسي، خو لوسي په کور کې انټرنيټ لري، نن مې د هغې په ادرس نورې خبرې درولېږلې.
مريم خوشاله وه، ويل يې چې د پلار وکيل يې زنګ ورته وهلى و. شايد دوهمه محکمه يې د قيد موده راټيټه کړي.
نه مې شواى کولاى چې د خوشحالۍ پرمهال تېر وختونه ور په زړه کړم، خو د مريم په رالېږلو خبرو کې يو څه کم و.
کيسه سمه نه راتله، بايد ورباندې يوه شوې واى.
بخت ياري راسره وکړه، د پوښتنې يې راته وويل، سل زړونه مې سره وتړل، ور ياده مې کړه چې ورور دې څنګه شو او تر سرحده په څه ترتيب واوښتئ؟
مريم غريو واخيسته، ټلېفون قطع شو.
ځان بد راته وايسېد، خو چاره نه وه، نن، يا سبا، بايد پوهېدلى واى.
لږ وخت وروسته ټلېفون راغى، مريم وه، ښېنه يې وغوښته، په ژړغوني غږ يې وويل:
ـ دواړو غاړو ته هسکې پرښې ولاړې وې، مجبوره وو چې پر هماغه لاره پورته وخېژو. يو ځاى ودرېدو، زه او پلار دواړه کېناستو، په څمکه کې ستورې ښکارېدل. لاس مې ور ووړ، له وروره پاتې ډب وينه لا توده وه. چيغه مې ستونې ته راغله، پر مړوند مې غاښونه ټينګ کړل.
سړې تر مټې ونيولم، پلار مې هم په زحمت ولاړ شو، تياره وه، خو بيا مې هم د مور ځړېدلي سپين لاسونه ليدل.
سړې تر مټې نيولې وم، ګړندۍ وريسې تلم، ډېرې رغړېدلې، نه مې ټک واورېد او نه هم د عسکرو چيغې، پاو وروسته د غونډۍ په بله غاړه کې کېناستو.
مريم يو دم وژړل او خبرې يې پرې شوې.
وروسته يې په غريو کې وپوښتل:
ـ ورور به مې ژوندى وي؟
غلى وم..
د مريم ژړا زور ونيو.
ټلېفون قطع شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په سبا مې د مریم خبرې راواخیستې، ماخستن کمپیوټر ته کېناستم، ویلي يې و:
ـ په رنګو د بوالو کې کېناستو، خرابه وه، پخوانی خرابه، د ستورو تته رڼا له د بوا له په رالوېدلو لویو-وړو ډبرو لګېدله.
پلار مې تېزه تېزه ساه ایسته، ستړی و، یو پاو یې زما مور پر خپلو اوږو راوړې وه.
سړی هم غلی پر یوه تیږه ناست و، شېبه وروسته یې وویل:
ـ زه تر دې ځایه درسره وم.
ولاړ شو، د بکس ځنځېر یې کش کړ.
د پلار اوږه مې وخوځوله، ورویې کتل، یودم ودرېد، سړی یې تر مټ ونیو، په حیرانۍ یې وویل:
ـ دا زمونږ بکس دی؟
سړي په خبره کې ور ولوېد:
ـ خو دا ستاسې نه ده !
لاس یې راویست، کڅوړه وه.
پلار مې په بیړه وویل:
ـ څه دي؟
ـ پوډر.
یودم یې د سړي ګرېوان ته لاس ور واچاوه، چیغه یې کړه !
ـ تا زمونږ په بکس کې پوډر ایښي ول؟
سړي خپل دواړه لاسونه زما د پلار پر ټټر کېښودل، پورې یې واهه، له د بواله یوه غټه تیږه راولوېده.
سړی ودرېد، په ملنډو یې وویل:
ـ د همدې پوډرو په خاطر مې سړې مرمۍ ومنلې او بکس مې راووړ.
پلار مې لاس پورته کړ.
سړي وویل:
ـ احمقتوب مه کوه، ښځه او لور دې لا پاتې دي.
پلار مې کېناست.
سړی دوه ګامه شاته لاړ، یوه لویه ډبره یې لیرې کړه، وړه کنده وه، کڅوړه یې په کنده کې واچوله، هماغه غټه ډبره یې پرې کېښوده.
بېرته په خپل ځای کېناست.
مور مې یودم چیغه کړه، پلار مې د هغې پر خوله لاس کېښوده.، د هغې خرهاری شو، بېرته بېسده پرېوته.
د پېښو غږ راغی، ورپې ډبرې ورغړېدې ټول پرېوتو.
د شغال ورو انګولا شوه، سړی بېرته نیغ کېناست، په ټیټ غږ یې و انګولل. دوه تنه راغلل، دواړه تنکي ځوانان ول، یو یې له سړي سره ودرېد، بل یې تېرې ته ور وګرځېد.
سړي د مخامخ ولاړ ځوان پر اوږه لاس کېښود، مورته یې وکتل، ویې ویل:
ـ دی اوزکان نومیږي، تاسو به تر وان پورې رسوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بيا يې ځوان ته څه وويل، پوه نه شوم، فکر کوم چې ترکي ژبه وه.
ځوان بکس ور واخيست، په لهجه لرونکې فارسي يې وويل:
- دا سيمه خطرناکه ده، بايد لاړ شو.
پلار مې، مور پر اوږه واچوله.
ټول راووتو، سړې ايران ته ور وګرځېد، هغه بل ځوان د پوډرو له کڅوړې سره بلې خواته په تياره کې ورک شو، مور هم په خپل رهنما پسې روان شوو.
مخکې لاړو، پلار مې ستړی و، تېزه تېزه سا يې وهله.
يوځای کېناستو. د موټر بل ځراغونه پر لوځو ونو ولګېدل، بېرته مو حرکت وکړ.
تر دوو پوستو تېر شوو، ليرې وې، خو رڼاوې يې ښکارېدلې.
د مور په خاطر مو يو ساعت لاره، په دوه، دوه نيم ساعته کې ووهله.
د مېږو غږ راغی، ګړنجوني وګړنجېدل، د سپيو غپا په تېزۍ سره نېږدې کېدله. ورغلو، ځوان لاسي بټۍ ولګوله، دوو چيني کوچينيو سپيو منډه راواخيسته، تر ځوان راوګرځېدل، لکۍ يې وهلې.
يوې کوټې ته ورننوتو، ځراغ بل و، د خړې درۍ پر سر د غالۍ اوبدلو وړه کارګاه ولاړه وه، ځنګ ته ګډوډې زړې برستې پرتې وې.
ځوان ځراغ ور واخيست او د باندې ووت.
ښه شېبه ووته، پلار مې اورسۍ ته ناست و، سلګۍ يې وهلې، مور مې لا په سد نه وه راغلې، ما هم هڅه کوله چې کومه چيغه مې تر خولې راونه وځي.
ما تر ډېره د پلار سلګۍ اورېدلې، کله کله به د ګړنجوني غږ هم پورته شو، وروسته خوب وړې وم.
نه پوهېږم، څه وخت و، خو مور مې چيغې وهلې.
سترګې مې رڼې کړې، رڼا وه، مور مې خپل لاس ته کتل، لاس يې زما د ورور پر وچو وينو سور و، له چيغو يې وار نه کېده.
ورغلم، د مور پر اوږه مې لاس کېښود، را ويې کتل، سترګې يې د انګار غوندې سرې وې، را ړنګه شوه، سر يې زما پر اوږه کېښود، د زړه له زوره يې چيغه کړه.
ټولو ژړل، کوکې مو وهلې، د ورور نوم مو اخيست.
ښه شېبه ووته، کوټې ته دوې ښځې راغلې، په عمر پخې وې، د کوچيانو غوندې له رنګو (پاوليو) ډک، ګرد کميسونه يې اغوستي ول.
يوه يې زما مور ته ورغله او بلې يې زه په غېږ کې ونيولم. له نازه يې پوه شوم چې اصلي کيسه ور مالومه ده.
په ژبه يې نه پوهېدم، خو پوست غږ يې د غمرازۍ مانا ورکوله.
دوې ورځې همالته و، څو کوره ول، رمې يې درلودې، سړو يې ارت پطلونونه اغوستي ول، سدريو (واسکټونو) يې راوتلي جېبونه لرل، په ختيه کردان وو.
په دوو ورځو کې مې له مور او پلار سره يوه خبره هم ونه کړه، څه به مو ويل، هيڅ.
ټول غلي وو، خو مور به مې کله کله له ځان سره غږېدله، د زوې نوم به يې واخيست، بيا به يې يو دم چيغه کړه:
ـ راځي، راځي، ضرور راځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موړ به یو اځې ژړل.
په دریم سهار یو موټر راغی، په باډۍ کې یې له وطني چرګانو ډک قفسونه ایښې ول.
موټروان په قفسونو کې لار وایسته، موړ ته یې اشاره وکړه، له څه ویلو پرته ورغلو، کېناستو، مخې او دواړو
غاړو ته مو له چرګو ډک قفسونه ول، یو بل قفس راغی، زموږ تر سرونو یوه لوېشت پورته ودرېد.
بوی و، سوړ بوی، ټپکه نه کېده.
مور ته مې وکتل، زما د پلار پر اوږه یې سر ایښې و، د ککرۍ پر تور ټکري یې د چرګانو سپینه چټلي ښکارېدله.
موټر حرکت وکړ، ښه و، سوړ باد د چرګانو بوی ورسره ووړ.
موټر پاخه ته وخوت، یو پاو مزل مو وکړ، بېرته خامې ته ولوېد، تر غټ کلي تېر شوو، کورونه خام ول، د لرګي
ناوې ترې راوتلې وې، د بامونو پر سرونو وچ وابنه ښکارېدل.
په دښته کې مخکې لاړو، غونډۍ راغلې، موټر ودرېد.
د دوو چرګو له مینځه مې ور وکتل، د خام سرک پر سیمیټي پلچک ناستې زړې ښځې پیسې شمېرلې.
موټروان راغی، زموږ پر سر د ایښي قفس دروازه یې خلاصه کړه، دوه چرګان یې پکې واچول.
موټر حرکت وکړ، مور ته مې وکتل، هماغسې یې خپل سر زما د پلار پر اوږه ایښې و.
غرمه پاخه ته وختو، د سرک پر غاړه ولاړه لوحه تېره شوه، چرګې وې، ومې نه شوای لوستلی، خو دوهمې لوحې ته
مې مناسبه چوله پیدا کړه، د یوې چرګې تر سره وزر لاندې مې ولوستل:
ــوان، دیرش کیلومتره.
موټر خامې ته ولوېد، جمپونه یې نه خوړل، جغل و.
وخت ووت، موټر ودرېد، چرګو چیغې کړې، د سر قفس لیرې شو.
ودرېدم، ونې وې، ژېړ چمن رالوېدلو سوروزمه پاڼو نیولی و.
پر یوه لویه تیږه کېناستم، مور ته مې وکتل، د خپل ټکري پیڅکه مې تر کوتو تاوه کړه، پیڅکه مې د مور پر
سپین، صاف تندي تېره کړه، د چرګانو وچه چټلي لاندې ولوېده.
پلار ته مې سترګې ورواړولې، دواړه اوږې یې ککړې وې، په رسیدلې ږېره پسې یې مړه ښکه سریښ وه.
خپل ټکری مې لیرې کړ، مازې یو ځای چټل و.
موټروان قفسونه سم کړل، په اشاره یې پوه کړو چې له ونو مه وځئ.
د چرګانو ناري تر هغه وخته راتلې چې موټر پاخه ته وخوت.
پاو ووت، ټکسي راغله، لس دقیقې وروسته په یوه کور کې وو.
دوې ځواني نجوني راغلې، یوې یې زه تر لاس ونیولم، بله زما مور ته ورغله.
ارت او ښکلي سالون ته ورننوتو، نیمایي دېوال آیینې نیولی و، لاندې یې پر مېز د ارایش مختلف وسایل ایښې
ول.
تشناب ته ورغلم، نجلۍ راځېدلو جامو ته اشاره وکړه، پوه یې کړم چې تر ځان مینځلو وروسته همدا جامې
واغونده.
کله چې په سالون کې ولاړې آیینې ته ودرېدم، ځان ښه راته ونه ایسېد، پر چسپ پطلون د یخن قاق لنډه لمنه پرته
وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور مې يې راوسته، پوه شوم، لمبولې يې وه. خو ارت او اوږد يخن قاق يې ښه و، كمر بند يې نه مالومېده.
پلار مې ولید، جامې يې بدلې وې، تر خړيلي ستوني لاندې يې سره نيكټايي ور تړلې وه.
شېبه وروسته له كوره ووتو او په هماغه ټكسي كې كېناستو. مور ته مې وكتل، غټې سترګې يې له غمه ډكې وې،
د تورو اوږدو وېښتو پيچلې څوكې يې لا لندې ښكارېدې.
وان كوچيني، خو ښكلى ښار و، ډېرى كورونه يې دوه يا درې پوړېزه ول.
د ريل په ايستګاه كې يې يو بل سرې ته ور وسپارلو، سړى له ونې هسک و، د تګ په وخت يې د ورمېږ غوښې
ښورېدلې.
تر مساپر وړونكي ريل تېر شوو، تر دوو پټليو واوښتو، بار وړونكي ريل ته ور وختو، له كارتنونو ډكه تياره كوټه
وه.
مخكې لاړو، د كارتن پر هوار شوي كاغذ كېناستو، سړي يوه پلاستيكي كڅوړه راته ونيوله او په خپله له ډبې
كښته شو.
شېبه وروسته يې نور كارټنونه راوړل، زموږ له پښو سره يې تر چته ودرول، تر يوه وخته د كارټنونو له چولو څخه د
وره رڼا ښكارېدله، خو وروسته تپه تياره شوه، هيڅ مو هم نه ليدل.
ډېر وخت د رېل په ولاړه ډبه كې وو. يو ساعت، دوه ساعته، درې ساعته، نه پوهېږم، تر دې ډېر. يو وخت ځوكې
ولړځېدلې، د رېل پر شاتنې ديوال مې غوږ ولګاوه، ماشين چالان و، وروسته مو وړې جټكې وخوړې، ريل حركت
كړى و.
د پلاستيک كړپا شوه، پلار مې وويل:
_هه، له سهاره راهيسې مو څه نه دي خوړلي.
ګوتې مې په هوا كې وتپولې، د هغه له لاسه مې يو څه راواخيستل، پزې ته مې ور نږدې كړ، د چپسو بوی يې درلود.
ټول غلي وو، يوازې د پلار د ژامې د ښورېدو غږ راته.
دوه، درې چپسه مې خولې ته واچول، زړه مې نيولى و، خوند يې رانه كړ.
شاته مې ولې ولګول، او سپنه سړه وه.
ښه شېبه ووته، خوب راغى، د پلار پر ځنګانه مې سر كېښود. په ويښتو كې مې پنډې ګوتې تېرې شوې.
يو وخت چې مې سترګې رڼې كړې، د موټرو هارنونه ول، ريل ولاړ و، پلار مې خربده. مور ته مې ور غږ كړ، هغه هم
وېده وه.
نه پوهېدم چې شپه وه كه ورځ. كله چې ريل حركت وكړ، بېرته مې سترګې پټې كړې.
د مريم خبرې مې ودرولې، بخارۍ ته مې وكتل، برهارى يې خوت، خو كوټه سړه وه. مخ مې واړاوه، د پردې پيڅكه
رېپېدله. ورغلم، علت مې وموند، د كړكۍ پله چوله وه.
بېرته پر خپل ځاى كېناستم. مريم ويلې و:
_هره خوا سرې غوښې وې، په لسګونو له پوسته شوي ځاروي راځړېدل، له پرې شويو غاړو ځاځكي ځاځكي وينه
تو بېدله. سپيني كاشۍ سرې وې.
مخكې لاړو، په سپينو چپنو كې كتار خلک ولاړ ول، ساتولونه په وينو لړلي وو، كړپا وه، هډوكي ماتېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور مې وښوېده، درب شو، پلار مې تر مټ ونيوله، هغې خپل لاس خپلو سترګو ته ورنږدې کړ، لاس ته مې يې
وکتل، سور و، مور مې يودم چيغه کړه:
ـ وينه.
پلار مې په غيږ کې ونيوله.
مور مې چيغې وهلې. د خپل زوي نوم يې اخيست، په سپينو چپنو کې ولاړو خلکو په حيرانۍ ورته کتل.
مخکې تللی ډنګر سړی بېرته راوګرځېد. په خشکه يې څه وويل، ټول په هغه پسې روان شوو.
په وينو سرې زينې وې، لاندې لاړو، سړي او سپينزه دروازه خلاصه کړه، ورغلو، ژېړ ګروپ ته ډله ښځې، ماشومان
او نارينه ناست ول.
مورې هم ساره دېوال ته ډډې ووهلې، ناستو کسانو وچې سترګې راته نيولې وې.
مور مې خپل لاس ته کتل.
د بکس څنځير مې کش کړ، يوه ټوټه په ګوتو راغله، ټوټه مې د مور پر لاس تېره کړه، خو هغې يودم پر ټوټې ګوتې
ټينګې کړې، ور ومې کتل، زما د ورور کميس و.
مور مې کميس پر خپل ټټر پورې ونيو، په چيغو چيغو يې وژړل، ناستو کسانو په حيرانۍ ورته کتل.
وخت ووت، دوو ماشومانو په خپلو کې عربي ويله.
په دوی کې يو هم افغان نه شو راته ښکاره.
مورې د ترکيې په پايتخت انقره کې وو. بس! يو ساعت مخکې يې له ريل څخه کښته کړو، لمر مو پر سر ولاړ و، رڼا
يې بده لګېده، له شپاړس ساعته تياري وروسته مو سترګې برېښېدلې.
لنډ يې همدې مسلخ ته راوستو.
درې ورځې په همدې کوټه کې وو، ناست کسان له عراق او سوريې څخه راغلي ول، زمونږ غوندې غير قانوني
مهاجرول او اروپا ته يې د تګ نيت درلود.
په څلورم سهار يې ټول د باندې را وايستو، يو اتلس ټايره موټر ولاړ و. کانټېنر ته ورته اوږده ډبه يې درلوده، ور
وختو، سرې غوښې راځړېدلې.
مخکې لاړو، هوا سړه وه، تر پايه پوست شوي اوږده ځاروي ځوړند ول، پنځلس نفره د دوو کټونو په اندازه ځای
کې کېناستو.
لاس مې سوړ شو، ور ومې کتل، د يوه ځاروي په حلاله شوي غاړې مې ګوتې ايښې وې.
ګوتې مې وسولولې، وچې وې. د ځاروي ورون مې په ګوتو کې ټينګ کړ، کنګل و. دېوال ته مې لاس ور ووړ،
پرخه يې را ايستلې وه.. ټول په يخچال کې ناست وو.
د يخچال د دروازې د ترلو غږ مې واورېد.
ټول غلي ول، ماشومانو په راوتليو رڼو سترګو سرو غوښو ته کتل، پورته کوچيني سپين ګروپونه بل وو.
موټر حرکت وکړ، يوـ يونيم هيڅ خبره نه وه، خو وروسته مې لاسونه ساړه شول، له بکسه مې د پلار جمپر را
وايست، جمپر مې د مور پر اوږو واچاوه، پلار ته مې بنيان ونيو، ما هم تور ټکری تر ځان تاو کړ، له ټکري د
چرګانو سوړ بوی ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

نورو مسافرو هم د بکسونو څنځيرونه کش کړل، شېبه وروسته يو اخېي يوه نجلۍ پاتې وه، ژامې يې سره لګېدلې، نه پوهېږم، د اغوستلو له پاره به يې اضافه څه نه لرل.

د ورور جاکټ مې راوايست او د نجلۍ پر اوږو مې واچاوه، د هغې تر څنګ ناستې ښځې څه وويل، دومره پوه شوم چې خپله يې ده او مننه رانه کوي.

مور ته مې وکتل، جاکټ ته يې وچې سترګې نيولې وې.

وخت تېرېده، يخني ډېرېده او د ماشومانو نا ارامۍ زور اخيست. شېبه وروسته بکسونو وازې خولې نيولې وې، د اغوستلو وړ هر څه ترې اېستل شوي وو.

مور ته مې وکتل، د جاکټ څنځير مې ورو تاړه.

يوې ښځې چيغه کړه، مخ مې ور واړاوه، يو کوچينی هلک يې په غېږه کې پروت و.

يوه رېږور سړي په بيړه ماشوم ور واخيست، په سينه پورې يې ونيو، لاسونه يې ور وموښل، ماشوم په سد را غی. خو يو بل تنکی ځوان رنګ شو.

نارينه ولاړ شول، اوسپنز ديوال ته يې سوکان ونيول، يخچال چيغو په سر واخيست.

موټر ودرېد، شاتنۍ دروازه خلاصه شوه، د لمر ژېړه رڼا تر ځړېدلو سرو غوښو راووته.

ټولو د وره خوا ته منډه واخيسته، يو ورون له چنګکه ښېل شو، مخامخ راباندې راغی، ځان مې څنډې ته کړ.

ډز شو، ورغلم، ټول په وره کې ولاړ ول، ښځو او ماشومانو ژړل.

د يوه ماشوم تر اوږې مې لاندې وکتل، يوه ځوان پر تور سړک پلتۍ وهلې وې، سر يې ځړېدلی و، درې تنه له توپانچو سره ولاړ ول.

ځوان ته مې وکتل، خړ جاکټ يې د مټ په برخه کې په وينو سور و.

يوه وارخطا عرب په انګريزي ژبه وويل:

ـ د خدای له پاره، ماشومان مو له يخنۍ مړه شول.

يوه وسلوال چيغه کړه !

ـ ستاسو له پاره يو کانتېنر غوښه نه شو خرابولی.

بل وسلوال رامخته شو، د پراته ځوان تشي ته يې لغته ورکړه، په غوسه يې وويل:

ـ موټر ته وخېژه !

ځوان په زحمت ولاړ شو.

هماغه وسلوال وويل:

ـ يخچال مو تر ټولو په ټيټه درجه درولی دی، که يې بند کړو، نو پوليس شک کوي. مخکې تلاشي ده، غږ مو وانه ورم.

ټول بېرته خپلو ځايونو ته راغلو.

مور مې له ځايه نه وه خوځېدلې.

موټر حرکت وکړ، پنځو، شپږو دقيقو خلاصې دروازې د يخچال هوا بدله کړې وه، د بې سده تنکي ځوان سترګې لوځې وې، يوه سړي يې پر اوږو توليا ور سموله.

لنډ وخت وروسته موټر ودرېد، زړه مې درېبده، خو د يخچال دروازه خلاصه نه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موټر بېرته حرکت وکړ، د ټپي ځوان زګيروی خوت، سړه هوا ورو ورو تودېدله، خو يخچال لنډ وخت بند و ، کله چې دوهم ځل چالان شو ، له دېوالونو سوړ باد راته.

وخت ووت، يو ډنګر سړی او دوه ماشومان ړنګ شول، زما له مور پرته، نورو ټولو او سپينيز دېوال ته سوکان ونيول، ښځو او ماشومانو ژړل، نارينه وو ، ناري وهلې...

موټر يودم بريک ونيو ، ټول پر مخامخ دېوال ورغلو ، سر مې له سړي او سپني سره ولګېد ، موټر روان شو ، تېزه جټکه يې وخوړه، واړه زاړه شاته ولوېدل.

پلار ته مې وکتل، له يوې ماشومې يې د غوښې لوی ورون ليرې کاوه.

مور ته مې سترګې ورواړولې، سر يې په غبرګو لاسونو کې ټينګ نيولی و.

شونډې مې تودې شوې، لاس مې ورووړ، پزه مې وينې وه.

ګنګس وم، ښځو کوکې وهلې، دوه، درې ماشومان او ډنګر سړی بېسده پراته ول.

مور ته ورغلم، د هغې پر سر مې ګوتې تيرې کړې، ښه راته ښکاره شوه.

يو بېسده ماشوم مې له ځمکې راپورته کړ، نبض مې يې وکوت، ژوندی و.

په خپل ټکري کې مې دوه ماشومان ونغښتل، وړه نجلۍ مې راپورته کړه، غاړه يې د يخچال د دېوال غوندې سړه وه.

نجلۍ مې په ټټر پورې ونيوله، سر يې يوې خواته کوږ شو.

غبرګ لاسونه راوغځېدل، نجلۍ يې زما له ټټره واخيسته، ورو مې کتل، مور يې وه، دوه درې ځله يې د نجلۍ نوم واخيست، اوس مې هم په ياد دی ، زينب نومېده.

مور يې تر ډېره نجلۍ ته کتل، وروسته يې يودم کوکه کړه.

چيغې ډېرې شوې، نه يخچال بند شو او نه هم موټر ودرېد.

مريم ټوخي واخيسته، څو ځله يې د خبرو هڅه وکړه، خو ټوخي وار نه ورکاوه، وروسته يې په جړ غږ وويل:

ـ نن ښه نه يم، دوه ځله مې وينه وګرځوله، د خبرو سبکه نه ده راپاتې، خو نه غواړم چې کيسه مې نيمګړې پاتې شي.

مريم وټوخل، بيا يې وويل:

ـ موټر جمپونه وخوړل، ودرېد ، د يخچال دروازه خلاصه شوه، د ماهيانو له سوړ بوی سره د څپو غږ راغی.

دوه تنه راغلل، توپانچې ورسره وې، له موږ څخه يې وغوښتل چې له موټره کښته شو.

په زحمت ولاړه شوم، پلار ته مې وکتل، زما مور يې تر وليو نيولې وه.

د باندې تياره وه، تود باد لګېده، يا به موږ ته تود ابسېده، خو هر رنګه چې و ، د يخچال تر هوا ښه و.

شپېبه وروسته له پنځلسو کسانو څخه يو ولس تنه په شګلن ساحل کې ولاړ وو.

دوو ښځو ژړل، په يخچال کې يې د پرتو ماشومانو د جسدونو خواته زورونه وهل، خو دوو عربو ټينګې نيولې وې.

ښځو تر هغو چيغې وهلې چې د اتلس ټايره موټر رڼا په ونو کې ورکه شوه.

پر شګو کېناستو ، څپې په اوبو کې له راوتليو تيږو سره لګېدلې.

د ماشين غږ مو واورېد ، له اوبو راته، نږدې شو ، وړه ماشيني کشتۍ وه.

ورغلو ، اوبه مو تر ځنګنو راپورته شوې ټول په کشتۍ کې کېناستو. کشتۍ حرکت وکړ ، څراغونه يې مړل ول، د اوبو ساړه څاڅکي مې پر مخ لګېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخکې لاړو، ګڼو ګروپونو ته ورو ورو ور نږدې کېدو. په تېز باد کې د ماهيانو سوړ بوی ګډ و.
د اتم صنف جغرافيه راپه زړه شوه، ليکلي و، چې استانبول په اروپا کې پروت دی او د ترکيې له نورې خاورې څخه د اوبو په واسطه جلا شوی.
فکر مې سم وخوت، ساحل ته نږدې مې د ترکيې بيرغ وليد.
موږ د يوې لويې زړې کشتۍ لاندې ودرېدو، د کشتۍ د بوال سوری و، ورغلو، رهنما لاسي بتۍ بله کړه، موږ د کشتۍ په ماشين کې وو. تر اوسپنېزو زنګنو لويو ګراريو تېر شوو، پورته وختو، غټه کوټه وه، له سوريو د بوالونو څخه يې نری باد راووت، د بتۍ سپينه رڼا پر پلاستيکي زړو خلتو لګېدله.
د رهنما په امر همالته کېناستو، شپه مو د لرګي پر لنډې تختې تېره کړه. ټوخې خوب ته نه پرېښودلم.
د سمندري مرغانو په چيغو مې سترګې رڼې کړې، شاوخوا مې وکتل، ټول ويده وو.
ولاړه شوم، کونج ته په جوړ شوې نغري کې مړې ايرې پرتې وې. له زړو بوټونو، ټوټو، د سګريټو له ډبيو، چيچل شويو هډوکو... داسې رامالومه شوه چې دلته پخوا هم ډېر خلک راوستل شويدي.
د کشتۍ سر ته د لرګي زينه ختلې وه. پر زينه مې لاس کېښود، يو غږ مې واورېد، پورته مې وکتل، ولاړ سړي په اشاره پوه کړم چې مه راخيژه.
ټوله ورځ په کشتۍ کې و، يوازې د سمندري مرغانو اود يوې نيمې تېرېدونکې کشتۍ د ماشين غږ مو اورېده.
ماښام تياره د باندې ووتو، په وړه کشتۍ کې کېناستو، تر ساحله، پنځوس، شپېته متره واټن و.
وچې ته وختو، د کثافاتو موټر راغی، باډۍ ته ور پورته شوو، توري ډکې خلتې وې، پرېوتو، دوو سړو له کثافاتو ډکې خلتې رابانديې واچولې.
موټر حرکت وکړ، دومره پوهېدم چې په ښار کې روان يو. کم او زيات، نيم ساعت وروسته خلطې رانه ليرې شوې. په ارته څهاردبوالۍ کې د غټو موټرو زرګونه ټايرونه پراته ول
د باروړونکي موټر باډۍ ته وختو، ټايرونه د ځاه د څکونو غونډې پر يوه بل ايښودل شوي وو. ډنګر سړي په اشاره پوه کړم چې د ټايرونو مينځ ته ورکښېنه شم. همداسې مې وکړل، ولاړه وم، ځای تنګ و، زنه مې د وروستي ټاير پر ژۍ لګېدله.
نورو ته مې وکتل، ټول په ټايرونو کې ولاړ ول.
شپېه وروسته يې بل ټاير راوړ، تور ټايرونه مې تر سر پورته وختل، د رابړ بوی ته.
په وروستي ټاير يې د لرګي تخته کېښوده. دربا وه، د تختې پر سر يې نور ټايرونه اېښودل.
ساعت ووت، موټر حرکت وکړ، د بدن کنټرول مې له اختياره وتلی و ، له جمپ سره به ټايرونو مخکې، شاته ورسره وړلم.
هيڅ مې هم نه ليدل، خو کله کله به مې له ښې اړخه د پلار غږ واورېد:
ـښه يې؟
دوه ساعته وروسته له ټايرونو څخه راوختم، زړه مې راډکېده، ټوک ټوک وم.
يوه کور ته يې بوتلو، کوټه ښه وه، اورسۍ يې لرله، خو په اول منزل کې وو، په چمن کې له ولاړې ونې پرته نور هيڅ هم نه ښکارېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شپې ټوخي واخیستم، سینه مې وسوځېده، خوله مې تروه شوه، تشناب ته لاړم، آیینې ته ودرېدم، شونډې مې سرو وینو نیولې وې.
په درېیو ورځو کې مې دوه ځله وینه خولې ته راغله، خو مور او پلار ته مې څه ونه ویل.
په ځلورم ماښام یې یوه ځنګله ته بوتلو، هماغه یوولس نفره وو، قاچاق وړونکي په دوو ټکو ټینګار وکړ.
_پنځه ساعته پیاده روي ده او که څوک پاتې شول، نو پاتې به وي.
څه به مو ویل، په خپل اختیار نه وو.
مخکې لاړو، غونډۍ وې، د ناجو په ونو پوښلې تکې شنې غونډۍ.
ټول کتار روان ول، یو وسلوال مخکې ته، بل په موږ پسې و. د سپوږمۍ رڼا دومره زور درلود چې پل سم ځای کېږدم.
له یو نیم، دوه ساعته مزل وروسته مو دمه ونیوله، لوېې ډبرې وې، د سپوږمۍ رڼا، ځای ځای د ونو له چولو راوتلې وه او پر ځمکه لګېدله.
نږدې انګولا پورته شوه، د توپانچې د کپاق له کشولو یوه شوم چې لېوه دي.
پنځه دقیقې وروسته بېرته له ډبرو پورته شوو، د لېوانو انګولاوې شاته پاتې شوې، د غونډۍ سر ته وختو، کښته شوو، د غونډۍ په څنډه کې مخکې روان وو.
یو دم درب شو، یو څوک لاندې ورغړېد، پسې ومې کتل، ټکری د ونې په ښاخ کې بند و. ورغلو، د ښځې په ګېډه کې د ونې وچ ښاخ ننوتی و، وینو داري وهلې.
یوه عرب په بېړه د ښځې سر له ځمکې پورته کړ، ښځې دوه درې ځله خپله خوله خلاصه کړه، سترګې یې سپینې راوختې، سر یې یوې خوا ته کوږ شو.
سړي کوکه کړه، د ښځې سر یې په خپل ټټر پورې ټینګ ونیو، په چیغو چیغو یې وژړل.
یو وسلوال ورغی، د سړي تر مټ یې ګوتې تاوې کړې، خو هغه نه ولاړېده.
لېوانو وانګولل.
هماغه وسلوال وویل:
_ځئ!
روان شوو، مخکې لاړو، خولا هم د سړي چیغې راتلې. شېبه وروسته د لېوانو انګولا هم ورسره ګډه شوه. چیغې او انګولاوې سره نږدې وې.
په څو غونډیو وختو، بېرته کښته شوو، خو ونې نه خلاصېدې.
له پنځو ساعتونو منزل وروسته له لرګیو جوړې یوې کوټې ته ور ننوتو، کوټه په ځنګله کې وه، ور یې نه درلود، د بوالونه یې له پنډو تختو جوړ ول، د خیرن، مات مېز پر سر د ښکاري توپک تش پلاستیکي کارتوس ښکارېدل.
ساعت ووت، درې نور کسان راغلل، له امرونو یې پوه شوم چې له دې هېسته به په دوی پسې روان یو.
اټکل مې سم وخوت، شېبه وروسته نوي راغلي کسان راته غږېدل، ویل یې چې د یونان په خاوره کې یاست، د باندې به نه وځئ! سهار اته بجې به سره ګورو.
پرېوتو، بیا مې له پښې سره یو څه ولګېدل، سر مې پورته کړ، د یوه عرب لاس و، پښه مې راټوله کړه، لاس پسې را اوږد شو، چونډۍ یې راولګوله. کېناستم، پلار ته مې وکتل، ویده و، پاتې شپه مې په رڼو سترګو تیره کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سهار مې د چونډۍ وال له برګ لستونې وپېژاند ،له عمره پوخ چاغ عرب و ، سترګې يې مرې وې، نه يې راته کتل. د لندې خاورې بوی راغی، په وره کې ودرېدم، باران و.
اته بجې يو ډنګر سور ځوان راغی، پراشوټي خولۍ لرونکی جاکت يې اغوستی و ، ويې ويل چې تر ماښامه به همدلته ياست، وروسته يې ټولو ته يو يو ډبۍ بيسکيټ ورکړ او له کوټې ووت.
سر مې د پلار پر ځنګانه ولګاوه، خوب راته، ويده شوم.
کله چې مې سترګې رڼې کړې، سر مې د مور پر ځنګانه ايښی و.
وره ته ورغلم، د ونو له تېرو ، لندو پاڼو د مازديګرني لمر ژېړې وړانګې راوتلې وې.
ماښام هماغه درې تنه راغلل، روان شوو ، له نيم ساعت مزل وروسته مې د موټر غږ واورېد ، تر غونډۍ راتاو شوو ، سل، يونيم سل متره مخکې پوخ سړک و.
د ونو په مينځ کې کېناستو ، يوه قاچاقبر رايادوه کړه چې ساراګشت ته تير شي. يوه شوم، اوږد مزل مو په مخکې و.
ماښام له سړکه يو اتلس ټايره موټر راوګرځېد ، په ګڼو ونو کې ننوت.
ورغلو ، په موټر کې د جامو مينځلو لوی ماشينونه بار ول. وروختو ، يوه ماشين ته مې پښې ور وغځولې.
چيغې شوې، ور و مې کتل، برګ لستونی چاغ عرب په ماشين کې نه ځايده، نورو دوو کسانو يې پر اوږو زور راوستی و.
کېناستم، د جامو مينځلو ځای بد نه و ، خو زنګنونه يې نيولل.
ځنګ ته مې پام شو ، ماشين سوری و ، هوا راتله، داسې راته واېسېده چې خاص د غير قانوني مساپرو د وړلو له پاره جوړ شويدي.
د پښو دربا مې واورېده، پورته مې وکتل، يوه سړي د اورلګيت په اندازه کوچينۍ قوطۍ راته نيولې وه.
شېبه وروسته يې زما پر سر بل ماشين کېښود ، تياره وه، يوازې په ماشين کې له پرې شوې سورې ځخه خپه رڼا راوتله.
وخت ووت، قوطۍ مې خلاصه کړه، ژاولې راته ښکاره شوې. يوه مې خولې ته واچوله، جوهر داره خوند يې درلود.
شېبه وروسته مې سترګې درنې شوې، خوب مې پوره و ، خو د بېهوښۍ ځپه رابادنې راتله. خبره په ژاولو کې راته واېسېده.
مريم همدومره غږېدلې وه.

* * *

سهار په دفتر کې وم چې ټليفون راغی، ورور مې و ، ويل يې چې د پلار صحت ښه نه دی.
اندېښنه راولوېده، رخصت مې واخيست، سړک کنګل و ، موټر بې چاينه نه شوای تلای، د دريبو ساعتونو لاره مو په دوه چنده وخت کې ووهله.
پلار مې د زړه حمله تېره کړې وه، اوس ښه و ، خدای ته مې شکرونه وايستل.
درې ورځې په کلي کې پاتې شوم، ماشومان راته خوشاله ول، نيمايي ورځ به مو د واورو په ويشتلو تېره کړه، کله چې په ځلورم سهار له کوره راوتم، واوره په شدت اوربدله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه بجه د وردګو سید اباد ته راورسېدم، د امریکایانو د اکمالاتي کاروان دوه موټره ښوېدلي وو، لاره بنده وه.
ماښام قضا کورته راغلم، خلته مې خلاصه کړه، مور مې د لاندي پخه غوښه په پاستي کې راته پیچلې وه.
سهار دفتر ته لاړم، د مریم یو ایمېل راغلی و.
ماخستن کمپیوټر ته کېناستم.
مریم ویلي و:
_وخت نه و رامالوم، یو ساعت، دوه ساعته، یوه ورځ، دوې ورځې، نه پوهېدم، خو کله چې په هوښ راغلم، رڼا وه.
په سر کې مې ځړیکه شوه، کېناستم، ګنګس وم. شاوخوا مې وکتل، زنګ وهلي اوسپنې وې.
د پلار غږ مې واورېد:
_ښه یې؟
مخ مې وروا ړاوه، د موټر پر اشترنګ یې ډډه لګولې وه. ولاړه شوم، په زاړه، زنګ وهلي بس کې وم.
مور ته مې وکتل، د ځوکیو تر مینځ بېسده پرته وه.
پلار مې وویل:
_وخت غواړي، زه خپله یو ساعت مخکې په سد راغلم.
د ماشوم ژړا مې واورېده. د بس ښیښې ته پلاستیک نیول شوی و، چوله مې کړ، یوه ډنګره ښځه پر ټاېر ناسته وه،
ماشوم ته یې په چوشک کې شیدې ورکولې.
د باندې ووتم، په سلګونو زاړه موټر یو پر بل پراته ول.
تر بس راتاوه شوم، وړه میداني وه، شاوخوا یې له زړو موټرو جوړ هسک دېوالونه راګرځیدلي وو.
له یوه ولاړ زاړه موټره خرهاری راته، ور ومې کتل، د موټر په شاتني بې پوښه سیټ کې چاغه ښځه ویده وه.
کړنګ شو، پښو ته مې وړه اوسپنه ولوېده، پورته مې وکتل، د زاړه بیلډوزر په بیل کې یو ځوک ناست و، ډکې
ویښته یې پر سر نه و پرېیښې، خو له راوتلي ټټر ځخه یې پوه شوم چې نجلۍ ده.
نجلۍ پښې وځړولې، پرورانه یې د ښامار انځور کښل شوی و. د تنګ زاړه کاوبای نیکر له کمربنده یې توپانچه
بېله کړه، پوه یې کړم چې بېرته شاته وګرځم.
بس ته وختم، مور مې په سد راغلې وه، خو لا یې غټې سترګې مړې ښکارېدلې.
پر بې پوښه زنګ وهلې ځوکۍ کېناستم، له ماتې ښیښې مې د باندې وکتل، هره خوا زاړه، لوی او واړه موټرول.
سر مې د مخامخ ځوکۍ پر اوسپنه ولګاوه، د خپل وطن یادونه مې په زړه را وورېدل، ورور مې خندل، ما چرخه
ورته نیولې وه، کاغذ پران یې د بل کاغذپران په تار کې بند و.
وحید مې سترګو ته ودرېد، په صنف کې یې ماته کتل.
وخت ووت، د اوسپنې ټکا راغله، د بس تر ماتې ښیښې مې ور وکتل، سر خریېلې نجلۍ د یوه زاړه موټر بانېټ
ټکاوه.
د نورو موټرو دروازې خلاصې شوې، واړه زاړه، ښځې او نارینه ترې راووتل، په لاسونو کې یې نکلي کاسې وې.
موږ هم ورغلو، په کتار کې ودرېدو. کله چې نوبت راورسېد، یوه بوډا نکلي زړه کاسه راته ونیوله، په اوبو کې
جوش کړی کچالو پروت و.
بېرته بس ته راغلم، سوړ کچالو مې تر ستوني نه تېرېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د باندې مې وکتل، خلک پر اوسپنو ناست وو، کچالو يې خوړل. له ببرو وېښتو او خيرنو جامو يې پوه شوم چې ډېر وخت يې اوبه نه دي ليدلې.

تول زموږ غوندې غير قانوني مهاجر وو، هره کورنۍ په يوه موټر کې اوسېدله.

مازديگر مې يوه سندره واورېدله، د فرهاد دريا غږ و. په بيړه د باندې ووتم، سندره د يوه امبولانس له زړې ډبې څخه راتله. ورغلم، دروازه مې وټکوله، د لسو- يولسو کالونو په عمر وړې نجلۍ ور راته خلاص کړ، په بيړه مې وويل:

_افغانان ياست؟

د دروازې خېرنه پرده ليرې شوه، سلامته کورنۍ وه.

يوې په عمر پخې ښځې په غېږ کې ونيولم، بلې پيغلې د کارتن کاغذ راته هوار کړ، کېناستم، شپږ تنه وو. انا، مور، پلار او درې اولادونه.

شاوخوا مې وکتل. د سيروم د څرولو پر زنگنه پايه، خيرنې جامې راځوړندې وې، د موټر د ټايپ په راوتليو کولمو پسې بيطرۍ تړلې وه. د انا زگيروی خوت، وضع يې ښه نه شوه راته ښکاره.

د دوی له خبرو پوه شوم چې دلته نور افغانان هم شته.

نيم ساعت ووت، د باندې راووتم، پيغلې ته مې د خپلې کورنۍ د اوسېدو ځای ور وښود.

مور مې خبره کړه، سترگې يې وځلېدې. خو څه يې ونه ويل.

ماښام ژېړه رڼا شوه، ور ومې کتل، د يوه زاړه تراکتور گروپ بل و.

ماخستن يې وچې وريجې په کاسو کې راواچولې، خو وږې وم، له غرمنې پاتې شوي کچالو سره مې وخوړې.

پر يوه ټاېر کېناستم، افغانه پيغله راغله، مينه ناکه نجلۍ راته وايسېده، مژگان نومېده، ويل يې چې تر استانبوله يې په طياره کې راوړو، يونان ته په پښو راواوښتو او تر دې ځايه يې د جامو مينځلو په ماشينونو کې راورسولو.

مژگان وويل چې يو ځل يې په کشتۍ کې کېنولو، خو سمندر طوفاني شو، بېرته راوگرځېدو، له دوو اونيو راهيسې دلته يو. له قاچاقبر سره مو تر دنمارکه ويل کړې دي، هلته مو د تره کور دی.

د دوو اونيو ټکي مې زړه وخوړ، خو مژگان په خاوره کې ناستو ماشومانو ته گوته ونيوله، ويې ويل چې عراقيان دي، مور يې وايي چې له يو ويشتو ورځو راهيسته، دلته يو.

مژگان غلې شوه، ور ومې کتل، دا زما په خپگان پوهېدلې وه، په خندا يې وويل چې بخت او طالع هم مهمې دي.

موږ تر ډېره پر ټاېر ناست وو، سر خربيلې نجلۍ د يوه سره سرې په غېږ کې پرته وه، يوه تور پوستې ځوان په خاورو کې پلتۍ وهلې وې، سندره يې ويله، په مانا يې نه پوهېدم، خو په غږ کې يې غم گډ و. د موټرو تر ډېوال پورته گڼ ستورې ځلېدل

سهار د مژگان په غږ له خوبه راپورته شوم، بس ته يې توره چايجوشه راوړې وه. د چای سورولو په وخت مې د موټر غږ واورېد، ور ومې کتل، له تورو ښيښو لرونکي ښکلي موټر څخه يوه ډنگه نجلۍ کښته شوه. نجلۍ پاکه او ښايسته ښکارېده، تورې، غټې عينکې يې په سترگو وې. لاړه او پر ټاېر ځړېدلې سر غلې کېناسته.

له مژگان څخه مې وپوښتل:

_قاچاق وړونکې ده؟

ويې خندل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

_نه، زموږ غونډې غیر قانوني مهاجره.
حیرانه شوم.
مژګان وویل:
_ایرانۍ ده، کیسه یې راته وکړه، ورور یې په لاره کې یوناني پولیسو وویشت، قاچاقبر تر دې ځایه د رارسېدو پیسې ورنه غواړي، خو دا یوه روپۍ هم نه لري، هره شپه په زور مختلفو هوټلونو ته وړل کیږي، دا باید له دېرشو نارینه وو سره پرېوځي چې د قاچاقبر درې زره ډالره پوره کړي.
بدن مې زیږ شو.
مژګان وویل:
_هاغه هلک وینې؟
د هغې په غځېدلې ګوتې پسې مې وکتل، پر لویه اوسپنه ، ببر سری تنکی ځوان ناست و.
ومې ویل:
_هو
_افغان دی، له دې ځایه سم نه ښکاري، خو که ور نږدې شې یوه سترګه یې پوچه ده، بس، زموږ د لارې ملګری و ، تندې واخیست، له قاچاقبر سره یې خوله ووهله، اوبه یې غوښتې، چاقو یې وخوړ.
د مژګان له خبرو پوه شوم چې دلته د انسانانو پر سر سمې سوداوې کېدې، د بې سرپرسته ماشومانو د اخیستلو بازار تود و ، بېوږدې ترې ایستل کېدل او یا هم فحشا ته اړ کېدل.
یو غږ مې واورېد ، د مژګان وړه خور وه، ویل یې چې د انا وضع ښه نه ده.
په بېړه ورغلو ، د مژګان پلار د زړې ښځې زنه ور تړله.
مژګان کوکه کړه، پر خپله انا ور پرېوته.
بېرته بس ته راغلم، پلار او مور مې خبر کړل. ساعت وروسته مې پلار راغی، لاس یې وینې و ، ویل یې چې د موټرو په مینځ کې یې قبر کېنده، بیل نه و ، زړې اوسپنې یې لاس ژوبل کړ.
بخت یارې راسره وکړه، اتم ماښام په یوه تېز رفتاره کشتۍ کې کېناستو ، کشتۍ ډکه وه، خلک نه شمېرل کېدل، د اټکل له مخې پنځوسو ته نږدې ول.
مژګان مې تر څنګ ناسته وه، وارخطا ښکارېدله، د تېر ځل کیسه یې راته وکړه، ویل یې چې سمندر طوفاني شو ، یوه هسکه څپه راغله، پر کشتۍ راواوښته، بېرته شاته لاړه، دوه تنه نه ول.
د مژګان خبرو لړزه راباندې راوسته، اوبو ته مې وکتل، ارامې وې، پورته د وربځو په لویه سپینه ټوټه لا د لوېدلي لمر سرخي پرته وه.
مریم لنډې خبرې کړې وې، بس همدومره.

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

دوې ورځې ووتې، د مريم درک مالوم نه شو، نه يې ايمېل راغی او نه هم ټلېفون.
د مريم د ټلېفون نومره مې ووهله، بند و.
اوونۍ پوره شوه، احوال رانه غی.
يکشنبه، دوشنبه، نه پوهېږم، هېر مې دي، د لوسي په نوم يو ايمېل راغی. دومره يې ليکلي و چې د مريم خبرې
خبرې مې راواخيستې، ټېکه نه راتله، په دفتر کې مې روښانه کړې، د کمپيوټر له لاوډ سپيکره د مريم ټوخی
راووت، يوه همکار مې راته وکتل، خبرې مې بېرته بندې کړې.
ماښام کورته راغلم، د بخارۍ له بلولو مخکې کمپيوټر ته کېناستم، مريم ټوخل، ساه يې لنډه لنډه کېده، په زحمت
يې وويل:
ـ څو ځله مې ټلېفون درته وکړ، نه وې.
بېرته ټوخې واخيسته.
پوه شوم، دا خبرې هغه وخت ثبت شوې وې، چې زه په کلي کې وم.
د اوبو غوړپ مې واورېد. غږ يو څه ښه شو، مريم ويلي ول:
ـ د ادرياتيک بحيره د غير قانوني مهاجرينو هديره وه، ددې بحيرې شنو اوبو سلګونه، نه پوهېږم، شايد تر دې ډير
غير قانوني مهاجر ډوب کړي وو، خو موږ پوره پنځه ساعته مزل پکې وکړ، نه سمندر طوفاني شو او نه هم د
ايټاليا وي پوليسو بېړۍ په مخه راغلې، بس، ساحل ته نږدې هسکې تورې ډبرې ولاړې وې، هما لته ور وختو،
ارت غار و، کمرنګه ګروپ پکې بلېده.
مخکې لاړو، ميداني وه، له ډبرو جوړو وړو کوټو پنجرې درلودې، تور او سپين لاسونه ترې راوتلي وو.
تيرو ته کېناستو، چيغې وې، د دوو ډبرو تر مينځ د انسان سپينه جمجمه او مات هډوکي پراته ول. له لندو ډبرو
څاڅکي څاڅکي اوبه راتويېدلې.
په قفسونو کې د مفلسو خلکو زګيروي ختل.
د مژګان دوی کورنۍ يې په هماغه سهار د باندې وايسته، خو موږ ته دريمه ورځ نوبت راغی.
شنو غونډيو ته لنډه لار ختلې وه، د ناجو ونې لندې وې. له نري باد سره د نمجن بوی ګډ و.
لنډه لاره وه، بس، يوا ځې يوه غونډۍ ور هاخوا لاندې پر تک تور سړک د ناجو دو نو شنې، تېرې، پربوللې پاڼې
راغلې وې.
سړک ته ورکښته شوو، يو ټرېلر ودرېد، د سيت تر شا چپرکټ ته ور تېر شوو، هما لته کېناستو.
موټر حرکت وکړ، دوه ساعته لار مو ووهله، موټروان سړک ته نږدې د يوه ګوښې کور مخې ته پرېښودو.
ځلوبېنت، پنځه ځلوبېنت کلن سړي دروازه راته خلاصه کړه، وره کوټه وه، له دېوال سره درې څوکۍ ايښې وې،
څنګ ته دوه منزله کټ ښکارېده، د يخچال دروازه نيمه لوڅو عکسونو نيولې وه.
ورغلو، پر څوکيو کېناستو، د څنګ له کوټې خندا راتله.
پاو ووت، يوه خبره مو هم ونه کړه، پلار مې خوله وازه وازه کوله، دوې شپې يې د تبې له لاسه سترګې نه وې سره ور
وستې.
چېرته تلو، له چا سره تلو، څنګه تلو، په اروا کې مې هم نه راتلل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړې کړکۍ ته ودرېدم، خاوره نه ښکارېده، د ايټاليا په مني کې لا دومره زور و، چې ونې او بوټي شنه وساتي.
کړپ شو، ور ومې کتل، مور مې د يخچال ور پرانيستی و. ورغلم، يو بوتل مې راواخيست، پزې ته مې ور ووړ، د الکولو بوی ترې ته.
د يخچال لاندينۍ خانې ته مې پام شو، دوه له اوبو ډک بوتلونه مې راوايستل، بېرته کړکۍ ته ور وګرځېدم.
د اوبو له غوړپ سره ټوخې واخيستم، خوله مې تروه شوه، مور او پلار ته مې وکتل، د يوه سترګې پټې وې، بلې غولې ته وچې سترګې نيولې وې، د جاکټ استر مې پر شونډو تېر کړ، ور ومې کتل، خړ استر په وينو سور و.
ټوله ورځ مو په کوټه کې تېره کړه، ماښام دوه تنه راغلل، يوه يې اوږده سره وېښته درلودل، دوهم يې له وريځو پرته پر خپل سر او مخ هيڅ هم نه و پرېښې. پوه يې کړو چې اوږد، پياده مزل مو په مخکې دی.
ځنګل و، خو ونو له چولو د موټرو رڼاوې راوتلې، تر ډېره له سړک سره روان وو. وروسته مو لاره چپه کړه، غره ته وختو، د موټرو رڼاوې د ورو ستورو غوندې ښکارېدلې.
باران شو، دوو رهنماوو د پراشوټي جمپرونو ځنځيرونه کش کړل، خو زما تر ټکري اوبه راووتې، مخ، وېښته او اوږې مې لندې شوې، په زېرپېرانۍ کې ګنډلو ډالرو ته مې زړه ورختلی و.
باران تېز شو، له پورته نرۍ اوبه راماتې شوې، نيم ساعت، يو ساعت، نه پوهېدم، خو مخکې تلو، وروسته پر ځمکه د باران د څاڅکو د لګېدو له غږ سره پشهاري هم ګډ شو، تر غوټه ونو ووتو، لاندې څپانده سيند روان و، په تياره کې يې سپين ځګونه له ورايه ښکارېدل.
يوه غار ته ور وګرځېدو، ارت وچ ځای و، هماالته کېناستو.
څېړور رهنما د ملا له بکسه وړه بجلي راوايسته، خو رڼا يې تېزه وه، ان د غار له پورتنيو تيږو راځوړند نري وابنه هم مالومېدل.
وخت ووت، خو باران ونه درېد.
پلار ته مې وکتل، په ناستو يې سترګې پټې وې.
د الکولو بوی راغی، مخ مې ور واړاوه، سر خرېيلي چاغ رهنما يو لوی بوتل خولې ته نيولی و، څېړور يې زما مور ته کتل.
پلار ته ورنږدې شوم.
رهنماوو په نوبت له بوتل څخه غوړپ کاوه، خندل يې، خبرې يې کولې، په ژبه يې نه پوهېدم، خو زړه ته مې لويدلې وه چې زما د مور په اړه غږېږي.
مور ته مې وکتل، سر يې پر ځنګنو ايښی و، پر سپينه غاړه يې لانده پيچلي وېښته سرېښ ول.
ما هم د خپل پلار پر اوږه سر ولګاوه. يو وخت مې د بکس د ځنځير د کشېدو غږ واورېد، ور ومې کتل، مور مې د تشناب کاغذ ور اخيست.
رهنماوو وچې سترګې ورته نيولې وې، بيا يې وخندل، مخ مې ورنه واړاوه، له مور سره د باندې ووتم.
اسمان برګ و، د وريځو غټې ټوټې باد په مخه کړې وې، ما تر دې دمه دومره سپينه، تېزه سپوږمۍ نه وه ليدلې.
مخکې لاړو، بوټي ونبوربېد، زړه مې خولې ته راغی، سويه وه، منډه يې واخيسته، ان سيوری يې هم ښکارېده.
مور مې ګنو نيالګيو ته ور وګرځېده، زه پر يوه هواره تېږه کېناستم، د اوبو له شنهارې سره د شغالانو کوکې هم ګډې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يودم يو سيوری راباندې راغی، زړه مې ولړځېد ، څښور رهنما مې مخې ته ودرېد ، لاس يې راوغځاوه، پورې مې واهه، غوږته يې کړه، په غيږ کې يې ونيولم، لندې شونډې يې زما پر بغورکېښودې، له خولې يې د الکولو بوی ته ساه مې بنده شوه، سرې مې تر څنو ونيو ، نه ليرې کېده. چيغه مې خولې ته راغله، ومې ټوخل، وينو داره وکړه.
سرې يودم شاته شو ، لاس يې پر خپله غاړه تېر کړ، ګوتې يې وسولولې، وينه وه.
په کرکه يې وويل:
_ايق !
ماته يې وکتل، هماغسې مې ټوخل، خوله مې د وينو خوند نيولې وه.
سړی دوه ګامه شاته شو ، له ټوخې سره ګډه ناره مې تر خولې راووته !
_ابا !!!
سړي منډه کړه !
چيغه شوه، پانې وخوځېدې، مورمې له کټو نيالګيو راووته، منډه يې کړه، د چاغ، سر خرېيلي رهنما لنډ لاس يې خلاصو ونښتو ته وروړسېد ، دواړه پر ځمکه ولوېدل.
وړې ډبرې ورغړېدې، ورومې کتل، پلار مې منډې وهلې... مخ مې واړاوه، مور مې نه وه، خو چيغې يې د سيند له خوا راتلې.
منډه مې وراخيسته، له کټو ونو تېره شوم، پلار مې د سر خرېيلي سړي سر ته سوکان نيولې وو. بيا يې يودم له ځمکې يوه لويه ډبره ور پورته کړه، سترګې مې پټې کړې، پر مخ او لاسونو مې تاوده څاڅکي ولګېدل، ورومې کتل، د سړي د سر وينې او د غوښې سرېښناکه وړې ټوټې وې.
په مورپسې مې سترګې ورغړولې، زړه مې خولې ته راغی، مورمې د پاڼ پر ژۍ ولاړه وه، ځګنو اوبو ته يې کتل، د سپين ګريوانه شکېدلې تراډې او تور خلاص وښته يې باد يوې، بلې خواته سره اړول.
پلار مې ترمټ ونيو ، جټکه مې ورکړه، ورويې کتل، يوه تېره چيغه يې تر خولې راووته:
_نه !
مريم ټوخې واخيسته، ترډېرو يې وټوخل، بيا له ټوخې سره ژړا ګډه شوه، په زحمت يې وويل:
_پلار مې ور ورسېد ، خو يوائې زما د مور د کميس سپينه تراډه په ګوتو ورغله.
مورې دواړو له اوبو سره منډې وهلې، مور مې په سپينو ځګونو کې ورکه وه، اوبه له لويو ډبرو سره لګېدلې، شنهارې يې خوت.
د مريم ژړا زور واخيست، ژړا او ټوخې خبرو ته نه پرېښودله، بيا يې ساه بنده شوه، يو دم يې خوږ وهل، يوه شېبه هيڅ هم نه و ، وروسته خرهاری راغی، ښځينه وارخطا چيغې پکې ګډې شوې، پر کاشيو د بوټونو کړپا ، په ايټالوي ژبه نارينه او ښځينه وارخطا غږونه او د تذکرې د ټايرونو کرښنده اواز. بس ! همدومره، پاتې لس دقيقې سپينې وې.
په سهار مې لوسي ته ايميل ولېږه او د مريم د صحت پوښتنه مې ترې وکړه، يوه بجه يې لنډ ځواب راغی:
_ښننه غواړم. مريم تېره اوونۍ مړه شوه.
ولاړ شوم، په دهلېز کې مې يو همکار په مخه راغی، په حيرانۍ يې وپوښتل:
_سترګې دې له اوښکو ډکې دي !

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخ مې واړاوه، لاندې د دفتر حويلۍ ته کښته شوم.
لمر و، د سټوډيو د بام په ناوه پسې يوه لوښت کنګل را څڅېده.
بېرته شعبې ته راغلم، لوسي ته مې خپله نومره ور ولېږله او هېله مې ترې وکړه چې ټيليفون راته وکړي.
ځلرويشت ساعته تېر شول، خو درک يې مالوم نه شو.
په دوهم ايمېل کې مې يو بل ټکی هم اضافه کړ:
ـد مريم له پاره.
په سبا يې يو اوږد ايمېل راته ليکلی و. ايمېل مې پر نټ کړ، ماخستن بخارۍ ته نږدې کښناستم، لوسي ليکلي وو:
ـوبښه، تر ټيليفونه مې ليکلي مالومات غوره وګڼل، پوهېږم، مريم راته ويلي وو، چې يو څوک يې د ژوند کيسه ليکي.
مريم دوه ورځې په کوما کې وه، بس، يوا ځې يوه دقيقه په هوښ راغله، خبرې يې واضح نه وې، خو دومره يې پوه کړم چې په ټايپ کې ثبت شوې وروستۍ خبرې تاسو ته ايمېل کړم.
مريم يې ځلوېښت، پنځوس ورځې مخکې دلته راوړه، پوليس ورسره ول، ويل يې چې د تحقيق په وخت کې يې وينه وګرځوله.
معايناتو دوه ساعته وخت ونيو، نجلۍ د سږو سرطان درلود، دې بايد د ژوند وروستۍ ورځې په روغتون کې تېرې کړې وای.
مريم غلې نجلۍ وه، ډېرې خبرې يې نه کولې، خو پټ، پټ به يې ژړل.
مجبوره مې کړه، په ژوند يې پوه شوم.
يوه ورځ يې راته وويل:
ـعمه لوسي ! مرګ ته مې څو ورځې پاتې دي؟
غلې وم.
وبې ويل:
ـداسي څه نشته چې دا څو ورځې نورې هم را لنډې کړي؟
خو په سبا يې مرګ ته زړه نه کېده. علت مې وپوښت، کمپيوټر ته يې ودرولم، د فيسبوک پاڼه يې خلاصه کړې وه، د يوه ځوان عکس و، ښکلې غټې سترګې يې درلودې.
مريم په خوند وويل:
ـوحيد مې وليکه، څو خيرې راغلې، خو خپله مينه مې په اسانۍ پکې ومونده.
يودم يې وخندل:
ـته ورته وګوره ! له ځانه يې څه جوړ کړېدي، ډېره او برېت يې نشته.
ولاړه شوه، ټينګه يې په غېږ کې ونيولم، زنه يې زما پر اوږه راکېښوده، يودم غريو واخيسته:
ـاه ! عمه لوسي ! مرګ ته مې زړه نه کيږي.
خو په سهار يې بيا ژړل، له خبرې يې پوه شوم چې د خبرو له پاره مناسب وخت نه دی.
غرمه مې د روغتون په حويلۍ کې ولېده، پر اوږده سيميټي څوکۍ يوا ځې ناسته وه، ورغلم، پر اوږه مې لاس ور کېښود، راوېې کتل، سترګې يې لا سرې وې.

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه شیبه دواړه غلي وو، مریم څمکې ته کتل، د ښي بوټ په څوکه یې ژیړې پاڼې راټولولې.
ورو مې وویل:
_باد سوړ دی، نه څو؟
هماغسې یې څمکې ته کتل. یو دم غریو واخیسته. د هغې سر مې پر خپل ټټر پورې ونیو. وخت ووت، ویې ویل:
_وحید ته مې ټلیفون وکړ، د خندا غږ راغی، ومې پوښت، نامزادې یې په واوره ویشت.
مریم په سبا بل سیمکارت رانه وغوښت، ویل یې چې وحید څو ځله زنګ ورته وهلی، ایمیلونه یې رالیږلي، خو دا نه غواړي چې ځواب ورکړي.
بله شپه نوکري وم، په دهلیز کې مې د مریم غږ واورېد، څه یې ویل، فکر کوم چې سندره وه، په مانا یې نه پوهېدم، خو درد پکې نغښتی و. دروازه مې خلاصه کړه، مریم پر کټ ناسته وه، سپینه روجایي سرو وینو نیولې وه.
په بیړه ورغلم، د مریم خوله، غاړه او ټټر په وینو سره ول.
مخ یې راواړاوه، ورو یې وویل:
_وحید مې خوشاله ولید، کوم بل ارمان نه لرم.
مریم بیا هیڅکله د فیس بوک مخ ونه لید، بانه یې دا وه چې وخت ضایع کوي، دې به پښتو سایټونه کتل.
یوه ورځ یې راته وویل:
_اه! عمه لوسي! ته مې ډېره په تکلیف کړې، خو یوه وروستی خبره مې هم ومنه! زما تر بالښت لاندې د افغانستان نقشه او د وحید عکس دی، هیله لرم چې دواړه په تابوت کې راسره کیږدې.
لوسي همدومره لیکلي وو.
په سبا مې ایمیل ور ولیږه او د مریم د عکس غوښتنه مې ترې وکړه. په هماغه ورځ یې ځواب راغی، لیکلي یې وو، چې مریم په تا باور درلود، خو نه یې غوښتل چې عکس یې په کتاب کې راشي.
په بل ایمیل کې مې ډاډ ورکړ، عکس یې راولېږه. عکس ته مې وکتل، په ټلیفون کې د مریم خبرې راپه زړه شوې:
_نه، دومره بدرنګه هم نه یم، خوله مې وړه ده، سترګې غټې، وښته مې ګڼ او پیچلي، ږمنځ پکې بندیږي، بس، له رنګه یو څه توره یم.
ټول سم ول، یواځې په غټو تورو سترګو کې ډنډ اوښکې ترې هېرې وې.

(پای)

۱۳۹۱ل کال

د عقرب شلمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لراوبر برېښنايي کتابتون

قدرمنو لوستونکو !

تاسو کولائ سئ د لراوبر ويبپاڼي په برېښنايي کتابتون کي زيات شمېر ارزښتناک او په زړه پوري آثار په خپل تفريحي وخت کي مطالعه کړئ .

د لراوبر انلاين کتابتون ستاسو لپاره د لاندينيو موضوعګانو اړوند آثار پر ليکه کوي :

- **اسلام او مذهب**
- **ساينس او تخنيک**
- **سپورټ او روغتيا**
- **تاريخ او سياست**
- **هنر او ادبيات**
- **دماشومانو لپاره**
- **بيلابيل آثار**

www.Larawbar.net/library

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library